Şeytan'ın Fısıldadıkları

EMRE YILMAZ

ANGORA

16. BASKI

Emre Yılmaz, 1960 yılında doğdu. Robert Lisesi'ni bitirdikten sonra İtalya ve Amerika'da okudu. 1996 yılında ilk kitabı **"Genç Bir İşadamına"** yayımlandı.

Şeytan'ın Fısıldadıkları

Emre Yılmaz

Denemeler

16. Baskı

ANGORA

ANGORA Yayıncılık ve Sanatsal Ürünler Pazarlama Dış Tic. Ltd. Şti
Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara
Tel: +90-312 395 77 95 - Faks: +90-312 395 77 96
www.angoraart.com
Yayıncı sertifika no: 14660

© Yayım hakları **ANGORA** yayınevinindir. Yayıncının yazılı izni olmadan, hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

ISBN: 978-975-287-014-7

1. Baskı Ankara, Mayıs 1999
2. Baskı Ankara, Mayıs 1999
3. Baskı Ankara, Haziran 1999
4. Baskı Ankara, Temmuz1999
5. Baskı Ankara, Temmuz 1999
6. Baskı Ankara, Ağustos 1999
7. Baskı Ankara, Aralık 1999
8. Baskı Ankara, Ocak 2000
9. Baskı Ankara, Haziran 2001
10. Baskı Ankara, Nisan 2002
11. Baskı Ankara, Mart 2004
12. Baskı Ankara, Ocak 2005
13. Baskı Ankara, Haziran 2007
14. Baskı Ankara, Temmuz 2009
15. Baskı Ankara, Kasım 2010
16. Baskı Ankara, Mayıs 2012

Editör	: Sezai Kaynak
Kapak Tasarım	: Hakkı Mısırlıoğlu
Kapak Bilgisayar İllüstrasyon	: Aydın Aktaş
Baskı	: Yorum Basın Yayın Sanayii Ltd. Şti.

İçindekiler

Kötülük ve Kötülüğün Büyüsü 13
Ahlâkın Altın Kuralı 17
İyilik, İyiler ve Hayırsever İşadamları 19
İkiyüzlülük, Sahtekârlık ve Yalancılık 23
Yüksek Sosyete 29
Efendiler Sefaleti 37
Çalışmak 49
Gelen Dünya 61
Ve Aylaklık 65
Geniş Zaman 75
Hayatın Anlamı 79
Anlamsızlığın Keyfi 81
Haz 89
Kader, Kısmet ve Talih 99
Başarmak mı, Yaşamak mı? 103
Şöhret 109
Yeni Çağlar ve Kendin Olmak 115
Mutluluk 125

Hayatın Yaşları 133
Ölüm 139
Büyük Aşklar 145
Erkekler ve Kadınların Ayrı Dünyaları 151
Feminizm 157
Çapkınlık 161
Evlilik 167
İhanet Oyunları 175
Tutarsızlığın Kanatları 185
Aforizmalar 193
Tanrılar Üzerine 201
Şeytan'la Son Söyleşi 207

Şeytan'ın Fısıldadıkları

Meleklerin ninnileriyle mi büyütüldünüz?

.....

İşte o zaman Şeytan'ın fısıldadıklarını
çok daha iyi duyabilirsiniz.

Tanrı'ya inanırız.
Şeytan'ı ise biliriz.

* * *

Bir Tanrı en çok kendine inananlara değil kendine inanmayanlara muhtaçtır. Onlar olmasa kendini tarif bile edemez. İşte bu yüzden aklı başında her Tanrı önce kendine inanmayanları yaratır. Ve işte bu yüzden yeryüzünde bu kadar çok din ve her dinin bu kadar çok kâfiri var.

* * *

Tanrı'nın kitapları, melekleri ve peygamberleri var.
Günahları ve sevapları var.
Cenneti ve cehennemi, ahret günleri ve
hesap defterleri var.
Peki Şeytan'ın nesi var?
İçgüdülerimiz ve
ortak çıkarlarımızdan başka hiçbir şeyi.

İşte bu yüzden
Tanrı mümin arar.
.....
Şeytan ise ortak.
Ve işte bu yüzden binlerce yıldır Şeytan hep kazanıyor.
Çünkü...
Çünkü hep kazandırıyor.
Üstelik onunla yapılan bütün işlerde
kazancımız peşin ödenir.

Hemen burada, buracıkta
nakden ve defaten
bir kerede.
Belki de Tanrı'ya inanıyoruz.
Çünkü...
Çünkü Şeytan'ı çok iyi biliyoruz.
Belki de Şeytan bu yüzden
Tanrı'nın bir meleği olmaya devam ediyor.
.....
Kim bilir belki de...
.....
Kim bilir belki de...
Şeytan, Tanrı'nın bilinçaltından başka bir şey değildir.

* * *

Kötülük ve Kötülüğün Büyüsü

"İçgüdülerimiz olmasa kimse kötü;
çıkarlarımız olmasa kimse iyi olmazdı,"
diye fısıldadı Şeytan.
Ve ekledi:
"Üstelik iyiler can sıkarlar!"

* * *

İyiliğin faydaları vardır doğrusu.
Kötülüğün ise büyüsü...

Çıkar ve Yarar.
Kâr ve Kazanç.
Rahat, Huzur ve Düzen.
Bunlar değerlerin en bayağılarıdır.
.....
Haz ve heyecan ise soyluları.

* * *

Bir işe yarayanlar sonunda hep can sıkarlar.
İşe yaramaz serserilerdir
bizleri büyüleyerek baştan çıkaranlar...

* * *

"Cennet" ve "Cehennem" adlı iki filmden birini seçmek zorunda kalsanız hangisini seçerdiniz?

Yaşamak için "Cennet"i seçeriz.

Ve sonunda hep canımız sıkılır mutluluktan.

Seyretmek için ise "Cehennem"i.

.....

İşte sanatın özü budur.

* * *

Sanatçı cehennemden, yani doğayı var eden o büyük karmaşadan haberler getirir.

Cennet ise sığındığımız ve sonunda hep canımızı sıkacak büyük bir huzurdan başka bir şey değildir.

* * *

İşte bu yüzden Tanrı, hiçbir zaman sanatı içine sindiremedi.

Kutsal kitaplar sanattan ve sanatçılardan en az söz eden kitaplardır.

Çünkü... Sanat, Şeytan'ın en kurnaz isyanıdır.

* * *

"İtaat etmiyorum," dedi Şeytan.

Baş eğmeyeceğim.

Hayatın da sanatın da özü budur.

Yaşatmak ve yaratmak, başkaldırmaktır.

Dikilmektir.

Günah işlemektir. Suç işlemektir. Ayıplanmaktır. Karmaşanın tam göbeğine hiç çekinmeden atlamaktır.

Gözünü kırpmadan rezil olmaktır.

Rezil olmak mı?...

Rezil olmak ve bunun tadını çıkarmak, doyasıya özgürlüklerin "Nirvanası"dır.

Utanmak ise cehennemlerin en kötüsü.

"Tanrı utandırır; ben ise rezil ederim sizleri," diye fısıldadı Şeytan.

"Sözde iyiliğe davet eden Tanrı'nın kötü cezalarından biri değildir benimkisi; kendinizi keyifle yaşamanız için bir fırsattır sadece; iyi bir fırsat."

* * *

Üstelik kötülük iyilikten her zaman daha dürüsttür. Kötülüğün doğasıdır dürüstlük. Kimse mahsusçuktan kötülük yapmaz. İşte bu yüzden bütün günahlarınız masumdur.

Sevaplarınız ise...

.....

.....

"İnsanları iyi ki sadece yaptıkları ve yazdıkları ile yargılıyorsunuz," dedi Şeytan. "Benim gibi içlerinden geçirdikleri ile yargılasaydınız Mother Theresa'yı bile alenen kurşuna dizerdiniz."

* * *

Günahlarınız Tanrı'nın önyargısıdır sadece.

Sevaplarınız ise cehaleti.

.....

.....

İçinizden geçenleri gerçekten bilse, ne ödüllendirirdi sizi bu kadar cömertçe, ne de cezalandırırdı doğrusu bu kadar acımasızca.

Üstelik dünyada kötüler ve iyiler de yoktur.

Dürüstler ve yalancılar vardır.

Ve dürüst bir Kötü; İyi'ye, sahte bir İyi'den çok daha yakındır.

"Ben istedim; ben yaptım.

Kimseyi suçlamıyorum.

Bedelini de ödüyorum,"

diyen adam her ne yaptı ise iyi yapmıştır.

* * *

Böyle dillendi işte

yürek karıştıran.

* * *

Ahlâkın Altın Kuralı

Ahlâkın altın kuralı "kendimize yapılmasını istemediğimiz kötü şeyleri başkalarına yapmamaktır" denir.

.....

Oysa...

Dünyadaki huzursuzluk ve acıların çoğu "bize yapılmasını istemediğimiz kötü şeyleri başkalarına yapmamızdan" çıkmıyor. Tam tersine; kendimiz için istediğiniz iyi şeyleri, başkaları için de istemeye kalkışmamızdan çıkıyor.

"İyilik" işte bu yüzden kötü.

.....

.....

Böyle deyince,

hep var olan sesimi çıkaramadım,

eğdim boynumu ben de.

* * *

İyilik, İyiler ve Hayırsever İşadamları

İyilikseverlik vicdanımıza sürdüğümüz bir rujdur.

* * *

Hayırseverlikleriyle öyle bir reklam ve şov yapıyor ki modern işadamları, "iyilik" tez elden en ağır şekilde vergilendirilmesi gereken bir lüks tüketim sayılmalı.

Bir iyilik mi yapmak istiyorsun?
Önce KDV'sini yatır bakalım.

* * *

Bize yapılan iyiliklerin bedeli nankörlüğümüzdür. Nankörlük, iyilik yapanın bir de üstüne bunun keyfini sürmesine engel olur. Kaç baba, kaç sevgili, kaç eş yaşamıştır bunu? Nankörlük kötülükten gelmez. Çok yüksek bir adalet ve hak içgüdüsünden gelir.

.....

.....

Çünkü minnet esaretlerin en kötüsüdür.

* * *

Hayırsız evlatlar, nankör sevgililer, göz oyan kargalar kendilerini besleyen ellerden haklıdırlar. Kendisini besleme küstahlığını göstermediğim hiçbir karga gelip benim gözümü oymadı. İşte bu yüzden nankörlük erdemlerin en doğalı; en içteni ve en yırtıcısıdır. Çünkü nankörlük dürüstlüktür. Çünkü nankör her zaman haklıdır.

Sosyal demokratlar, güler yüzlü kapitalistler ve hayırsever işadamları size iyilik yaptıklarını söylüyorlar.

Belki doğrudur, belki değildir.

Ama asıl soru bence şu:

"Size iyilik yapma hakkını onlara kim verdi?

Yoksa yine siz mi?"

* * *

Hayırsever işadamları mı?

"Tanrı bana, ben halkıma" diyen bütün hayırseverlerin servetleri aradan aldıkları komisyonlardır. Bütün hibeler, bağışlar, sadakalar ve teberrular ise hayırsever işadamlarının yoksulluk sayesinde yaptıkları varlıklarının yoksullara dağıttıkları yüzdeleridir.

* * *

Ya hayırsever işadamı karıları?

Ha bakın onlar ancak erkeklere bir hayrı dokunmayacak hale geldikten sonra hayır işlerinde çalışmaya başlarlar. Genç ve güzel, taze ve şuh hiçbir kadın bir hayırsever olmak isteyecek kadar muhtaç değildir. Haz ve şer bu yaşlarda çok daha lezzetli ve doyurucudur.

* * *

Şan ve şöhret, şov ve reklam, şık balolar, alkışlar ve madalyalar olmasa hayırseverlik sadece orta halliler arasında geçerli bir erdem olarak kalırdı.

* * *

Cennette bir hayırsever ile karşılaşırsanız biliniz ki bu işlediği hayırlar yüzünden değildir.

* * *

Yaptığımız kötülükler yüzünden ya cezalandırılacağız ya da affedileceğiz. Tanrı adildir. Ama yaptığımıza inandığımız iyilikler yüzünden kesinlikle cehenneme gideceğiz. Çünkü Tanrı aptal değildir.

* * *

Bir hayırseverin yaptığı iyiliklere samimiyetle inanabilmesi için geri zekalı olması gerekir. Yaptığı iyiliklerle sebep olduğu kötülüklerin farkına varabilmesi için ise dahi.

* * *

Böyle seslendi işte
şu yeleleri uçuşan gemsiz sözlerle
hep var olanların
en hayırsızı.

* * *

İkiyüzlülük, Sahtekârlık ve Yalancılık

İş dünyasında doğruyu söylemek aptallıktır; siyasette suç, sosyetede ise terbiyesizliktir.

* * *

Sosyetede, siyasette ve iş dünyasında gerçekten dürüst olmaya çabalamak, Ayşecik rolünde porno film çevirmeye benzer.

* * *

Doğruların sonunda kazanacağı, kimsenin pek inanmadığı bir temennidir.

* * *

"Yalancının mumu yatsıya kadar yanar."

Sonra ne olur?

Hiç. Elektrikler gelir.

* * *

"Nefrete sevgiden daha çok güvenirim," dedi Şeytan. "Çünkü nefretin sahtesi olmaz."

* * *

Sevginin karşıtı nefrettir diyorlar.

Hayır.

Sevginin karşıtı nefret değildir.

Yalandır.

Bastırılan sevgi insanı sadece mutsuz yapar. Bastırılan nefret ise çok daha kötüdür; insanı hasta yapar. İfade edilemeyen sevgiler yüzünden değil, yaşanmasına izin verilmeyen düşmanlıklar yüzünden psikiyatristlere "düşülür".

"Birbirimizi sevelim, lütfen."

Psikiyatristlere müşteri getiren en başarılı simsarlar işte bu sevgi çığırtkanlarıdır.

* * *

Yalanları en çabuk fark edenler, yalancılardır. Bir işi, en iyi uygulayıcıları bilir. Bu yüzden yalanları derhal sezenler pek masum sayılmamalılar. Zarif bir şekilde aldanmayı bilmek ve yeri geldiğinde kanmak, hem daha üstün bir hüner hem de daha yüksek bir erdemdir.

* * *

Yalan her zaman edepli ve ince bir zekayı gerektirir. Gerçekler ise kaba ve küstah bir vücudu.

* * *

Yalancıların hafızaları güçlü olmalı; doğruculuların ise derileri kalın.

* * *

"Bu alemde kimlere ne zaman, nerede ve hangi yalanları söylediğini tereddütsüz hatırlayabilen adama doğrucu derler," diye fısıldadı Şeytan. "Kendini başkalarını kandırdığından daha ustaca kandırana ise dürüst."

"İnsanlar gerçeği neresinden yakalayacaklarını hiç bilmiyorlar," diye devam etti. "Hep kuyruğundan tutunmaya çalışıyorlar ona. Oysa tam perçeminden yakalamalı zilliyi."

Gerçek

Gerçek...
Lügatımızdaki o en açık saçık, en utanmaz,
en arsız, en hayasız ve en müstehcen kelime.
Çünkü gerçek, vallahi her zaman
bir skandaldır.

* * *

Dürüstlük mü?
Sahtekârlığın türlü maskelerinden biri...
.....
Nasıl mı?
Şöyle:
Fakir, dürüstlüğü yüzünden fakirdir.
Zengin ise zenginliği yüzünden dürüsttür.

* * *

Sahtekâr "ben sahtekâr değilim" diyendir.
Peki ya "ben sahtekârım" diyenler?
Onlar ise "Büyük Sahtekâr"lardır.

* * *

Küçük her zaman daha büyüğünü gizlemek için itiraf edilir.

Şüpheci : "Herkes sahtedir. Ben dahil."

Büyük Şüpheci : "Şu ikiyüzlüye bakın hele, çıkmış kendisinin sahte olduğunu iddia ediyor."

Daha Büyük Şüpheci : "Hepsi yalancı bunların. Ben dahil."

En Büyük Şüpheci : "Hadi canım! O da herkes gibi yalan söylüyor."

"Peki doğrusu ne?"
"Gerçeği nasıl bulabiliriz?"
diye söylenirken ben,
geldi oturdu önüme gök tanrılarının en yakışıklısı.
Bıraktı sol kolunu dizlerimin üzerine,
okşadı sağ eliyle çenemi
ve gülümsedi:
.....
"Ah benim körpe müridim, toy çocuğum,
sen gerçeğin hâlâ var olduğunu mu sanıyorsun?"

Gerçek

Yalanların arasından sezilir gibi olan.

Yalan

Gerçeğin boş bulunup ortaya çıkarak "Ben Gerçeğim!" diye bağırması.

* * *

Samimiyet aklı başında konuşuyorsa, biliniz ki kesinlikle sahtedir. Gülüyor veya dans ediyorsa, biraz daha az sahtedir. Kızıyor ve sinirleniyorsa, daha da az sahtedir. Ana avrat dümdüz gidiyorsa, biliniz ki samimidir.

* * *

Samimi insanlarda en gıcık olduğum şey beni de durmaksızın samimiyete davet etmeleridir.

* * *

Samimi insanlar can sıkarlar.

Neden mi?

Oyun oynamasını bilmezler.

.....

Bu yüzden samimi kadınlar yalnız kalırlar, çünkü onlarla fikir ve duygu alışverişi yapılır ancak. Kırıştırılmaz.

* * *

Sade, samimi ve doğal olmaya çalışanlar aramızdaki en büyük sahtekârlardır. Sahtekârlıklarından keyif alanlar ise en doğallarımızdır.

.....

Kim mi onlar?

* * *

Yüksek Sosyete

Sosyete, kimseleri aramak istemeyen ama herkes tarafından aranmak isteyenlerin buluşma yeridir.

* * *

Sosyete garip bir yerdir; ya kimse kimseyi sevmez ama hep beraberdirler ya da herkes herkesi çok sever ama nedense asla beraber olmazlar.

* * *

Dostlar mı dediniz?

Dostlar...

.....

Onlar hayatımızın en güzel anlarını kıskanırlar; en kötü anlarını yargılarlar; arada kalanları ise hiç umursamazlar.

* * *

Dostlarımız hakkında yargılarımızın çok azı iyidir.

Onlar da iyi olmazlardı, çıkarlarımız olmasa.

* * *

Sosyetede bütün dostluklar perakendedir. İhtiyacınız kadarını gündelik fiyatlarla ve peşin ödeyerek alırsınız. Kimse dostluğunu toptan vermez size.

* * *

Sosyetede dostlar ikiye ayrılır.

Canımız sıkıldığında aradıklarımız ve canımızı sıkanlar...

.....

.....

Canımızı sıkanlar ise, canları sıkıldığında bizleri arayanlardır.

* * *

Yüksek sosyetede insanlar dörde ayrılır.

Arkanızdan kötü konuşan seviyesizler.

Arkanızdan iyi konuşan sinsiler.

Önünüzde kötü konuşan kabalar.

Ve önünüzde iyi konuşan yalakalar.

* * *

Aslında sosyetede herkes birbiri hakkında her şeyi bilir. Yine de duyunca biraz şaşırmış gibi davranmak gerekir. İhtimal bu ya gerçekten bilmediğiniz bir detayı duyduğunuz zaman ise, hiç şaşırmamış gibi davranmak gerekir.

* * *

Sosyeteyi asla şok edemezsiniz. Çünkü, eğer hâlâ şok olan insanların arasındaysanız orası sosyete değildir.

* * *

Yüksek sosyetede iltifatların ve hakaretlerin de doğası farklıdır. Mesela güzel bir kadının güzelliğini, akıllı bir kadının ise aklını övmek iltifat değildir; çok ince bir hakarettir. Güzel

bir kadın akıllı olduğunu, akıllı bir kadın ise hoş veya şık olduğunu işitmek ister. Çirkin bir kadına ise her iltifat hakaret gibi gelir. Muhakkak bir iltifat gerekiyorsa sadece çocuklarını övmek en akıllıcasıdır.

.....

.....

Sosyetik orospulara gelince...

Eski bir düsturdur herkes bilir, yüksek sosyetede tüm orospulara hanımefendi gibi davranmak gerekir.

Bayılırlar bu çok eski numaraya.

Ne centilmen adam!

Bütün sosyetik hanımefendilere de orospu gibi davranmak gerekir.

Yine bayılırlar bu birincisinden de bayat numaraya.

Ne hergele adam!

* * *

-Bir milyon dolara benimle yatar mısınız hanımefendi?

-Ne münasebet! Siz beni ne sanıyorsunuz?

-Kaltak! Elli dolara bir düzerim seni, Kasımpaşa'dan bağırdığını duyarlar.

-Pis herif!... Ne zaman?

* * *

Yüksek sosyetede doğal ve içten bir nezaket, duruma göre nasıl bir edepsizlik edilmesi gerektiğini çok iyi bilmektir.

* * *

Ahlâk mı?

Ahlâk bir doğru değildir, bir pozdur sadece.

Ahlâk denilen faşizmin baskısından kurtulmanın en kolay yolu, ona şeklen uymak ve bildiğini okumaktır. Ahlâksızların en akıllıları böyle yaparlar.

* * *

"Sosyete dünyayı üç sınıfa ayırır," diye kışkırttı yoktan görünen usta yorumcu.

Efendiler, köleler ve kâhyalar.

Efendiler ve kölelerin kim olduklarını herkes bilir.

On bin yıldır bu konuda bir ilerleme yok.

Kâhyalara ise bu çağda, "nazikçe" profesyonel yönetici deniliyor.

* * *

Ve fısıldadı

o hiç kısılmayacak sesiyle;

"Tarihte Kötü, hiç bu çağdaki kadar nazik olmamıştı."

* * *

Nazik olun.

Ve her zaman terbiyeli konuşun.

Çünkü bu alemde nezâket ile yapamayacağınız hiçbir kötülük yoktur.

* * *

Sosyetede egoistlerin en büyük hilesi nezâkettir. On sekizinci yüzyılda da aristokrasi, hiçbir gerçek gücü kalmadığı halde sadece şık bir dekor ve kibar tavırlarla Avrupa'yı bir yüzyıl ekstradan yönetmiştir.

* * *

Ahlâk ve nezâket kurallarına şeklen değil içtenlikle uyanlar ise sosyeteden derhal aforoz edilirler; çünkü sosyetedeki en temel nezâket kuralını ihlal etmişlerdir: "Asla ama asla can sıkmayacaksın."

* * *

Sosyetede can sıkmamanın altın kuralı "sohbet ederken hiçbir konu üzerinde beş dakikadan fazla durmamaktır," denilir. Oysa bu bir kural değildir; sosyetenin doğasıdır. Çünkü sosyetede ne üzerinde beş dakikadan fazla konuşulacak bir konu vardır, ne de bir konuyu beş dakikadan fazla sürdürebilecek bir kafa.

* * *

Alçakgönüllülük, yüksek sosyetede bir zaaf kabul edilir. Sosyetede popüler olmanın yolu, snop bir tavırla doğru kıçları yalamaktır.

* * *

Sosyetede her snop, kendinden daha büyük bir snop tarafından aşağılanmak ister. Bu, snopların birbirlerine verdikleri gizli hediyelerdir.

* * *

Yalnız bu aralar snoplaşmaktan ziyade, sıradan gibi görünen bir "cool" olmak çok moda.

Herkesin ya narsist ya da megaloman bir olağanüstüler olmaya çalıştığı çağımızda beklenen bir tepkiydi bu.

* * *

Sıradan insanlara gelince, hepsi aslında can sıkarlar.

Sıradışılar ise mide bulandırırlar.

Aralarındaki yegâne fark budur.

.....

.....

Yine de sosyete, mide bulantısını her zaman can sıkıntısına yeğleyenlerin buluşma yeridir.

* * *

Siyasette ve iş dünyasında bir sahtekâr bir dürüstle karşılaştığı zaman çok şaşırır, çünkü o herkesi kendisi gibi bilir. Sosyetede ise bir narsist başka bir narsist ile karşılaştığı zaman çok şaşırır, çünkü o kendini herkesten başka biliyordur.

* * *

Yüksek sosyete, çıkmanın girmekten çok daha zor olduğu yegâne kulüptür. Bir kere düştünüz mü bu çukura, ne yapsanız sizi bu kulüpten atmazlar. Rezaletler ve skandallar yerinizi daha da sağlamlaştırır. "Bir tek gizli kurtuluş yolu biliyorum," diye fısıldadı Şeytan. "İçlerinde olmanıza rağmen tekrar içlerine girmeye çalışıyor gibi görünmek. Hemen kapıya korlar adamı."

Bu kulübün ihlali affedilmez yegâne kuralı, "asla ama asla müracaat etmemektir".

* * *

Sosyete zenginlerin buluşma yeri değildir.

Sosyete, olduklarından çok daha zengin görünmeye çalışan nakitsiz budalalarla, olduklarından çok daha fakir görünmeye çalışan gerçekten çok zengin akıllıların buluşma yeridir.

* * *

Sosyetede aptalı oynayan akıllının işi, akıllıyı oynayan aptalın işinden çok daha zordur.

Çünkü...

Akıllılar için en zor şey aptalların seviyesine inmektir. Nedense aptallar için de en zor şey budur; kendi seviyelerine inmek.

* * *

Efendiler Sefaleti

İşadamları çalışarak kaybettikleri hayatın bütün lezzetlerini, çalışarak kazandıklarıyla bir gün tekrar satın alabilecekleri umuduyla çalışırlar. İşte bu yüzden toplumun en uyanık geçinen enayileridirler.

* * *

Eskiden köleler itilerek kakılarak, yollarda kah yürütülerek kah bekletilerek çalıştırılırlarmış ki efendileri zevk-ü sefa içinde, harpler, avlar ve maceralarla oyalanarak, saraylar ve tapınaklar inşa ederek yaşasınlar. Bugün ise efendiler de köleleri gibi sabah yedi akşam yedi, eşekler gibi çalışıyorlar. Hiç olmazsa bir tarafın hep kazandığı bir ihtişamdan, ortak paylaşılan bir sefalet içine düşüldü.

* * *

Kapitalizmin başardığı tek gerçek eşitlikte, kaderin cilvesine bakın ki aynı komünizmdeki gibi oldu: Sefalette Eşitlik!

* * *

Zengin-fakir, efendi-köle, emir veren-emir alan... Bugün herkes tüketmeye çalıştığı nesnelerin üretiminde çalıştırılarak tüketilen birer nesnedir. Biri iki milyon dolarlık bir villa için çalıştırılmaktadır, diğeri iki bin dolarlık kullanılmış bir araba için. Sistem için bugün herkes -köle olsun, efendi olsun- hem üretici hem de tüketici olarak iki ucundan yakılmış bir mumdur.

* * *

Şehir trafiğinde sıkışmış işine yetişmeye çalışan bir Mercedesliyle, halk otobüsünün içindeki kara kalabalıklar, kalkınmanın ve endüstrileşmenin karabasanında eşitlenmişlerdir. Bu imtiyazsız yaşanan bir kâbustur. Mülkiyet esasına dayanan ekonomik ve siyasi sistem, geçmiş çağlarda olduğu gibi efendi-köle, emir veren-emir alan ayrıcalığını muhafaza ediyor. Ama ilk defa bu çağda ayrıcalığın imtiyazları yok olmuştur.

* * *

Zenginler ve fakirler ilk defa bu çağda benzer sefil duygular çekiyorlar: Gelecek korkusu, para endişesi, başarısızlık kaygısı ve çok çalışma gereği...

Yirmi Birinci Yüzyılda Ayrıcalık ve İmtiyaz

Herkes kendini farklı hissetmek istiyordu bu çağda...

Başarıyorlar da doğrusu.

Range Roverlar, Paris'te akşam yemekleri, şık villalar, yatlar ve çiftlikler...

Ama kimse imtiyazlı değil.

İşte bu yüzden bu kadar sefil ve fakir gözüküyor şu ayrıcalıklı zenginler.

.....

Örnek: Efendiler ve Haremleri

Harem, tarihin her döneminde efendilerin en vazgeçilmez imtiyazıydı. Çünkü şehvetsiz ve neşesiz bir efendinin efendiliği beş para etmezdi. Köle efendisine gıpta ile bakmalı; onu üstün görmeli ve kıskanmalı. Yoksa ne diye saygı duysun, itaat etsin adama... Sadece sopa zoruyla olmaz bu işler.

Birbirinden cazip kadınlardan kurulu bir haremi yoksa efendinin, dolu dolu attığı kahkahaları, fütursuz ve pervasız kaprisleri, şımarıklıkları, vurdumduymazlığı, hiç nedensiz zulümleri yoksa ve bütün bunlar onun en doğal hakları olarak kabul edilmezse kim takar efendileri? Kim inanır yalnız kendi gibi yiyen ve sıçan değil, aynı zamanda kendi gibi düşünen, yaşayan, çalışan, didinen, türlü sıkıntılar ve "kaygılar içinde çırpınan" bir efendinin efendiliğine?

Kimse.

İşte böyle seslendi yine
dizginsiz sözlerle
aydınlıklar ağartan.
Dayanamadım sordum ben de:
"Çağımız zenginlerinin hiç mi ayrıcalıkları yok?
Orman kenarlarındaki villalarından atlarla çıkarak gezebilen yine onlar."

"Hayır" dedi usta yorumcu. "Üç yüzyıl önceki efendilerin de, üç binyıl önceki efendilerin de efendilikleri ata binebildikleri için meşru idi. Oysa günümüz efendileri için bu, ancak çalışma ve çabayla meşrulaştırabildikleri bir efendiliğin lüks yan ürünleridir. Böyle olunca da ata binmek veya avlanmak tüm kutsallığını yitirerek hafta sonu hobilerinin yavanlığına iniyor. Çağımızın efendileri ayrıcalıklarını nedense hak etmek istiyorlar. Yurdumuzun en zengin ailelerinin torunlarının her gün işe gitmeleri ve aynı iş köleleri gibi ancak hafta sonları ata binmeleri bu yüzdendir. İşte bu nedenle onların ayrıcalıkları imtiyazsızdır. Ruhsuzdur. Yavan, alelade ve bayağıdır. Bana göre sefalettir."

* * *

Bu çağda zengin çocuklarına da bir haller oldu. Zengin olmaları yetmiyor onlara; zenginliklerini hak ediyormuş gibi görünmek için çalışıyor gibi görünüyorlar. Servetlerinin keyfini süreceklerine yahut eski çağlarda olduğu gibi kitap ve resim toplayacaklarına, "başarılı" kabul edilmek için yırtınıyorlar. Oysa eski asırlar tüm kültürel ihtişamlarını aylak ve serseri zengin çocuklarına borçluydular.

"Başarı" çağımızın en büyük dayatması.

Aylak bir keyif ise yüzkarası.

Haz ve lezzet mi?

Onlar sadece dinlenirken, yani tatillerde veya çalışmadan arta kalan "boş" saatlerde tadılmasına müsamaha edilen küçük günahlar...

* * *

"Zenginleri eleştirmenin en iyi yolu onların budalalıkları ile alay etmektir" dedi Şeytan. "Felsefi teoriler, siyasi ideolojiler, sosyal açıklamalar, hele ahlâki yorumlar onları asla acıtmaz. Paralarını nasıl kazandıklarını eleştirmeyin, nasıl harcadıklarını eleştirin. Sinirden kıpkırmızı olurlar; uykuları kaçar."

"Birkaç örnek fısıldayayım istersen," dedi Şeytan.

Son yıllarda şehrin semalarında birer iktidar sembolü olarak dikilen her gökdelenin tepesinde yarı iktidarsız bir holding patronu oturur.

Yaratıcılığın gerçek alanı olan sanatta yeteneksiz olan karıları ise ya dekoratör olurlar ya da antikacı.

Sığ bir entelektüelliğin telafisi her zaman eski kitap koleksiyonculuğudur; kof bir ruhun şifası ise antik eser.

Sanmayın ki onlar ruhlarının derinliklerinde heyecanlı bir şeyler gizliyorlar. Onların çılgınca bir çabayla bütün gizledikleri "hiç"likleridir; kupkuru, yavan ve bomboş ruhlarıdır. Onun içindir bu afur tafurlar, gökdelenler, arabalar, evler, tekneler ve egzotik seyahatler. Canlarının sıkıldığı, daha da kötüsü can sıktıkları ortaya çıkmasın diye.

* * *

Efendiler, patronlar ve zenginler emirlerinde çalıştırdıkları iş kölelerinden daha sefil bir hayatın içindedirler.

Neden?

Çünkü çektikleri sefalet için bir de üste para vermişlerdir.

* * *

"Gerçekten çok şanslıyım, çünkü mutsuzluğumu bedavaya getiriyorum," derdi bir berduş. "Kimileri her gün on iki saat çalışarak ve kucak dolusu dolar harcayarak bu hale geliyorlar." "Evet ben de herkes kadar keyifsiz ve yalnızım. Ama bunun için ne sabah dokuz akşam beş çalışıyorum ne de üste para veriyorum."

.....

Bir berduş cevabını bin Süleyman veremeye...

* * *

-Ne hırslı çocuk. Çok zengin olacak

-Vah vah! Desene hep fakir kalacak.

* * *

Yine de gerçek fakirler fakirliklerinin çilelerine, zenginlerin zenginliklerinin çilelerine katlandıklarından daha iyi katlanırlar. Örneğin, hayatından bezmiş her bin fakirden sadece bir tanesi çıkışı haklı olarak fuhuş veya uyuşturucuda ararken, hayatından bezmiş her bin zenginin en az elli tanesinin bu alemlerin gediklileri olduklarından emin olabilirsiniz. Ama fakir, fuhuş ve uyuşturucunun hiç olmazsa keyfini çıkarır; son damlasına kadar. Zenginin ise canı bunlardan da sıkılmıştır.

* * *

Fakirliğe katlanmak daha kolay olmalı. Bakıyorum milyonlarca insan her gün sabah yedi akşam yedi, sessiz sedasız katlanıyor. Zenginliğe katlanmak ise çok daha meşakkatlidir. Haftada bir seans psikoterapi, iki seans aerobik ve yedi gram kokainle ancak ayakta durabiliyorlar.

Zengin Mahalleleri

Fakir mahallelerinde cinayet, fuhuş, uyuşturucu, kaçakçılık, hırsızlık, gasp, soygun ne ararsanız vardır. Zengin mahallelerinde ise hem bunlar hem de can sıkıntısı, değersizlik, yalnızlık, depresyon, kaygı ve korku vardır.

* * *

Dışarıdan gelecek tehlikelere karşı kapısını silahlı bir bekçinin tuttuğu her mekan, dışarıya çıkma özgürlüğünün de engellendiği bir mekandır.

Hakkaniyet her zaman yerini bulur.

* * *

Zenginin milyonlarca dolar üste para ödeyerek; özgür sokaklar, neşeli meydanlar, edepsiz çıkmazlar yerine, kapılarını kameralı, silahlı ve telsizli güvenlik görevlilerinin tuttuğu evlerde ve kamplarda yaşamaya mecbur olması Tanrı'nın çok ince bir adaletidir.

* * *

Toplama kampları ve gettolar tarihte sadece zenciler, Yahudiler ve zenginler için kuruldu. Bunların içinde en bahtsızları kendi kamplarını kendileri kurdukları için zenginlerdir.

* * *

Ne garip, dünyada cennetler çeşit çeşittir.

Ama cehennemler hep aynı.

* * *

Sağlıklı bir toplumda evler özentisiz, dekorasyonsuz, hatta çirkin; şehirler ise olağanüstüdür.

Sağlıksız bir toplumda ise evler olağanüstüdür; şehirler sıradan hatta çirkin.

"En keyif aldığım çağ olan eski Yunan'da dekoratif ve mimari ilgi tamamen kamusal mekanlara yönelmişti," diye anlatmaya başladı Büyük Tarihçi. "Özel mekana çok az değer verilirdi. O şanslı insanlar şehirlerinin tapınakları, tiyatroları, agoraları, stoaları, gymnasiumları ile övünürlerdi. En zenginlerinin bile evleri bir avlu etrafına dizilmiş sıra odacıklardı. Ortak yaşanılan şehrin güzelliği önemliydi. En keyifsiz çağ olan sizde ise tam tersidir."

* * *

Sahip olduğumuz toprak parçasının altı arzın merkezine, üstü evrenin sonsuzluğuna kadar devam ettiği için bir matematikçi gözüyle tüm mülkler boyut olarak eşittirler. Kıtipiyoz bir toprak parçasına sahip olabilmek işte bu yüzden bu kadar önemlidir; sistemin eşit haklara sahip bir parçası yapar adamı. Tapu, şerefli bir insan, hak sahibi bir vatandaş ve itibarlı bir yurttaş olmanın en önemli anahtarıdır.

Adaletin temeli mülktür aslında. Tersi doğrudur diyenler ne siyaset biliyorlar, ne tarih, ne de matematik.

* * *

"Mülkün temeli adalet" değildir. Kudrettir, zordur.

Ama adaletin temeli mülkiyettir.

* * *

Sistemin temeli mülkiyettir.

Kaba inşaatı devlettir.

Çatısı rüşvettir.

İnsan hakları, düşünce özgürlüğü ve demokrasi ise dekorasyonu.

* * *

Eski Yunanlılar köleliği hiç yadırgamazlardı.

Sizler de mülkiyeti.

.....

.....

Böyle dedi uzaklaştı

karanlıklar kaldıran.

Tekrar Efendiler Sefaleti

Eski çağların efendileri mülkiyetleriyle kudretlerini teyit ederken keyiflerinden zerre kadar fedakârlık yapmadılar. On sekizinci yüzyıl Avrupa aristokrasisinden geriye kalanlara bakın; etrafı meşe korularıyla çevrili geniş çayırlı araziler, muhteşem bir mimari, Barok kiliseler ve saraylar...

Ya bu tüccarlardan, tellallardan, aracı, komisyoncu, büyük esnaf, tekstilci, tefeci, bankacı, genç işadamı ve doğal hayatı koruma dernekleri başkanlarından geriye ne kalacak? Dekorasyon dergileri, business class uçak biletleri, pahalı müzik setleri ve internet parolaları; bayağı ve sefil bir yaşamın bayağı ve sefil kırıntıları...

* * *

Eskiden köle takımının çektiği sefalet ve acılar bazı duyarlı efendileri isyan ettirirdi. Tolstoy, Engels, Gandhi, Kropotkin, bu tip hassas ruhlu efendilerdir. Kölelerin sefaleti ise benim hiç umurumda değil. Müstahaktır eşeklere çeksinler! On bin yıldır bir türlü akıllanamayan; her dönem yeni onlarla kandırılan aptalı bulduğum yerde ben de sömürürüm.

Hayır! Benim isyanım kölelerin değil efendilerin çektikleri sefalet yüzündendir. Bir zengin efendinin kendi sözde imtiyazlı sınıfının çektiği sefalet yüzünden isyan etmesi, yirminci yüzyılın paradokslarından biri olsa gerek. Türdeşlerimin bu kadar haz ve lezzet yoksunu, neşesiz, kültürsüz ve her anlamda fakir bir yaşamı hak etmediklerini düşünüyorum. Yanlarında çalıştırdıkları iş kölelerinden hiç de farklı olmayan bir çalışma temposu içinde didinmelerine, yine emirlerinde çalışan profesyonel yönetici denilen kahyâlarından farklı olmayan bir başarı ve kendini gösterme hırsı içinde yanıp tutuşarak onca nevroz ve hatta psikoz içinde eziyet çekmelerine dayanamıyorum.

Böyle konuştu işte
hep var olanların en yürek kandıranı.
Ve kışkırttı yine
şu kibirli sözlerle:

"Kölelerin sefaletinde şaşacak ne var? Böyle gelmiş böyle gidecek nasıl olsa.

Yirminci yüzyılda reklam pohpohlamaları, taksitli satışlar ve Tüketim Tanrıçası'nın diğer bütün cilveleri ile yine kandırılıyor biçareler."

Evet, kölelerin sefaletinde şaşacak ne var?

Ama türdeşim, arkadaşım ve ortaklarım olan efendilerin bu yüzyılın ikinci yarısından itibaren çektikleri gönüllü sefalet beni hayretten hayrete düşürüyor. Çünkü bu, yeni! Çünkü bu, tarihte ilk defa!

* * *

"Eğer zenginler bu kadar sefil, neşesiz, mutsuz ve hödük iseler, herkesi zengin yapmak istemenin ve bunun için harcanan bu kadar emeğin anlamı ne?" diye sordum.

Bin dereden su getirmeden,
evelemeden gevelemeden,
şişirmeden kafaları,
karşılık verdi anında
şu küstah ve iddialı sözlerle:

"Hiçbir anlamı yok. Sen sistemin bir anlam peşinde koştuğunu mu sanıyorsun?"

Ve haykırdı:

"Parlamenter demokratik kapitalizm kadar yalnız kölelerine değil, efendilerine de bu denli kaba, zalim ve riyakâr davranan bir sistem tarihte hiç görülmemiştir."

Sevinç, neşe, haz, huzur, coşku, istek ve keyif vermiyorsa yanlıştır. Yaşamın, hakikatin dayandığı yegâne temel, tek esas budur.

Kapitalizm yanlıştır ve kötüdür. Neden?

Çünkü efendilerinin bile neşesini kurutmuştur.

* * *

"Bakın," dedi akıl çelen Büyük İlahiyatçı. "Tanrı'nın orijinal fikri Adem, Havva ve Cennet'ti. Çuvalladınız ve kovuldunuz... Bunun üzerine Tanrı, neredeyse cennet kadar güzel olan paleolotik dünyayı size bağışladı. Tekrar çuvalladınız. Rahman ve Rahim olan, bu sefer Nuh'un gemisini hazırladı sizler için. Şimdi soruyorum Allah'ın hakkı sizce üç müdür değil midir?"

"İşte bütün mesele."

.....

Böyle seslendi işte

gök gözlü meleklerin en haset saçanı

ve devam etti

şu densiz sözlerle:

"Dünyanın kanseri işadamlarıdır.

Çünkü ancak kanser hücreleri beslendikleri organizmayı harap ederek çoğalırlar."

Büyümek için büyü.

Çoğalmak için çoğal.

İlerlemek için ilerle.

Kalkınmak için kalkın.

Kapitalizmin ve kanserin ideolojileri birbirlerinin tıpatıp aynısıdır.

* * *

"Benzer illetlerin benzer şifaları olmalı. Kapitalizmin şifasını da ekonomik ve sosyal reformlarda değil, ruhsal ilaçlarda aramalısınız," diye fısıldadı Şeytan. "Gelecek yüzyıllarda sistemi yaşatacak olanlar ekonomistler ve sosyologlar değil, kimyagerler ve psikiyatristler olacak."

Daha mutlu olmak mı?

Ne çok şey istiyorsunuz yahu?

Daha da mutsuz olmanızı nasıl engelleriz?

Sistem için bütün mesele budur.

Devrim mi?

Hadi canım.

* * *

Laroxyl, Tofranyl, Diazem ve Lithium.

Xanax, Prozac, Seroksat ve Valium.

Bunlar "Kötü"ye daha rahat uyum sağlayabilmeniz için sistemin ürettiği meşru uyuşturuculardır. Beyin kimyanızın ince ayarı tamam olup düz bir çizgiye gelince de, biraz Ecstasy ile çizgiyi aşıp neşeleneceksiniz. Sistemin size verdiği tek şans budur.

* * *

İnsanlığın kurtuluşu mu?

Daha kapsamlı hapların elinden geçecek.

Ecstasy, Prozac, Viagra küçük birer denemeydiler sadece.[1]

.....

Böyle döküldü ağzından tek tek

kafasında bir zamandır dokuduğu belli sözler.

* * *

Çalışmak

Çalışmak

Kendi seçmediğim bir yerde, kendi seçmediğim bir zamanda, kendi seçmediğim bir işte, kendi seçmediğim bir süratte, kendi seçmediğim insanlarla muhakkak bir amirin sıkı gözetimi altında direktif alarak, bütün o çocukça ceza ve ödül sistemleri ile ruhumu, bedenimi ve aklımı meşgul etmek.

O Zaman Niye Çalışıyor Enayiler?

Bugün birçok insanın hemen hiç farkında olmadıkları gerçek, çalışmak zorunda bırakıldıkları gerçeğidir. Haftanın beş günü, sabah yedi akşam yedi, üretmeli ve ürettikleri hiçbir işe yaramayan hırdavatı emeklerinin karşılığında aldıkları ücretlerle yine kendileri tüketmelidir.

* * *

Çalışmak zorunluluğu halkın yularıdır.

Tüketmek, daha çok tüketmek ise kamçısı...

* * *

Kapitalist işadamları da, marksistler de aynı evrensel Tanrı'ya taparlar; çalışmak. Bu iki zihniyetin tarikatları biraz farklıdır sadece. Marksistin tarikatı üretimdir; işadamınınki ise tüketim.

* * *

Enayilerin sadece bir kısmı çok çalışırlar.

Ama bütün enayiler çalışkanlığı överler.

Kapitalistler, sosyalistler, sosyal demokratlar, kalkınmacılar, ilerlemeye tapanlar, medeniyet hayranları, teknoloji budalaları; hepsi.

* * *

Çalışmadan bir hak gibi bahsedilmesi ve bunun anayasalara girmesi ne garip!

Çalışmak ne bir hak, ne de bir ödevdir. Kötü bir kaderdir sadece.

Sakat veya köle doğmak gibi.

İşte eski Yunanlılar aynen böyle bakarlardı çalışmaya.

* * *

Yaşamak, çalışmak değildir. Sakatsanız sürüklenerek, emekleyerek de bir yerlere varabilirsiniz. Ama vah vah size! Yaşamanın amacı bir yerlere varmak değil ki.

Ya ne?

Takla atmak, yuvarlanmak, kanatlanmak, dans etmek...

Kendinden geçmek, içine gömülmek...

Durmak.

Ve düşünmek.

Çalışarak hayatını sürdürmek zorunda.

Vah vah!

Kahpe dünya.

Kör talih.

* * *

Yaşamak ara sıra eziyetli bir hayattır doğrusu.

Çalışmak ise her zaman hayatsız bir eziyettir.

* * *

Üniversite mezunu bir genç, iş hayatına başlamadan önce fal baktırmaya gitmiş. "On beş sene eziyet çekeceksin çocuğum," demiş falcı.

"Ya sonra? Ya sonra?" diye ümitlenmiş çocuk.

"Sonra" demiş, "Alışıyorsun."

* * *

Fiziksel olarak en pis işlerde çalışanlara en düşük ücretleri öderiz.

Ruhen en pis işlerde çalışanlara ise en yüksek.

* * *

Para, sokağa atılacak kadar değersiz bir şey değildir. Ama çalışarak kazanılacak kadar da değerli hiç değildir.

* * *

Para; güvenlik, konfor, özgürlük ve mutluluk getirir. Ama ne fakirlerin hayal ettikleri, ne de zenginlerin uğrunda harcadıkları kadar.

* * *

Çalışmakla elde etmeyi ümit ettiğiniz her nihai değeri, hiç çalışmadan çabasızca elde edebilirdiniz...

Çalışmakla gönlünüz ve ruhunuz hiçbir şey kazanamayacak. Tam tersine avucundaki beleş hediyeleri yitirecek.

* * *

Her türlü bela ve acıdan kaçınmak için bu kadar çalıştığımız bir dünyada, bu çabalar için ödediğimiz bedeller sonunda bize hep belaların kendilerinden daha pahalıya patlarlar.

İlerleyen İnsanlık

Dünya tarihi; daha rahat edebilmek için icat ettiklerimizin başımıza açtıkları belalardan kurtulmak için icat etmek zorunda kaldıklarımızın bizleri daha da rahatsız etmelerinin tarihidir.

* * *

İlk çare ilk beladır.

* * *

"Gerekmedikçe yapma."

İnsanlar son elli bin yıldır ya bu ilkeye hep uydular *(gerektiğini sanarak yaptılar)* ya da büyük bir inatla hiç uymadılar *(gerekmemesine rağmen yaptılar)*. Çünkü ortalıkta gerçekten her şeyin olağanüstü çoğalmasından doğan anlamsız bir kargaşa var.

İlerleme

Eski güzel günlere geri dönüşün artık mümkün olamayacağını anladığımız noktadan itibaren, yürümek zorunda kaldığımız o acılarla dolu yola verdiğimiz şatafatlı isim.

İlerleme düşüncesi tamamen saçmadır. Sonsuz boyutlu bir evrende hiçbir cismin hiçbir yere ilerleyememesi gibi, sonsuz zamanlı bir evrende de hiçbir ulus, insan veya tarih ilerleyemez. Var olan her şey başıboş dönmekte ve akmaktadır. Doğa amaçsızdır. Yaşamın başı boştur. Evren işsizdir. Kainat serseridir. Hakikati böyle görenler çok daha mutludurlar ve en azından hakikati böyle görmeyenler kadar haklıdırlar.

İyi Tüccar

Çalışan milyonların kendilerine sormadıkları veya sormaya cesaret edemedikleri büyük soru şudur: Zamanımızın hemen hepsini, bedenimizin önemli bir kısmını, duygularımızın ve düşüncelerimizin neredeyse yarısını elden çıkartarak kazandığımız tam olarak nedir?

Çalışkanlar, akıllı tüccarlar gibi düşünseler çalışmaktan vazgeçebilirlerdi. Çünkü akıllı tüccarlar, ellerindeki iyi bir şeyi ancak daha değerli bir başkası için elden çıkartırlar.

* * *

Çalışkanlar mı? Olağanüstü güzel bir tabloyu yakarak ısınmaya çalışan aptallardır.

* * *

İnsanlar iki gruba ayrılır: Yaşamak için çalışmak gerektiğini sananlar ve yaşayanlar.

Yaşamak için çalışanlar demedik, yaşamak için çalışmak gerektiğini sananlar dedik. Çünkü böyle bir sefalete insanı ancak sorgusuz sualsiz kabul edilmiş önyargılar ve boş inançlar düşürür.

* * *

Çalışmak, bir Kuzey Avrupa Protestan ahlâkıdır. Güneydoğu Akdeniz topraklarında doğal olarak yetişen ise keyiftir.

Var mı İngilizce'de "Keyif" sözcüğü? Bütün mana ve işaretleri ile ama...

"Pleasure" desem, değil.

"Joy" desem, değil.

"Peace and Tranquility" desem, değil.

"Leisure" desem, değil.

On sekizinci yüzyılda mehtaplı bir yaz akşamı Antalya Kaleiçi desem...

Portakal bahçeleri desem...

İncecik bir bardak desem, rakı desem, buz desem...

Yaklaşıyorum galiba...

İksirli alemlerinin son demleri desem...

* * *

Evet, bu iş belki de bir coğrafya ve iklim işidir.

Marksistçe ifade edersek; çalışma kültürü, bir kültür emperyalizminden başka bir şey değildir.

Çalışmayı en az büyük işadamları kadar seven sosyalistlere duyurulur.

* * *

Çalışmak, en kötü cinsinden bir köleliktir. Sefilliktir. Büyük talihsizliktir.

Ayak, el ve beyin takımının işidir. Gönül, kalp ve ruh ehlinin değil.

Zaman Hırsızları

Eskiden sadece çalışırken zamanımızı çalanlar, artık boş zamanımız için de rekabet halindeler.

Sinemaya mı gitsek, diskoya mı?

Yoksa ucuz bir turla İtalya'ya mı?

* * *

Çünkü...

Sırtını bir ağaca dayayıp yüzünü güneşe çevirmek kapitalizme başkaldırmaktır. Uzanıp çimenlere bulutları seyretmek, kurulu düzene karşı en tehlikeli isyandır. Herkes böyle beleşe kafa dinlerse kapitalizm çöker. Otel sahiplerinin, tur operatörlerinin, garsonların, komilerin velhasıl bütün sadık ve çalışkan kölelerin üretme ve tüketme haklarını kimseye bedavaya yedirmez kapitalizm.

Ve işte bu yüzden keser

mülkiyetini birilerine devredip

gölgesini satamayacağı her ağacı.

Çıkış Yok

Ne yapsak çalışanların dünyasından ayrılamayız artık. Dinlenirken ve eğlenirken bizler tüketiyoruz, başkaları çalışıyor ve üretiyorlar.

* * *

Hayatın anlamı nedir diye...

Doğuya gittim: Eziyettir, selametin için "çalış", dediler.

Batıya gittim: Çalışmaktır, selametin için "çek", dediler.

Peki en Büyük Öğretmenler ne diyorlar?

Doğa ne diyor en önce?

Acıdan kaç.

İksirler ne diyor?

Hazza koş.

Müzik ne diyor?

İşte haz.

Aşk ne diyor?

Gel.

* * *

Şeytan ne diyor?

Vur topuklarını yere.

Aç kollarını iki yana.

Dön... Dön... Dön...

Verimlilik ve İlerleme

Avcı ve toplayıcı obalar günde iki saat çalışarak hayatta kalırlar. Biz post-modernler ise günde on saat çalışarak iki yakamızı ancak ucu ucuna getirebiliyoruz.

Aynı avcı obalar sekiz saat yıldızların altında uyuduktan sonra günün geri kalan on dört saatinde yaşarlar.

Bizler ise bize kaldığı söylenen günün sekiz saatini şöyle kullanırız:

İki saati trafik.

Bir saati alışveriş.

Bir saati mecburi telefonlar.

Bir saati ev işleri, bulaşık, çamaşır.

Bir saati temizlik, traş ve duş.

İki saati televizyon.

Ne ilerleme ama!

* * *

Kapitalist işadamları ve onların köle ruhlu profesörleri, boş zamanınızı işten arta kalan zamanınız olarak hesaplarlar. Onlara göre gün yirmi dört saattir. Demek ki sekiz saati uyku, sekiz saati iş, sekiz saati ise boş zamandır. Halbuki gerçekten yapmak istediklerinize gerçekten ayırdığınız zamanları alt alta sıralayıp, toplayın; elinizde, avucunuzda pek bir şey kalmadığını göreceksiniz.

* * *

Böyle fısıldayınca Büyük Öğretmen, oturdum hayatımın hazlarını listeledim ben de:

- Doğada günlerce yürümek.
- Bambaşka kabileler görmek.
- Erkek arkadaşlarımla avlanmak.
- Sohbet etmek.
- Durmak, susmak ve düşünmek.
- Sevişmek.
- Müzik, dans, gece, ateş ve iksirler.

Anlaşılan paleolotik çağlardan bu yana benim için pek bir şey değişmemiş.

İlerleme

"Doğada yaşayın ve her gün üç dört saat dağ-tepe, bayır-çimen, gök-dere yürüyün."

On bin yıl sonraki insanlığa bir akıl ver deseler, on bin yıl öncekilerin her günkü akıllarından farklı bir şey önermezdim.

Bir de kalkmış insanlığın görüp geçirdiklerine "ilerleme" diyorlar.

* * *

Bu çağda her yere çok hızlı ulaşabildiğimiz söyleniyor.

Ne yalan!

Hiçbir çağda,

evet tarihte hiçbir çağda

ömrümüzün bu kadar büyük bir bölümünü yollarda geçirmemiştik.

Her "Yeni Yüzyıl" çağdaşlarını yepyeni bir ilerleme yalanıyla kandırır.

* * *

Üç, dört bin sene sonrasının yıkıntılarını hayal etmek beni yatıştırıyor. Otoyol kalıntılarından yeşermiş dümdüz çayırlarda dörtnala at koşturmak. Selamet, böyle bir ilerleme hayalinde olmasın?

İlerleme, Teknoloji ve Ahmaklık

Öyle akıllı, öyle akıllı bir bilgisayar yapmışlar ki, bir insan kadar aptal olabiliyormuş.

Talihsiz Yüzyıl

Bu yüzyılın başında "Vatan" ve "Millet" için ölüyorduk. Şimdi ise "İlerleme, Kalkınma, Üretim, Tüketim ve Başarı" putları için akıl almaz bir acele ve telaş içinde çalışıyoruz.

* * *

"Önce bilime, Batı medeniyetine ve ilerlemeye inanıyoruz bu çağda," diye fısıldadı Şeytan.

Allah mı?

Yedek iman.

Yaşamak mı?

Hayır. Önce çalışmak.

Sonra?

Başarmak.

* * *

Yirminci yüzyılın ilk yarısı pisi pisine ölmekle geçti. İkinci yarısı ise boşu boşuna çalışmakla.

* * *

Yirminci yüzyılda akıl delirdi.

Gelen yüzyıllarda ise delilik akıllanır umarım.

Gelen Yüzyıllar

Gürültülü bir yüzyıldı doğrusu yirminci yüzyıl.

Bir didinme ve koşuşturma içinde geçti.

Vatan, millet ve ırk, dedi kimileri.

Medeniyet, ilerleme ve refah, dedi öbürleri.

Hak, hukuk ve özgürlükler, derken.

Bir hay huydur, itiş kakıştır bitti.

Gelen yüzyıl bir yorgunluk ve can sıkıntısı çağı olacak.

İlaçlar, uyuşturucular ve iksirlerle ayakta durabileceğiz ancak.

Ondan sonra başlayacak "Büyük İsyan" çağları.

Ve sonra da belki yepyeni bir "Haz" çağı.

* * *

Gelen Dünya

Yirmi Birinci Yüzyıl: Can Sıkıntısı Çağı

Bizim için her şeyin iyisini düşünen, planlayan ve uygulayan liberal demokratik kapitalizmin konfor ve rahat, mutluluk ve huzur içinde villalarına tıktığı sağlıklı ve güzel insanların can sıkıntısından patlayacakları yeni yüzyıl.

* * *

Eski çağlarda açlık ve esaret isyanlara sebep olurdu.

Modern çağlarda milliyetçilik ve sosyalizm.

Gelen dünyada ise can sıkıntısı.

Batı'da Hayat

Gündelik hayatlarında, kanunlara aşırı bir hassasiyet, dikkat ve neredeyse hürmetle uyan insanlar asla özgür değillerdir; iyi yetiştirilmiş, terbiyeli, uslu ve saygılı çocuklara benzerler. Köle değillerdir doğrusu böyle çocuklar; sefil ve perişan da değillerdir; aptal veya enayi de diyemem onlara; huzurlu ve mutlu dahi olabilirler ama bir büyük kusurları vardır ki, hayat denilen bu olağanüstü macerada en çekilmez sakatlıktır; can sıkarlar.

* * *

İnsanların tehlikesiz ve risksiz bir hayat geçirmeleri, huzurlu ve mutlu olmaları için bu kadar çalıştıkları bir dünyada, dert ve bela, tehlike ve karmaşa, şiddet ve şehvet belki de tek kurtuluş yollarıdır.

Eski : Özgürlük, Eşitlik, Kardeşlik

Yeni : Servet, Şöhret, Şehvet

Bu Şehir Nasıl Kurtulur?

Daha çok sinema, opera, metro, kongre sarayı, alışveriş merkezi, park ve yeşil alanlar değil...

Daha çok karmaşa, daha çok bilinmezlik.

Daha çok tehlike.

Daha çok orospu, daha çok uyuşturucu.

Silah kaçakçıları, aczimendiler, mecuziler, kurtarılmış bölgeler, rüşvetçi polisler, korsan yayınlar, yeraltı ayinleri, afyon tekkeleri, molotof kokteyller.

Yankesiciler, sihirbazlar, muskacılar, üfürükçüler, ahlaksız psikiyatristler, lüks kerhaneler, mezbahalar.

Daha dar sokaklar, daha çamurlu yollar ve açıktan akan kanalizasyonlar.

Ekmek karneleri, Yahudi gettoları ve halka açık idamlar...

Daha çok LSD, DMT, Ketamin, Psilosibin ve Harmalin...

Daha çok nazar otu, kenevir yağı, afyon sakızı ve boru çiçeği.

* * *

"Selametiniz için bu kenti Stokholm'den, Zürih'ten farklı kılan her ne ise daha çok olmalı," diye haykırdı Şeytan.

"İşte orada dur bakalım!" diye atladım üzerine. "Şiddet, karmaşa ve uyuşturucuları teşvik mi ediyorsun yoksa? Eğer öyleyse sen azizim, Şeytan düpedüz kötüsün."

Gözlerini alıp gözlerimden uzaklara çevirdi bakışlarını, gülümsedi hafiften ve mırıldandı:

.....

Viagra, Prozac ve Ectasy

Xanax, Tofranil ve LSD

İşte yeni çağların en güzel kafiyeleri.

* * *

Mutsuzluğunuzu azaltırsa bu bir ilaçtır.

Mutluluğunuzu artırırsa uyuşturucu.

* * *

Sizi neşelendiren, coşturan kimyaları uyuşturucu diyerek yasaklıyorsunuz. Sizi uyuşturarak sakinleştiren kimyaları ise şifa niyetine avuç avuç almaktan çekinmiyorsunuz.

* * *

"Din kitlelerin uyuşturucusudur," derdi geçen yüzyılın bir büyük bilgesi.

Bu geçti. Gelen yüzyılda uyuşturucular kitlelerin dini olacak.

* * *

Sabahın onunda bir Ecstasy kulübünün dağılışını yaşamamış olanlar, bu son on yılın neden bütün diğer asır sonlarının sefahatlerinden daha sefih olduğunu hiç anlamayacaklar.

Seks ve uyuşturucu mu?

Ritmik danslar mı?

Vurdumduymazlık, gamsızlık ve kayıtsızlık mı?

Orgy anaforları, çıplaklık nümayişleri ve Şeytan tezahüratları mı?

Pagan ayinleri, şaman tantanaları, mahşer manzaraları mı?

Hiçbiri.

Ne bayağı, ne bayat, ne modası geçmiş sefahat gösterileridir bütün bu sayılanlar. Çok daha küstah, çok daha tehlikeli bir kalkışma gizli bu gençlerin büyümüş gözbebeklerinde; kimyanın ve biyolojinin de ittifakını elde etmiş bir "Vecd" ve "Cezbe"!

En son, çarmıha gerilen bir peygamber vaaz ediyordu bunları.

Kimya çağının başlamasından iki bin yıl önce.

İlerleme

Eski kahvehaneler ile ilgili bir kitap okuyordum. Bu asrın başında İstanbul'da her mahallede özgürce afyon ve esrar içilebilen en az bir kahvehane varmış. Bugünlerin Amsterdam'ı gibi. İki binli yıllarda ise evde kedi beslemek bile yasaklanacak.

* * *

Tarihte özgürlük ve ilerleme kadar büyük başka yalanlar da var mıdır acaba?

Vardır.

Hafıza-i beşer.

.....

Böyle veriştirdi yine
yeleleri uçuşan bu küstah sözlerle
hep var olan Gök Tanrıları'nın
en akıl karıştıranı.

* * *

Ve Aylaklık

Karmaşayı, tehlikeyi ve heyecanı herkes her zaman kaldıramaz.

O zaman
hiçbir şey yapmamak en iyisidir.

* * *

Hiç ama hiçbir şey yapmamak en iyisidir.
Sonra sanat gelir. Sonra dans, sonra uçmak, sonra seks.
Daha sonra şu, bu ve diğerleri.

* * *

Dün bütün bir ikindi,
çayırda tavukların yayılışını seyrettim.

Kış güneşi,
eski çayır,
bir horoz, sekiz tavuk,
eski yelek, yırtık ceket, yağlı kasket,
üstümde kalın bir battaniye,
elimde kuru bir pipo,
ha bir de en önemlisi,
ayaklarımın dibinde,
arada bir ağzını keyifle şapırdatan,
pirelerini kaşımaya bile üşenen
yaşlı bir köpek...

* * *

Hiçbir şey yapmamayı becermek, bir şeyler yapmayı becermekten çok daha zordur. Çünkü devamlı bir şeylerin peşinde koşuşturmak; plan, proje ve programlar, arkası kesilmeyen telefonlar, randevular bağımlılık yaratır. Faaliyet, kokainden daha güçlü bir uyarıcıdır; bağımlılığı ise eroinden beterdir.

* * *

Hiçbir şey yapmamaya başlamak kendinle baş başa kalmaktır ve herkesin kendi canını en çok sıkan bizzat kendisidir.

* * *

Ne garip, yalnız kalmaktan sıkılan insanlarla yalnız kalmaktan ben de çok sıkılıyorum.

* * *

Oynamak hiçbir şey yapmamaktır. Keyifli olan da oynamaktır, oyalanmak değil.

* * *

Aylaklık; düşünmek, duymak ve yaşamak için bağdaş kurmaktır. Çalışmak ise bir gün bağdaş kurabilmek için boşu boşuna koşuşturmaktır.

* * *

Osmanlı, "Keyif için bağdaşımızı bozmaya gerek yok," der ve nargilesine uzanır.

Batı ise, "Keyfi hak edebilmem için önce çok çalışmam gerekir," der ve nargileye hiçbir zaman vakti kalmaz.

Şu dünya için yorulmaya değer mi?

Değmez.

Ya öbür dünya için?

Vallahi onun için de değmez.

Peki ne yapalım?

Hiç.

Bir hasır serelim şuraya. Biraz tütün, biraz kahve...

Ve?

Ve susalım.

* * *

Ne istediğini bilen bir aylak, ne için çalıştığını bilmeyen bir çalışkandan daha çok şey yapar, yaşar, yaratır.

* * *

Dünyada çabasız, emeksiz ve telaşsız elde edilemeyecek hiçbir lezzet yoktur. Bütün aylaklar bunun sırrını bilirler. Çalışanlar boşuna çalışmaktadırlar. Ellerini uzatsalar alabilecekleri yakınlıktadır her şey.

* * *

Beleşi elimizin altındayken

en zoru ve en pahalısı için çabalarız.

Neden mi bu enayilik?

Enayilik değil de ondan.

Korku.

İstediğimizi elde edince

ne yapacağımızı bilememenin korkusu.

İnsanlık on bin yıldır işte bu yüzden ilerliyor.

Bütün zenginler de işte bu yüzden daha da zengin olmak istiyorlar.

* * *

Yat aşağı.

Bulutları seyret.

Hiçbir şey yapma.

Her şey olmanın sırrı

işte bu.

* * *

Hiçbir şey yapmamak en iyisidir.

Ama illa bir şeyler yapacaksan, hiç olmazsa önüne geleni elinden geldiği kadar yap.

O kadar.

* * *

Katlanman gerekiyorsa katlanacaksın.

Kapı açıksa çıkacaksın.

Daha ne?

Gelene uy.

Gidene yapışma.

Bir yerlere mi sıvışmak istiyorsun?

Poyrazsa güneye in.

Lodossa kuzeye çık.

Esmiyor mu?

Etrafına bir bakın.

Burası bugünü geçirmek için hiç de fena bir yer değil.

* * *

Kimileri çok çalışmaktan kitap okuyamadıklarını, gezip tozamadıklarını hatta sevişemediklerini iddia eder. Bense öylesine aylağım ki bugünlerde, çalışmaya hiç vaktim yok.

* * *

İnsan ancak çok çalışarak zengin olabilir. Başka yolu yok. Çok çalışarak gelir en yüksek mevkiler, göz kamaştıran şöhretler, haset uyandıran başarılar, nam ve şan, servet ve kudret; tek yolu çalışmaktan geçer. Ama bütün bunların üstünde bir mevki daha vardır, insanoğlunun en üstün ve en seçkinlerinin kabul edildikleri: Aylaklık.

Gerçek "Crem de la Crem", sepetin en üstündekiler, granfino dedikleri işte budur.

* * *

Ya aylaklıktan sonrası?

Orada da Tanrı oturuyor olmalı.

Aylağın zır delisi gözünü oraya da diker. Nirvana dedikleri, Satori dedikleri, "En'el Hak" dedikleri de işte budur.

* * *

Nedir aylaklık?

Aylaklık oyun oynamaktır. Aylaklık düşünmektir. Dua etmektir. Dans etmektir. Kozmos'un doğuşunu seyretmektir.

Aylaklık yola çıkmaktır.

Evet. Aylaklık kaybolup gitmektir.

İçine gömülmektir.

Hayretten hayrete düşmektir.

Kendinden geçmektir. Kanatlanıp uçmaktır.

Her zaman her oyuna hazır bir piç olmak hürriyetidir.

* * *

Aylaklar için yaşamak, harcayarak bitiremeyecekleri bir Rockefeller servetidir; çalışanlar için ise yaşam, bir cimrinin kuruşlarını tıkıştırdığı kumbarasıdır.

Evet, bir çalışkanın yaşamı aynen budur işte; bir cimrinin biriktirirken servet yaptığına inandığı sefil kuruşları.

* * *

İnsan ömrü otuz bin gün sermaye ile sınırlandırılmıştır. Bunu altmış bin güne çıkarmaya çalışıyormuş bilim adamları.

Ne enayice bir çaba!

Keşke on beş bin güne indirebilseler ömrü, ama dünyayı ve ruhunuzu değiştirebilseler.

* * *

Çalışanlar sadece koşuştururlar. İlerleyen insanlık (eğer ilerliyorsa!) her şeyini aylaklara borçludur. İlim, sanat, kültür ve medeniyet dedikleri de aylakların keyiflerinden arta kalan boş zamanlarında yavaş yavaş uydurdukları nafile hayaller ve yaptıkları bomboş marifetlerdir.

* * *

Aylak, çabasız yaratan kişidir.
Yavaşça. Usulca. Kendiliğinden.
Bütün büyük sanatçılar böyledir.

* * *

Filozofa sormuşlar.
En zor olan nedir?
Oyun oynamaktır, demiş.
En kolay olan nedir?
Büyük bir iş başarmaktır, demiş.

* * *

Aylaklık olmasa medeniyet olmazdı. Aylak taslağı hayal eder. Çalışkanlar ise taşları üst üste koyarlar.

* * *

Bir aylak için dünyaların en kötüsü herkesin aylaklığı seçtiği bir dünya; en mükemmeli ise bugünkü dünyadır. Çünkü en garip iş kölesinden en gururlu işadamına kadar herkes kendisi için çalışmaktadır.

* * *

En büyük değerleri en aylak olanlarımız yaratır. En değersizleri de en çalışkanlarımız. Bir işadamının onca emekle çalışarak, çalıştırarak ve koşuşturarak yarattığına bakın hele; bacası tüten bir fabrika. Bir de sanatçıların yarattıklarına bakın; Mayıs ayında Floransa.

* * *

Dostluk, dans ve kahkahalar,
şarap, müzik ve portakal bahçeleri,
uçuşlar, erişler ve sezişler.
İksirler... İksirler... İksirler...
Asıl bunlar zaman ve emek isterler.

* * *

Mutluluk, aylak bir yavaşlıktır.

* * *

Süratle hareket edenler aslında bir şeylerden kaçmaktadırlar. Kim bilir belki kendileriyle baş başa kalmak onlara da dayanılmaz bir kasvet ve can sıkıntısı vermektedir. Belki de bütün bu hay huy, koşuşturma ve acele kendi değersizlikleriyle yüzleşmek istemeyenlerin telaşıdır. Belki de onlar içimizde en çok "bir işe yarıyorlarmış gibi" görünmek isteyenlerdir. Sürat, yavaşlığı ve aylaklığı beceremeyenlerin aczi, bahanesi ve mazeretidir.

* * *

İşadamları çok süratli hareket eder.

Neden?

Hayatın tadını bir türlü çıkaramadıkları belli olmasın diye.

* * *

Sürat, yaşamın her lezzetini bilinçaltlarında bir an evvel bitirmek isteyenlerin tutkusudur.

* * *

Can sıkıcı, bomboş ve sıradan bir ruh her zaman oradan oraya süratle koşuşturan bir vücudun arkasına saklanır. Gönlü geniş, ruhu dolu insanlar için ise her şeyin bir yeri ve zamanı vardır. Sürat, her ikisini de kaçırmamıza sebep olur. Mutluluk, beklemesini bilenler, usulca sokulanlar, yavaşça dokunanlar ve sessizce fısıldayanlarla kırıştırır.

* * *

Türkçe, mutluluğun tılsımını belirsiz bir gelecekte ağır aksak ilerleyen "geniş zaman" fiilleriyle ifade eder. "Olur paşam gideriz."

* * *

Mutluluk aylak bir yavaşlıktır.
Köhne bir ev,
bakımsız bir bahçe,
yaşlı bir köpek,
eski bir pipo,
yırtık bir ceket,
uzun bir öğleden sonra.

* * *

Yavaş bile bazen fazla hızlı.
Vücuda en uygunu, yavaşsızlık olmalı.
Durmak... Biraz daha durmak... Uzun uzun durmak.
Rüzgarın sesi çamlarda.
Ve dalgalar.
Dinle...

Dinle...
Çünkü biraz sonra
onlar da yok olacaklar.

* * *

Böyle fora etti gönlünü
gönüller devşiren.

* * *

Geniş Zaman

Çalışmak ve zaman bir arabanın iki atıdır. Bir kültürde çalışmak ve kölelik arttıkça zaman fikri de yayılır. Çünkü ancak eziyet ve zor zamanla ölçülür. Neşe, keyif ve haz zamansızdır.

* * *

Feodal zaman değersizdir: Her şey boş.", "Ölüp gideceğiz."

Kapitalist zaman ise değerlidir: "Vakit nakittir."

* * *

"Vakit nakittir" işadamlarının düsturudur.

Ve bu, hayata karşı işadamlarının takındığı en nankör tavırdır.

* * *

Zaman nakit değildir. Öyle olsaydı çarşıda, pazarda satılırdı. Ama nakit zamandır. Kazandığımız ve harcadığınız her liranın arkasında, onun uğrunda harcanılan hayatımız vardır. Çarşıdaki her mal ve pazardaki her hizmetin temel ölçüsü, o mal ve hizmet yaratılırken harcanan yaşam süreleridir. Nakit, o yaşam sürelerine biçtiğimiz değerdir. Ve her şey böyle ölçülünce hayat denilen mucize ne kadar ucuza gider, Yarabbi!

* * *

Çalışkan, zamanını satarak paraya çevirmeye çalışır. Çok parası olunca da bu sefer parasını satarak zamanını geri almaya çalışır. Zenginliğin en büyük paradoksu da budur.

* * *

Zengin, biraz daha parası olduğunda zamanını geri alabileceğini sanarak çalışır. Fakir ise biraz daha zamanı olsa zengin olabileceğini sanarak. Her ikisi de göründüklerinden de daha enayi ve aptaldır.

* * *

"Zamanım yok" diyerek koşuşturanlara bakın; hepsi zaman katilleridir aslında. Kendi zamanlarını boğdukları yetmez, başkalarının zamanlarının da peşindedirler.

* * *

Çalışan zamanını yer.

İnsan yalnız başka insanları yemekle kalmaz, kendi kendinin de yamyamıdır.

Kol Saati

Hayatın ta kendisi olan "sonsuz" zamanı önce böler.

Sonra?

Sayar.

Sonra?

Sonra da tüm kapitalistler gibi...

Satar.

* * *

Feodal zaman akar (kalıcı olan sadece Tanrı'dır).

Kapitalist zaman döner (sabah dokuz akşam beş).

Aylakların zamanı ise genişler.

* * *

Kum saatlerine göre zaman akmaktadır.

Kol saatlerine göre ise dönmekte.

İşte bu yüzden neşeli eski çağlar kum saatini icat ettiler; zamanı bir müddet seyretmek için.

Kasvetli yeni çağlar ise kol saatini; her an kolumuzda taşımak için.

* * *

Evrenin dört boyutu var: en, boy, yükseklik ve zaman.

Yaşamın iki: yaşamak ve yaşayamamak.

Ölümün ise tek.

Bu sonuncuyu açıklamamı istemeyin benden.

Çünkü ben de hiçbir şey anlamadım bu kehanetten.

* * *

Anlaşılan açıklanır.

Ya anlaşılamayan ve açıklanamayanlar?

Onlar geliverirler.

Ve geldikleri gibi siktir olur giderler.

* * *

Gel... Geç...
Neyi biliyoruz ki?
Doğru nerede?
Cehalet kim?
Karanlık ve Aydınlık.
Hadi canım...
Hadi.

* * *

Hayatın Anlamı

Yaşamakla bir işe yarıyor olabiliriz.

Ama hiçbir işe yaramıyor da olabiliriz.

Rasgele bir evrenin, kazara bir dünyasında, nafile bir nefes.

.....

.....

Derin bir nefes alıp bunun üstünde düşünelim biraz.

Kim bilir, belki bir işe yarar.

* * *

Hayat artık bir bahanedir.

"Neden yaşamak?" sorusu artık manasızdır.

Çünkü "hayat" bir soru değildir artık.

Ya bir cevaptır. Ya bir sebeptir. Ya bir bahane ya da bir mazerettir.

Üretmek için yaşamak.

Tüketmek için yaşamak.

Başarmak için yaşamak.

Kalkınmak için yaşamak.

İlerlemek için yaşamak.

* * *

"Yaşamak!"

O koskoca muamma.

O korkutucu boşluk.

O baş döndüren derinlikler.

O dağ başları, o uçurumlar.
O uçsuz bucaksız çöller.
O hayret, o heyecan.
.....
.....
Geçti.

* * *

Sen bir soru değilsin artık.
Soruların en büyüğü.
Hayır. Sen artık bir soru bile değilsin.
Bambaşka sorulara verilmiş alelade bir cevapsın sen.
Onun bunun bahanesisin.

* * *

Anlamsızlığın Keyfi

Tüm müspet dinlerin, felsefelerin ve bilimlerin nihai hedefi her şeyi anlamaktır. Hakikati bulmaktır. Evrenin "Anlamı" denilen "Büyük Sırrı"nı çözmektir.

Tanrılar sizlere şükürler olsun ki hiçbir zaman bulamayacaklar. Şükürler olsun ki ne İsa, ne Musa, ne Mevlana, ne Buddha, ne Hawking, ne Bohr, ne de Einstein bu yolda birer masalla uykumuzu getirmekten başka bir şey yapamadılar. Çünkü insan için tek gerçek Cehennem, yaratılışın, varoluşun ve sonsuzluğun, hayatın ve ölümün, ruhun ve bedenin esrarının bilindiği, olabilecek evrenlerin en kötüsü olan anlamlı bir evrende yaşamaktır. Önceleri heyecan ve huşu içinde dinleyeceğimiz o "Büyük Cevap" zamanla büyük bir can sıkıntısına dönüşecektir. İntiharla bile kurtulmanın artık mümkün olamayacağı çünkü ölümün bile esrarını yitirdiği, çıkışı, kurtuluşu ve selameti olmayan bir sonsuz "azap"tır böyle bir alem.

* * *

"Hayat anlamsızdır" diyerek intihar edenlere şaşırıyorum. Oysa yaşamak için en iyi nedenimiz bu olmalı. Anlamlı bir evrenden intiharla bile sıvışamaz ki insan. Çünkü anlamı bilinen bir evrende insan ölümle de nereye gideceğini çok iyi bilir.

* * *

Hayatın ve evrenin, mutlak ve kesin bir anlamı olmadığı için özgür ve neşeliyiz biz. Büyük cevabı bilmediğimiz ve hiçbir zaman da bilemeyeceğimiz için, kendi kendimize büyük sorular sorup büyük cevaplı ninniler uydurarak kah ağlayarak kah gülerek konup göçüyoruz bu alelacayip alemden.

* * *

Bilmediklerimiz bildiklerimizden fazla olduğu sürece hayata bağlı kalırız.

Daha da güzeli var.

Bilmediklerimiz bildiklerimizden daha hızlı arttığı sürece sevincimiz büyür, neşemiz artar ve keyfimiz çoğalır.

* * *

Gelin düşünelim.

"Mutlak" hale gelse bir doğru ne olur?

Şöyle "baba" ve tek bir hakikat.

Mutlak ve muhakkak.

Ne olur?

.....

Ne mi olur?

.....

Sessizlik olur.

Kimseden çıt çıkmaz.

Ne bir söz, ne bir sual, ne bir itiraz.

Ne bir yorum, tenkit ya da tekzip.

Çıt yok.

Ne akis, ne seda.

Sessizlik.

Mutlak hakikatin tek cevabı mutlak sessizliktir

ve tabii unutulur gider.

* * *

Evet bir doğru, mutlak olursa yok olacaktır. Başka türlü nasıl yaşanır?

İşte bu yüzden akıllı doğrular aynı aklı başında Tanrılar gibi asla mutlak olmak istemezler. Çünkü insanoğlunun "mutlak"ı bilinçaltında tecrit edip yok ederek cezalandıracağını, ona muhakkak sırtını döneceğini bilirler. Ve işte bu yüzden "mutlak"ı aramak hiçbir aklı başında düşünürün işine gelmez; "mutlakı buldum" diyerek kurulan baskıcı düzenlerin efendilerinden başka.

* * *

Çünkü ancak anlamsız ve cevapsız bir evrende her varoluş meşru; her varoluş haklı ve her varoluş doğrudur. Çünkü insan için yegâne özgürlük ancak hakikatsiz ve cevapsız bir alemde mümkündür. Çünkü anlamlı ve cevaplı bir evrende insanoğlunun kavrayışlarına ve sezişlerine; duyuşlarına ve erişlerine, yani özgür ve yaratıcı bilincine gerek kalmamıştır.

* * *

Eğer her şeyi ama her şeyi bilseydim ne yapardım biliyor musunuz? Sadece ama sadece gönlümü hoş tutup eğlenmeye bakardım. Daha ahlâksız, daha kuralsız, daha vurdumduymaz ve edepsiz olurdum. Vicdanımı derhal boğup, hiç utanıp sıkılmadan şehvet ve işret alemlerine dalardım. Sefahatten başka hiçbir şey düşünmeyen bir sosyetik çapkın olurdum.

.....

Durun bakayım, yoksa birileri her şeyi biliyor olmasın?

Hay Allah!

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

* * *

Anlamlı bir evrenin varlığına inanan ve bunu arayan akılcılara, böyle bir hakikati bulduklarını iddia eden imancı ve gönülcülere baktıkça "hazperest" ya hiddetten kıpkırmızı oluyor ya da edepsiz bir kahkaha atıyor.

Başka türlü nasıl çekilir bu bayağılıklar?

Keder ve Istırap

Evren her zaman anlamsız, boş, saçma ve nafiledir. Cevaba gelmez. Ne bilinir ne de bilinebilir. Ne anlaşılır ne de kavranır. Sezilir gibi olsa da kısa süreli gel-geç bir rahatlamadır bu, kalıcı bir huzur değildir. Hayat ise ara sıra anlamlı gibi görünür. Ama bu yüzden en fazla kederlenilir; ıstırap çekilmez. Madem ki boş ve saçma, işte tam da bu yüzden gelin fırsatını buldukça neşelenelim, içelim, uçalım, dans edelim.

Sadi'nin, Ömer Hayyam'ın, Osmanlı'nın, Yahya Kemal'in cevabı budur: Keyifli Bir Keder. Hayatın anlamsızlığını son iki yüzyılda keşfetmiş olan Batı'nın cevabı ise "Kasvetli Bir Istırap"tır: Schoppenhauer, Kierkegaard, Sartre, Camus ve Heidegger. Onların karanlık iç sıkıntılarını ne esrarlı cigaralar, ne gılmanlar, ne de portakal bahçelerinin üzerine doğan mehtap dağıtabilir.

* * *

Batı kederi yeni keşfetti. Ne var ki hazzını daha keşfedemedi. Bunun sefasını sürebilmesi için öğrenmesi gereken üç meziyet daha var.

1. Sultani bir tembellik.
2. Vurdumduymaz bir kadercilik.
3. Tasasız bir boşvermişçilik.

* * *

Neme lazım?

Canım şimdi neden bağdaşımı bozayım?

Bu da hoş.

Kâfi.

Oh ne âlâ!

Şu ölümlü dünyada...

Adam sen de...

Beyhude...

* * *

İşte Frenk kâfirlerinin zulmünü yıkacak felsefenin kilit kavramları. Yirmi iki ve yirmi üçüncü yüzyılda bu felsefe dillenecek; yirmi beş ve yirmi altıncı yüzyılda ise denize nazır bir İstanbul köşesinde nihayet yeniden bağdaşını kurup çubuğunu tüttürecek.

* * *

Çalışkanlık, İlerleme ve Kalkınma.

Bilim ve Teknoloji.

Endüstri ve Medeniyet.

Çirkin Frenklerden başka kimse bunları istemedi.

Keyfince yaşayan halklara Batı'dan gelen yeni efendileri tarafından dayatıldı, zulmün tarihte hiç görülmedik bu yepyeni şekilleri.

* * *

Descartes ne demiş?

"Düşünüyorum öyleyse varım."

Osmanlı ne cevap vermiş?

"Of ulan of... Dünya bu kafasız kâfirlere mi kalacak? Ya iç çekiyorum ya da zevk alıyorum, öyleyse varım."

Başka ne var bu alemde sanki?

Keyif ve kederden gayri...

Hakikat Üstüne Kısa Bir Söyleşi

-Siz hakikati mi arıyorsunuz?

-Hayır, otuz bin yıldır hakikatleri bulup bulup kaybetmekten sıkıldım. Ben hakikatsizliği arıyorum.

-Var olduğundan emin misiniz?

-Hakikat arandığına göre, hakikatsizlik de aranabilir. Dil, her varlığı "çift" yaratır. "Var" var ise, "yok" da vardır artık.

-Bulabilecek misiniz?

-Yok canım! Asla bulamayacağımdan emin olduğum için arıyorum.

Dünyanın En Kısa Felsefe Tarihi

M.Ö. 5. yüzyılda Hakikat — Bilmiyoruz.

M.S. 8. yüzyılda Hakikat — Biliyoruz.

M.S. 18. yüzyılda Hakikat — Bilebiliriz.

M.S. 19. yüzyılda Hakikat — Bilebilir miyiz?

M.S. 20. yüzyılda Hakikat — Bilemeyiz.

M.S. 21. yüzyılda Hakikat — Bilmeli miyiz?

* * *

Bilinenler ve bilinmeyenlerin toplamının bilinemezlerden az olduğuna ve hep olacağına inanıyorsanız, siz Tanrı'ya

inanıyorsunuz; bilinemezlere eşit olduğuna inanıyorsanız, siz bilime inanıyorsunuz.

-Ya eşit olduklarını biliyorsam?

-O zaman siz "Tanrısınız".

* * *

İnsanın algılarıyla bildiğini sandığı bir evren vardır. Mehtapsız bir gecede kafanızı yukarı kaldırmanızla görebilirsiniz onu. Algılayamadığınız ama bildiğiniz başka varoluşlar da bunun içindedir. Gama ötesi ışınlar, kara delikler gibi...

Soru şudur:

Bilmediğimiz ama sezdiğimiz başka evrenler var mıdır?

Bambaşka alemlerin bambaşka varoluşları.

En kıdemli düşünceler bu soruya kah evet, kah hayır cevabını veriyor.

* * *

En kıdemli düşünce Tanrı'dır.

* * *

"Evren kendini deneye sınaya kurmuştur. Bir Tanrı'ya gerek yoktur," derler.

Bu, evrenin sadece nasıl kurulduğunu anlatır. Neden kurulduğunu anlatmaz.

Bu soruya "bilmiyoruz", "bilemeyiz", "bilemeyeceğiz" gibi cevaplar verildiği müddetçe, Tanrı'ya en kıdemli düşünce olarak tekrar tekrar başvurulacaktır. Oysa "neden" sorusunun cevabı bir karşı soru olmalıydı ki sonsuza kadar rahat edebilelim.

-Bilmeli miyiz?
-Bilmeli miyiz?

* * *

-Bilmiyorum.
-Demek ki bilgesin.
-Anlamıyorum.
-Üstelik arifsin.
-Aldırmıyorum da!
-Dahası ermişsin.

* * *

-Evet, bilmeli miyiz?
-Hayır.
-Öyleyse?
-Yiyelim, içelim ve uçalım.

* * *

Her şeyi tekrar gözden geçirdim.
Sevgilimin ayak parmaklarına kadar.
Yine boş.
Yine nafile.
Yine beyhude bu dünya.
.....
-Ee ne yapalım?
-Hiç. Nerede kalmıştık? Sevgilimin ayak parmaklarında mı?
Biraz oyalanmak için hiç de fena bir yer değil doğrusu.

* * *

Haz

Yaşamın doğrusu yanlışı, haklısı haksızı olmaz.
Hazlısı, hazsızı olur.
Keyfimce yaşıyorum, demek ki haklıyım.

Anlamdaşlar

Haz ve Özgürlük.
Neşe ve Özgürlük.

Karşıt Anlamlılar

Haz vermeyen bir özgürlük, kesinlikle düzmecedir.
Ve özgürleştirmeyen bir haz, kesinlikle yapmacıktır.

Descartes

Varolmak için düşünmek yerine haz duysaydı bu adam, insanlık beş yüzyıl kaybetmeyebilirdi.

* * *

"Küçük, bedensel ve geçici hazları küçümseyerek ruhsal, büyük ve ilahi hazları arayan keşişlere, dervişlere, Hint'ten ve Rum'dan ermişlere, sufilere, bilgelere sakın kanmayın," diye fısıldadı Şeytan. "Hazzı hep göklerde arayanlar yeryüzünde bulamayan kabızlardır. Bu arif, âşık ve cümle evliya takımı işte böyledir; kendi kabızlık ve kasvetlerine gizemli mazeretler ararlar aslında."

* * *

Gel-geç hazlar, büyük hazları ararken çekilen acı, çile ve elemlerden daha iyidir; üstelik büyük ve ilahi hazları bulmaya hiç de engel değillerdir.

* * *

Şarap ve dostlar varsa masada bu akşam, hemen otururum.

Cazip bir fahişeye rast gelirsem yolda, yoldan çıkarım.

Ağaç gölgelerini, temiz çarşafları, iyi sarılmış cigaraları, güzel atları reddetmem.

* * *

Haz çoğu zaman aranırsa değil, rastlanırsa bulunan bir iyidir. Mutluluk da sık sık tahriklere kapılmaktan başka bir şey değildir.

Tahrik

Tam dosdoğru ilerlemeye karar vermişken
kendi yolumda,
kenara çeker birisi hep beni
köşelere, izbelere, kuytulara çağırıp
bir şeyler fısıldar kulağıma.

Şeytan Dürttü

Şeytan kimseyi dürtmez. Elinden tutar usulca ve kulağına eğilip bir şeyler fısıldar; önce gülümser, sonra gülersiniz.

Şeytan çapkındır.

Hayat ise durmaksızın tahrik eder.

Tahrikleri reddedenler sinir içinde, tahriklere dayananlar sıkıntı içinde, tahriklerden kaçanlar ise korku içinde yaşarlar.

Ya tahriklere kapılanlar?

Onlar mı? Onlar iyi yaşarlar.

Seçim

"Hayatta en fazla ya üç bin kitap okuyabilir ya da üç bin kadınla yatabilirsiniz.

Doymak için seçin.

Ya tamamen birini ya da tamamen diğerini," diye fısıldadı Şeytan, akıl çelen, heves getiren sözlerle ve ekledi:

"Kendilerine arada bir yer arayanlar, hazsız ve felsefesiz bir hayatın bütün eziyetini çekenlerdir."

* * *

Tahrik, reddedildikçe daha çok üstümüze varan bir belalıdır. Elde edilince de bütün büyüsü kaybolan bir zilli.

* * *

Tahriklerden asla yüzüm kızarmaz; tahrik olmamak utandırır beni.

* * *

Tahriklerden kaçarsam yorgun düşeceğim; reddedersem pişman olacağım; dayanmaya çalışırsam yenileceğim. Ama ya tahrik olmazsam; işte o zaman "suçluyum".

* * *

"Sana yapılmasını istemediğin şeyi sen de başkalarına yapma.

Bu, can sıkıntısından patlayan hımhımların ahlâkıdır.

Sana yapılmasını istediklerini sen de başkalarına yap.

Bu hazperestlerin, fırlamaların ve piçlerin ahlâkıdır."

* * *

Böyle der demez sözünü kesip, itiraz ettim ben de: "Daha önce ahlâkın altın kuralını eleştirirken dünyadaki huzursuzluk ve acıların çoğunun tam da bu yüzden çıktığını iddia etmiştiniz ama..."

"Bizler yarı Tanrı sayılırız," dedi gülümseyerek. "Tutarlı olmak mecburiyetinde değiliz. Siz ölümlüler ise bilimin, felsefenin, hayatın, kâinatın ve her şeyin ama her şeyin bir oyun olduğunu bildiğiniz ölçüde bizlere yaklaşırsınız ancak."

Ciddi Bir Oyuncu

O kadar ciddiye alarak oynamalısın ki bu oyunu, her şeyin palavra olduğunu bildiğini kimse sezmesin.

Şakacı Bir Oyuncu

O kadar hafife alarak oynamalısın ki bütün bu palavraları, işin ciddiyetini bildiğini kimse bilmesin.

* * *

Mutluluk oyun oynamaktır. Sık sık saçmalamaktır. Hiç kimseyi ve hiçbir şeyi çok ciddiye almadan dolanmak, bakınmak, keşfetmek, denemek, tutmak, bırakmak, kaybetmek ve tekrar bulmaktır.

Eğer hayatımızın bir başlığı, konusu, amacı, hedefi ve sonucu varsa, vah halimize... Mutsuz bir ömür geçirdik demektir.

Maskara Akıntısı

Vaniköy'den suya atlardım çocukken.
Maskara akıntısı,
Çengelköy'e bırakırdı beni.
Yürüyerek eve dönerdim sonra.
Hayattan başka ne bekleyebilir insan?
.....
Atlama cesareti en önce.
Koyverme bilgeliği.
"Anaforların Nirvanası"ndaki haz, coşku,
heyecan ve delilik.
Kıyıya çıkacak kadar bir aklıbaşındalık ve usluluk.
Eve dönecek kadar bir sorumluluk ve çaba.
Ve huzur içinde bir uyku,
öğleden sonra,
evde.

* * *

Yaşamak... Bir akıntıya kendini kaptırmaktır.
Düşünmek ise akıntılara kafa tutmaktır.
Halat, çapa, kürek, motor, yelken.
Allah ne verdiyse artık.
Ya Maskara akıntısını deneyin bir gün,
Ya da müziğin anaforlarına kendinizi koyuverip dans edin.

.....

.....

Mutluluklar iki türlüdür çünkü:

Şükrettirenler ve dans ettirenler.

Şükrettiren mutlulukların kaynağı huzur; dans ettiren mutlulukların kaynağı ise neşedir.

Anayasa, ahlâk, aile, din ve devlet birinci türden mutluluklara değer verirler. Sanatçılar, sarhoşlar, serseriler, şairler, denizciler, esrarkeşler, iksirperestler, aşıklar, içiciler ve efendisizler ise ikinciye.

* * *

"Sana bir mutluluk vaat ediyorum," diye fısıldadı Şeytan.

"Ama ya heyecanlı olacak

ya da huzurlu.

Seç."

* * *

Müzik, dans ve kahkaha felsefeye pek anlayamadığı bir dil ve tavırla isyan etmektir. Her şeyin üzerinde, hiçbir şeyi sorgulamadan, kendi yolumuzda umursamaz bir neşeyle yaşamak insana ve onun kasvetli sorularına doğanın verebileceği en güzel cevaptır. Ağaçlar bu sorulara gülümseyerek bakarlar ve yeşerirler. Deniz dalgalara kırılır. Leylekler gelir geçer. İnsan ise açar kollarını iki yana ve vurur topuklarını yere...

Haydi...

* * *

Dans, neşenin dile gelmesidir.

Aşırı neşeleniyorum bazen. Sokaklarda iki, üç adım dans ediyorum ona buna sataşıyorum, laf atıyorum. Bu yüzden kendimi bir kavganın içinde bulduğum çok olmuştur. Neşe ne kadar bulaşıcı bir şey görüyorsunuz.

* * *

İki, üç adım dans, bir iki sıra kahkaha, üç dört boy küfür; gerisi çocuklar, hayvanlar, kadınlar, ağaçlar ve erkek arkadaşlar, aynı bu sırayla.

* * *

Arkadaşlarım neden mi en son sırada?

Hemen açıklayacağım ama...

.....

Arkadaşlar! Arkamdan çekilin, huylanıyorum.

İşte bu yüzden.

Bir tane düzgün arkadaşım olmadı yahu hayatta.

Allah'a şükür.

* * *

Neşe, aklın çakırkeyifliğidir.

Kahkaha, kendini koyuvermesi; dans ise sarhoşluğudur.

Ya Sema?

Sema aklın kendini unutmasıdır.

* * *

Boylu düşünce, bodur söz.

Kısık ses, keskin göz.

Uzun kanat, derin nefes.

Haydi...

* * *

Aklı başında bir akıl ne güler, ne oynar, ne de dans eder. Neşe ve coşku içinde dans ederken sarhoş olan akıldır; ayık kalan ise ruhumuz.

* * *

Bu kadar aklı başında bir dünyada yaşayanlar için tek kurtuluş delirmek olmalı.

* * *

Aklı başında bir akıl işadamlarına ve profesörlere yakışır.

Deli başında bir akıl düşünürlere.

Gönlü başında bir gönül ise dans edenlere.

* * *

Kendini kaybederek dans eden hiç kimse kötü olamaz. Cengiz Han'ın savaşçıları, yaktıkları şehirlerin külleri üzerinde geceleri şamanlarıyla halka olup dans ederlerdi. İnsanın böyle bir manzarayı seyrederken aklına "kötü" gelmez; doğanın vahşiliği ve ihtişamı gelir.

* * *

Cennetten kovulduğumuzda Tanrılar bize hem hatıra hem de yolluk olsun diyerek sadece üç şey verdiler: Biri haz, diğeri neşe, öbürü dans. Gerisini; ayrılığı ve hastalığı, acıyı ve kederi, can sıkıntısını ve her biri birbirinden boş ümitleri hep burada bulduk. İşte bu yüzden en doğru felsefelerin temeli neşe, sevinç, coşku ve hevestir. Kahkahalar ise yapıtaşları.

* * *

Dünyaya sevgiyle bakmak yetmez. Bu, yarı ağlamaklı bir sesle konuşan sevgi budalası mızmızların felsefesidir. Dünyaya sevinçle bakmalı. Neşe ve coşkuyla. Haz ve hevesle. Sevgi sonradan tıpış tıpış gelir. Hoş, gelmese de olur.

* * *

Neşe ve sevinç Tanrılara ait bir duygudur.

Ya keder?

Keder tamamen insanlara aittir.

* * *

Hayatın anlamı mı?

"Kahkaha atmaktır,"

dedi Şeytan.

Mutluluk mu?

Oyun oynamaktır.

Tasasız bir zevzekliktir.

Bir oyun, kahkaha, şaka ve muziplik dünyasıdır Tanrıların dünyası.

Duyuşlar, sezişler, buluşlar, uçuşlar, coşuşlar ve erişler alemidir.

Ve...

"İçten bir neşeden başka, hayatta kıskanılmaya değecek hiçbir şey yoktur," diye haykırdı Şeytan.

.....

Koyuverip akıl palamarını

delirdi yine.

* * *

Kader, Kısmet ve Talih

Yalnız, insanların ve meleklerin değil,

Tanrıların da üzerinde bir güç.

Hatta belki Allah'ın

Hatta hatta Şeytan'ın...

Bilinemezlik

Hayatımızın her kavşağında ya talih, ya kader ya da kısmet isminde bir orospuyla düzüşmüşüzdür. Ve bu sıradan, ucuz ve rastlantısal düzüşlerimizi daha sonraları otobiyografimizde çabalarımızla gerçekleşen büyük zaferlerimiz olarak hatırlarız.

* * *

Ve insanların hayat felsefeleri çoğu zaman attıkları zarların isminden başka bir şey değildir.

Dubara gelirse hayat dubaradır derler.

Düşeş gelirse düşeş.

* * *

Hayatımızın yapıtaşları rastlantılardır.

Kısmet denilen zillinin egemenliğini kabul edip rahat edeceğimize, çaba denilen bir hödük ve akıl isminde bir snopla yola çıkarız hep.

Ve tabii çuvallarız.

* * *

Kısmet kimlere verir?
Önüne ilk çıkan hıyarlara,
durmaksızın isteyen yüzsüzlere
ve en gözü kara,
en gözü doymaz hergelelere.

Talih

Talihin pezevengi fırsattır.
Onunla düzüşmek istiyorsanız önce fırsatı görmelisiniz.

* * *

İnsanın hayatta isteklerine ulaşmada göstereceği aşırı gayretkeşlik, ısrarcılık ve kararlılık hayatın bütün mucizelerini, tılsımlarını ve kerametlerini küstürür.

* * *

Hayat tecrübelerin ne kadar azsa planların, programların ve prensiplerin o kadar çok olur.

* * *

Geleceğimizi planlamak kıyısı olmayan bir denizde akıntıya karşı kürek çekmektir.

Oysa...

Rüzgar poyraz ise güneye inmeli,
lodossa kuzeye çıkmalı.
Hiç esmiyorsa eğer,
burası bugünü geçirmek için hiç de fena bir yer değil.

Zaruret

Hayatımızın yüzde elli hissesi kısmetin elindedir; yüzde kırk dokuzu zaruretin; yüzde biri ise çabanın.

* * *

Zaruret ve kısmetle pazarlık yapılmaz. Çaba ise yüzde bir hissesine bakmaz; anasının nikâhını ister. Düş kırıklıklarımızın yegâne sebebi ise, çabanın hissesini daha yüksek sanmamızdır.

* * *

Zaruret ve kısmet olmasa çabalamaktan resmen ölürdük.

Başarı

Elli bin yıl öncesinin insanı doğumda erkeğin rolünü bilmezdi. Her şeyin kadından geldiği sanılırdı. Bizler de onlar kadar cahil ve gururluyuz. Tesadüflerle düzüşüyoruz bir zaman ve başarıyı doğuruyoruz çok sonra.

* * *

"Dünyada bütün yaptıklarımız çabamızdan ötürü değil, talihimizden ötürüdür," diyorsak, bu yüzden kötümser olmaya ne gerek var?

Bir talih bu.

İyi bir talih.

Hiçbir şeyin yakasına yapışmamayı öğretiyor bize.

* * *

"Bırak çünkü nafile," diyor Talih.

"Yat aşağı ve keyifle bekle," diyor Kısmet.

"İyi veya Kötü her yazgının sonunda ben varım," diyor Ölüm.

Bunlardan daha ferah, daha iyimser, daha gönül açıcı başka ne olabilir?

Osmanlılar büyük filozoflardı.

* * *

Yine de...

Hiçbir şey yapmayanların başına gelenler kader;

bir şeyler yapanların başına gelenler ise kısmettir.

Ona göre...

* * *

Başarmak mı, Yaşamak mı?

Başarmak mı?

Yaşamak mı?

Seçin.

"Bu sizin için son çağrıdır."

Havaalanlarındaki bu anons dehşete düşürüyor beni.

"Bu sizin için son çağrıdır."

Nice filozofun kitabı, böylesine güçlü bir ifade taşıyan bir tek cümleden yoksun olduğu için unutuldu.

* * *

Yeni çağların en büyük dayatması "başarı"dır.

Yakın çağların toplumları "ödev ve sorumluluk" ile abanırlardı üzerimize; eski çağlar "iman ve ahlâk" diyerek; daha eski çağlar ise "erdem".

Bugün ise "başarılı" olmalısınız. Yoksa birer "hiç"siniz.

* * *

Eski çağlarda fakir olmak da başarısızlık gibi bugünden daha rahat taşınabilir bir eziyetti. Üç yüzyıl önceki aristokratlar dünyasında fakirlik, değiştirilmesi kimsenin elinde olmayan genetik bir kaderdi. Tanrı öyle buyurduğu için kimi zengin kimi fakir doğardı. Yüzyıl önceki burjuva kapitalistler dünyasında ise fakirlik, ne fakirin ayıbı, ne de Tanrı'nın buyruğuydu; ekonomik sistemin bir sonucuydu sadece. Bugünkü liberal kapitalist işadamlarının dünyasında fakirlik, ya tembellik, ya budalalık, ya enayilik ya da başarısızlıktır; kısaca fakirin kendi suçu ve kendi ayıbıdır. Buyurun bakalım!

Başarının ilk mertebesi, kimsenin sana "başarısız" diyemeyeceği kadar bir başarı elde etmiş görünmektir. Bu, sosyal yaşamda kendine saygıyı muhafaza edebilmenin en ucuz biletidir. Salonun en arka koltuklarına oturturlar adamı. Bu kötü, bu izbe koltuk için bile çoğu insan yıllarını, hem de en güzel yıllarını vermekten hiç kaçınmaz. Çünkü salonda olmak dışarıda olmaktan çok daha iyidir.

* * *

Yokuş çıkarken insanın gözü yoldadır; inerken ise manzarada.

İşte bu yüzden görürüz günümüzü

hep inerken.

* * *

Başarı, kırkın altındakiler için üç senelik bir bilettir. Sosyal yaşamda olma hakkınızı her üç senede bir yeni bir başarı ile yenilemelisiniz. Kırkın üstündekiler için bu on senelik bir bilettir. Altmış beşin üstündekiler için ise hayat boyu üyeliktir. Başarılı ve hırslı erkekler ileri yaşlarında yalnız testosteronları azaldığı için sakinleşmezler; hayatlarının en zalim, en acımasız yükü sırtlarından kalkmıştır.

* * *

Başarmak kıskandırmaktır.

* * *

Önce kıskanırlar.
Sonra alışırlar.
Bir müddet sonra tekrar başarmalısınız ki
tekrar kıskansınlar.

.....

Nereye kadar sürer bu?
Onlar kıskanmaktan, siz başarmaktan yoruluncaya kadar.

.....

Ne hayat ama!

Kanaatkârlık

Soru : Kim hayatta yüz milyon doları olsun istemez?
Cevap : Yüz bir milyon doları olan.

Soru : Kim hayatta kısmetine üç bin tane kadınla yatmak düşsün istemez?
Cevap : Üç bin birinciye asılan.

* * *

Başarmak için vasat, hatta bayağı olmalısın.
Vasat ve bayağıların en üstünü, en sivrisi ama.

* * *

İşadamları servet, kudret ve şöhret isterler.
Siyasetçiler kudret, servet ve şöhret isterler.
Sanatçılar ise şöhret, kudret ve servet isterler.
Başarının içeriği hiç değişmez, sıradüzeni değişir sadece.

"Başarı" görecelidir.

.....

.....

Hadi canım.

Hakikat görecelidir. Zaman ve uzay görecelidir; ahlâk ve erdem görecelidir. Ama başarı hiç de göreceli değildir.

Her zaman sabit ve kesin ölçülerle konuşur.

Resimleri kaç para ediyor?

Kitapları kaç tane satıyor?

Televizyonda kaç saniye göründü?

Evi kaç metrekare?

Maliyeti neşe, haz, keyif, coşku ve gönül olanın satışı dolar, mark, sterlin, metrekare, reyting ise aradaki kâr başarıdır.

Piyasaya çıkmamış bir başarı ise piyasaya çıkmamış dürüstlük gibidir. İçi kof bir palavradır. Boş bir avuntudur. Aptalca bir yanılgıdır. Çirkin bir kadının namusudur. Enayi temennisidir.

Başarı

Ahlâksız yollarla erdemsiz hırsların evliliğinden doğan altın çocuk.

* * *

Başarısızlar eşitlik ve adalet isterler.

Başarılılar ise çocuklarını göndereceksleri daha iyi okullar, ucuz hizmetçiler ve temiz bir çevre.

* * *

İçimden bir ses, "toplumun alkışladığı başarı umurumda değil, ancak kendi yüreğimde hissettiğim içsel başarı beni doyurabilir," dedi.

"Hadi oradan sahtekâr," diye fısıldadı Şeytan.

"Bunları yazdığın için toplum alkışlıyor seni
ve yan cebine bırakıyorlar yine de
o senin yüreğinde aradığın içsel başarıyı."

* * *

Şöhret

Şöhret rüşvet gibidir.

Kimse elini açıp istemez.

Yan cebine usulca konulsun yeter.

* * *

Bu yüzyılda şöhret aristokratik çağların "servetine" benziyor.

Ancak hiç çalışmadan elde edildiğinde ayıp olmayan bir imtiyaz.

* * *

Siyasi devrimlerde kudret, iktisadi devrimlerde servet el değiştirir.

Ama en tehlikelisi sosyal devrimlerdir. Çünkü sosyal devrimlerde şöhret bir sınıftan diğerine geçer.

Yirmi Birinci Yüzyılda Varoluşçuluk

Keşke kendi hiçliğim çektiğim yegâne acı olsa!

Ama beni asıl yiyip bitiren başkalarının şöhreti.

* * *

Başkalarının şöhretine gıcık oluruz. Çünkü bizim onlara bedavadan verdiğimiz bir değerin havasını yine bizlere atmaktadır uyanıklar.

* * *

Herkesin Tanrı önünde birer hiç olduğunun kafamıza çakıldığı ortaçağlar ne huzurlu yıllarmış. Tanrı'nın önünde artık hepimiz birer deviz; başarılı ve şöhretli devlerin önünde ise birer cüce.

* * *

Şöhret ve kudretin muhakkak bir vergisi olmalı ki toplum olarak rahat edelim.

Mesela şöhretin vergisi servetin yüzde yüzü olmalı.

Kudretin vergisi ise ölüm olmalı.

* * *

Şöhret mi istiyorsun?

Ver servetini.

Kudret mi istiyorsun?

Peki al.

Ama on seneliğine.

Sonra?

Sonra öldürüleceksin.

* * *

Kudretin, servetin ve şöhretin bir bedeli var diyerek kendini savunanlara şaşarım.

Kudret, servet ve şöhret zaten o bedeller ödendikten sonra geriye kalanlardır.

* * *

Servet düşkünlüğü tüccar ve esnaf sınıfının; kudret düşkünlüğü işadamlarının, gazetecilerin ve siyasetçilerin; şöhret düşkünlüğü ise yazarların ve sanatçıların kanseridir. Kimi gizler, kimi gizleyemez, bütün mesele burada.

* * *

Hiçbir şey yazmamış bilgeler, bir şeyler yazanlardan daha sinsi şöhret düşkünleridir. Şu Sokrat ve Buddha'nın göz kamaştırıcı şöhretlerine bakar mısınız hele!

* * *

Azizlere ve evliyalara gelince...
Aynaroz Dağı'nda keşişler görmüştüm vaktiyle
herkesten ve her şeyden uzak mağaralarda yaşıyorlardı.
Öldüklerinde Tanrı katına yapacakları
o görkemli uçuşun hayaliyle...

İsa ve Meryem ayağa kalkacaklardı şüphesiz
ve baş köşeye oturacaklardı
tahtlarının hemen yanına.
Dünyada horlanmayı ve hiçliği seçmiş bu münzeviyi
meleklerin hayran bakışları arasında.

* * *

İşadamları servet, siyasiler kudret, sanatçılar şöhret, alimler ise hikmet düşkünü hırslılardır.

Peki ya Sufiler?
Aşk u şevk ehlileri?

Onlar mı? Onlar da muhabbet peşinde hırslılardır. Vecd, irfan, cemal ve hal düşkünüdürler.

* * *

Merak etmeyin, bu dünyada kendileri için hiçbir şey istemeyenlerin muhakkak öbür dünyadan bir karşı talepleri vardır. Çünkü onlar her reddedilen dünyevi lezzet için ilahi bir telafi olduğunu çok iyi bilen, aramızdaki en hin oğlu hin, en haz düşkünü uyanıklardır.

* * *

Cennet...

Bütün dünyayı yani kudreti, serveti, şöhreti ve şehveti ellerinin tersiyle itenlerin bu dünyevi yoksunluklarının acısını bir güzel çıkarttıkları yerdir.

* * *

Her şeyin ilahisi dünyevisinden daha tatlıdır.

Şehvetin de, şöhretin de, adaletin de.

Şöhretin İyisi

Spotlar üstümüze çevrildi. Kendimizi incelememiz için daha çok ışık var artık.

Şöhretin Kötüsü

Kendimizi tamamen unutup,

sahnede oynamaya başladık.

Spotlara dönüp yüzümüzü
hiçbir şey göremiyoruz eyvah.
Ne maskaralık bu!

Şöhret ve Akıl

Aptalın meşhuru övüldükçe kendini daha akıllı sanır.
Akıllının meşhuru ise daha aptal.

.....

.....

Aptal, "Bu akıllılar beni övdüğüne göre, ben onlardan daha akıllı olmalıyım," derken;

Akıllı, "Bu aptallar beni övdüğüne göre, ben göründüğümden de daha aptal olmalıyım," der.

Alçakgönüllülük ve Şöhret

"Alçakgönüllüleri sevmem, çünkü beni kendilerini sevmeye mecbur bırakırlar. İşte tam da bu yüzden nörotikleri, narsistleri, şöhret, kudret ve servet düşkünlerini severim. Kendilerini seçme hakkını bana verdikleri için."

"Bütün arkadaşlarım ya deli, ya hasta, ya sapık ya da sapkındır benim," diye fısıldadı Şeytan ve dayanamadı ekledi: "İnsanlar üç sınıfa ayrılır, hiç şaşırmayın: Psikiyatriste gidenler psikotiktirler, psikoloğa gidenler nörotik, gerisi ise delidir."

* * *

Psikologlar ise benden biraz daha terbiyeliler. Onlara göre ise toplum ikiye ayrılır: Terapiye gelenler ve hastalar...

* * *

Yeni Çağlar ve Kendin Olmak

"Beni ben diye göstermeden, bir başkasını ben diye sattığım zaman sevilen ben 'ben' değilim ki, bir başkası yine."

Böyle der, Amerikalı psikolog filozoflar (veya filozof psikologlar.)

İyi de, ben kimim yahu?

Üstelik ben hep aynı "ben" miyim?

* * *

Bir şahsiyetimiz olduğunu sanarak, kendimizi başkalarını kandırdığımızdan da daha ustaca kandırırız. Oysa kimsenin bir şahsiyeti yoktur; film ve roman kahramanlarından başka.

* * *

Kendilerini bilmeyenler ikiye ayrılır: Kendilerini bildiklerini sanan budalalar ve büyük dehalar.

* * *

Kendini bilenlerin bütün bildikleri, kendileri hakkında başkalarının bilmediklerinden başka bir şey değildir.

Kendini Tanı

Hoppala, neden kendime eziyet edeyim ki?

* * *

Kendini bilmek kendini hapsetmektir; ileri safhalarında Tanrı'nın işine karışmaktır; hatta "şirk"tir.

* * *

Yarın kim olacağımı bilmiyorum. Oysa şahsiyet sahibi, olgun ve aklı başında insanlar pekâlâ biliyorlar. Yarın hangimiz daha çok eğleneceğiz acaba? Hangimiz daha zengin bitireceğiz günü?

* * *

Kendimi bilmek ruhumu sıkıyor.

Kendini bilenler ise canımı.

* * *

Bir şahsiyetim yok Allah'a şükür.

Bir de şu her gün değişen havalarım olmasaydı.

* * *

Kendilerini tanıdıklarını söyleyenlere şaşırıyorum. Hiç mi hayat tecrübeleri yok?

Ne yapmak ve ne olmak istediklerini çok iyi bilen insanlara ise acıyorum. Hiç mi hayal güçleri yok?

* * *

Arada sırada taptaze, yepyeni bir "ben" olabilmenin ön şartı kendini bilmek değil, tam tersine kendini unutmaktır.

* * *

Kendilerini arayanlar boşuna arıyorlar. Çünkü kendini kaybetmeden kendini aramaya çıkarsan, kendin niyetine bütün bulacağın yine can sıkıcı bir başkası olacak.

* * *

İstediğin an nasıl olsa tekrar bulabileceklerini bir müddet bırakarak yeni bir şeyler aramaya çıkarsan, hiçbir şey bulamazsın. Denize atmaya cesaret edemediklerinle köleleştirmediler mi seni?

Yeni Çağlar
Gelen Dünya ve Genetik Determinizm

Ben 9 Mart 1959 günü annemle babamın cinsel birleşmesi neticesinde varolabilecek takribi yüz milyon farklı "ben"den sadece birisiyim. Diğer yüz milyonun kimler olabileceğini çok merak ediyorum. 10 Şubat 1959 günkü kombinasyonlar ne olacaktı acaba? Ya 6 Nisan? Bakmışken bir de 3 Mayıs'a bakabilir miyiz? Bu iğne atsan yere düşmeyecek kalabalığın içinde bir Einstein veya Mozart gizli olmalı. Nerede ulan bu pezevenk?

.....

diye hayıflanırken ben
kulaklarım çınlamaya başladı birden
ve gözlerimin önünde şekilleniverdi yoktan görünen
alaycı bir ifadeyle dillendi yine:

-Annenle babanın senin varolabilmen için yaptıkları uygun sevişmeler arasındaki muhtemel "sen"lerin toplamı, yeryüzünde şimdiye kadar yaşamış ve yaşayacak insanların toplamından fazladır.

-Yani?

-Yani sen potansiyel bir "*herkes*" olabilirdin.

-Ama hepsi birazcık "*ben*" olacaklar.

-Annenle babanın da bir annesi ve babası olduğunu unutuyorsun.

-Yani?

-Yani hepiniz gerçek bir Adem ile gerçek bir Havva'nın çocukları olduğunuza göre "*hepiniz herkessiniz*".

-Yani?

-Yani bu dünyada şimdi yaşayan herkes, geçmişte yaşayanlardan başkaları olamaz.

-Anlamadım.

-Ben de. Siktir et...

dedi ve gökyüzüne kaldırıp başını,

acı bir kahkaha savurdu.

Kendin Olmak

"Arayış içindeyim."

"Hangi arayış?" diye haykırdı büyük yeni çağ yorumcusu. "Gerçek bir arayışa çıkan bulmuştur bile! İnsanın hayatta bulup bulacağı yegâne doğru, hemen yolun başında bulunandır."

"O zaman herkes bulmuştur."

"Hayır, çoğunuzun ömrü arayışa nereden başlayacağınızı aramakla geçer. Bu yolun başında dolanıp durmaktır, yola çıkmak değil."

"Yola çıkıldığı an bulunur mu?"

"Hemen o an ve o saat."

"Nedir o bulunan?"

"Ananın...!" diye güldü ve devam etti:

"Arayış içindesin oğlum, ama bil ki kendilerini arayanlar iyi bir sevgili olamazlar. Seni arayanları sen de aramaya başlamışsan 'Büyük Bir Aşk'a hazırsın."

"Peki bu 'Büyük Bir Aşk'a hazır adamlar kendilerini bulmuş adamlar mıdır?"

"Hayır, kendilerini bulmak için en iyi yolun seni aramak olduğunu bulmuş adamlardır," dedi ve bağırdı birden:

"Kess bir, yeni çağ olsun!"

.....

.....

Yeni çağlarla işte böyle alay etti Şeytan.

Toksözlü yürek kandıran ve devam etti o hiç kısılmayacak sesiyle:

"Yeni çağda yeni hikmet şu: Eski Hikmetlerin Eski Klişelerin Yepyeni Harmanları."

Yani:

Yüzde 40 Zen Bilmecesi.

Yüzde 20 Sufi Sevgisi.

Yüzde 20 Yüreğinin Götürdüğü Yere Git.

Yüzde 20 Gizemli Başka Bir Şey Daha.

* * *

Yeni Fizik: Felsefe üstü Hindistan.

Yeni Felsefe: Fizik üstü Hindistan.

Yeni Psikoloji: Kimya üstü biraz biyoloji, biraz yeni fizik ve biraz yeni felsefe.

Yeni Çağlar

Batı için eski bilim artık bir kocakarı masalıdır; kocakarı masalları ise yeni bilimdir.

Yeni Çağda Edebiyat

Kendin ol.

Kendini gerçekleştir.

Yüreğinin götürdüğü yere git.

Bütün evren; melekleri ve insanları, tesadüfleri ve mucizeleri, bilinçdışı ve fizikötesi güçleriyle, bütün simyacıları, ufocuları, telepatileri, pozitif enerjileri, neo-şamanları, teknosufileri ve Shirley McLaincileri ile senin arkanda.

Yeni Çağda Spor

"Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur."

Bu materyalist Batı'nın felsefesidir.

Doğu'ya göre işin doğrusu ve sırası terstir.

"Sağlam vücut sağlam kafada bulunur."

Tasavvuf ise her ikisi için önce sağlam bir gönül arar.

Bana sorarsanız, dolu bir cüzdan bulun önce derim.

Sonra...

Sonra, hepsi ayağınıza kadar gelir; şeyhleriyle, hocalarıyla, gurularıyla, diet programları, tai chi egzersizleri ve feng-şui videolarıyla...

Yeni Çağlar

Çakralarımın Açılması:	40 $
Ay Tanrıçası Ayini:	
Ayahuascalı:	150 $
Mantarlı:	100 $
Asitli:	50 $
Üç Derste Sema:	100 $
Şipşak Satori:	300 $
Geçmiş Hayata Dönüş:	100 $
Aromaterapi:	20 $
Ekolojik Ev Dekorasyonu:	150.000 $
Nepal'de Yıkık Bir Taş Ev:	35.000 $
Şaman Sanatı Galerisi (Yatırım):	100.000 $
Tütsü Butiği:	30.000 $

Yeni Çağlar

Kaliforniya'da Manevi Materyalizm.

Hindistan'da Manevi Turizm.

Yeni Çağların Ruhani Kaynakları

Bildik Ot Kafası	% 60
Yeni Ecstasy Kafası	% 50
Sibirya Şamanizmi	% 25
Budizm - Mahayana Yolu	% 15
Budizm - Tibet Yolu	% 35
Alternatif Tıp	% 5

Biofeedback	% 10
Parçacık Fiziği	% 10
Hermann Hesse	% 15

"Hepsinin toplamı % 100'ü geçiyor ama"
diye söylenirken ben
çöktü önüme gök tanrılarının en zekisi.
Bırakıp sol kolunu dizlerime
okşayıverdi yanağımı hafifçe
ve gülümseyerek dillendi yine:

"Bak çocuğum, arayanların evrenleri aramayanların evrenlerinden farklı kurulmuştur. Oranın fizik kanunları burada geçmez. Orada çok buradakinden çoktur. Orada bütünler yüzde yüz ile sınırlanmazlar.

Oradaki kaplar hacimlerinden daha çok alırlar.
Işık kendi hızını geçer.
Renkler işitilir, sesler şekillenir.
Görünmeyen orada daha berraktır.
En yoğun en saydamdır.
Orası mı? Orası hep burasıdır."

.....

Böyle dalga geçti yine
yoktan görünen
ve gülerek ekledi:
"Bildik Asit Kafası - Yüzde Yüz!"

Yeni Çağda Vecd ve Cezbe

Meskalin, Psilosibin, LSD ve Ketamin.
Serotonin, Dopamin ve Adrenalin.

Yeni Çağda Çilecilik

MDMA'i az, Speed'i fazla bir Ecstasy hapıyla sabaha kadar kusma.

* * *

"Yeni çağların boş inançlarıyla bu kadar alay ettiğime bakma," dedi Şeytan. "Boş inançlar yine de bütün dinlerden daha iyidirler. Çok çok daha iyidirler. Üfürükçüler, kâhinler, falcılar, büyücüler, muskacılar, otçular ve iksirciler sizin hayatınıza karışmazlar, baskıcı ve zorlayıcı değillerdir; ahlâkınız ve özel hayatınız onları ilgilendirmez. Boş inanç ahlâk dışıdır. Kötülerin de doğru büyüyle kazanacakları, inler ve cinlerle dolu apayrı alemlere inanılır sadece. Her bakımdan kiliseli, kitaplı, kanuncu ve kuralcı, mutlak bütüncü ve tekçi, buyurgan ve baskıcı dinlerden çok daha özgürlükçü, renkli, yaratıcı, neşeli ve keyifli bir dünyaya işaret ederler."

* * *

"Boş inançlar halkın neşeli dinidir," diye fısıldadı Büyük Tarihçi. "Din ise devletlilerin ve efendilerin kasvetli boş inancıdır. Üstelik din büyücülükten ve boş inançlardan türemiş daha üstün bir inanç sistemi de değildir. Din, büyücülüğün zaman içinde çürümüş, bozulmuş ve kararmış şeklidir. Kim bilir belki bilim de böyledir."

Bilgi Çağı

Bilgi çağında yaşıyoruz. Doğru. Ama bilgeler nerede?

Bilgileri ile hava atanlar iki türlü olur:

Alim olduklarını iddia edenler bir şeyler bildiklerini sanırlar; hiçbir şey bilmediklerini iddia edenler ise alim olduklarını sanırlar.

* * *

"Yarı cahiller hiçbir şey bilmeyen kara cahillerden daha tehlikelidir," diyenlerin hiçbiri kendilerini yarı cahil kabul etmezler. Ama bu dünyada kim yarı cahil değildir Allah aşkına? Eflatun'dan Einstein'a, Zarahustra'dan Mevlana'ya, Buddha'dan Nietzsche'ye, Hawking'den Bohr'a kadar herkes ama herkes ya cehaletin ya da hikmetin yarı yollarında sürünmektedir.

Evrendoğum

Batı'da en son Stephen Hawking'in sazıyla dinlediğimiz bir kozmoloji masalı. Ben bu aralar deli mantarlar yiyen Sibirya Şamanlarının masallarını daha gönlüme göre buluyorum. Gönül bu ya!

* * *

"Odunun iyisi meşe,

bilginin iyisi 'neşe'dir," diye fısıldadı Şeytan ve ekledi:

"Neşesiz bir din, keyifsiz bir felsefe, kahkahasız bir fizik, şehvetsiz bir aşk gibidir. İştahsız bir sofra gibidir. Doyurur ama tatmin etmez."

* * *

Mutluluk

Mutluluk ve Para

"Para saadet getirmez," diyenler çok zengindirler.

"Saadet para getirmiyor," diyenler ise ya sanatçıdır ya serseri...

* * *

Mutlu olan insanlar bundan dolayı zengin olmayı da ümit ederler mi?

Hayır, geri zekalı mı onlar? Ne alakası var?

Peki tersi neden bu kadar yaygın bir beklentidir?

* * *

Mutluluğun en keyif kaçıran yanı biriktirilebilir ve stoklanabilir bir mal olmamasıdır...

Eğer olsaydı, bu kadar materyalist bir dünyada yaşamayacaktık.

Veya en az bugünkü kadar materyalist bir dünyada yaşıyor olacaktık.

* * *

Mutluluk üstüne düşünmek, hele mutluluk için çabalamak kimseyi mutlu etmez.

Mutluluk her şeyden önce mutluluğu unutmaktır.

* * *

Bu sabah büyük bir sevinç, heyecan ve istekle uyandım. Şu "mutluluk" denen duyguyu incelemenin işte tam zamanı dedim kendi kendime.

Kağıdı, kalemi, kahveyi ve tütünü aldım, keyifle oturdum masanın başına. Tam gözlerimi içime döndürüyordum ki sıvışıverdi mutluluk denen kahpe; sabah gazetelerini incelemekten başka yapacak bir şey bırakmadan bana.

* * *

Mutluluk perisini arayanlar hiçbir şey bulamazlar.
Başka bir şey aramaya dalmışken
arkanı dönüvereceksin birden
oracıkta enseleyiverirsin zilliyi.
.....
.....
Biraz seyret,
elleş, oynaş, fazla eşelemeden;
sonra tekrar salıver gitsin,
böylesi daha iyidir.

* * *

Bu aralar mutluluğa hiç ihtiyacım olmadığı için galiba çok mutluyum.

* * *

Mutluluğumuzu hiç aklımıza getirmediğimiz zamanlar gerçekten mutluyuzdur. İşte onun için gerçek mutluluk hep sonradan dank eder.

İnsanlar neden mi mutsuz olurlar?

Bu kadar çabalamalarına rağmen bir türlü mutlu olmayı beceremedikleri için.

Vallahi başka hiçbir nedeni yok.

Keşke şu mutluluk kelimesi olmasaydı diye düşünüyorum.

Belki mutlu sayılacaklardı yahu.

* * *

Yunanca'daki mutluluk (*eudaimonia*) sözünün içinde Şeytan (*daimon*) gizlidir. Bu bir tesadüf mü, yoksa bu olağanüstü adamların bilgeliklerinin yeni bir zirvesi mi? Eski Yunanlılar için Şeytan, bize doğru yolu gösteren iç sesimize verdiğimiz isimdir. Bu demektir ki, Yunanca mutlu olmak istiyorsanız Şeytan'ı işin içine karıştırmalısınız.

* * *

Gavur dillerinde Şeytan'ın bir başka adı ise Lucifer'dır; yani "Işık tutan".

Bu gavurlar da bazen ne çok şey biliyorlar yahu.

Can Sıkıntısı Üzerine

Kendini ne kadar iyi kandırırsan o kadar mutlu,
ne kadar kötü kandırırsan o kadar mutsuz olursun.
Kendini hiç kandırmazsan,
ya canın sıkılır ya da can sıkarsın.

* * *

Sadece canımız sıkılsa iyi.

Ama durumumuzu asıl dayanılmaz yapan canımızın sıkılmasına canımızın sıkılması.

Galiba...

Canımızın asla sıkılmaması gerektiğini düşündüğümüz için canımız bu kadar sıkılıyor.

Bir hakkını vererek sıkılabilsek geçecek baş belası. Ama canımızın sıkılmasına canımızın sıkılması nasıl geçer?

Geçmez.

Kuyruğunu yutan bir yılan gibidir mutsuzluğun böylesi.

-Canım sıkılıyor.

-Neden?

-Nedeni olsa canım sıkılır mıydı sanıyorsun?

* * *

Ne yalnızlıktan şikayet ettim hayatımda.

Ne parasızlıktan ne hastalıktan.

Ne çirkinlikten ne şişmanlıktan ne yaşlılıktan.

Ne de rezil olmaktan.

Sadece ve sadece "can sıkıntısı" gözümü korkuttu benim.

* * *

Tanrım her kadere
ama her kadere razıyım
can sıkıntısından başka.

* * *

Kimse yalnızlığı sevmez. Neden?

Çünkü kendisi tanıdığı en can sıkıcı insandır.

* * *

Ve insanın en büyük ruhsal düşmanı ne mutsuzluk, ne huzursuzluk, ne de çekilen acılardır; can sıkıntısıdır.

Mutluluk ve huzuru arar gibi görünürüz.

Bulunca da sevinir gibi görünürüz.

Ama hayatta asıl aradığımız heyecandır.

Çünkü hayatın düşmanı ölüm değildir; can sıkıntısıdır.

* * *

Yaşamın karşıt anlamı ölüm değildir.

Can sıkıntısıdır, dedim bir gün.

O günden beri de canım daha çok sıkılıyor nedense.

Tekrar Mutluluk Üzerine

Aşırı mutlu olmamaktır mutlulukların en huzurlusu.

* * *

Aşırı bir mutlulukta huzursuzluk vardır nedense. (Kaybedecek bir şeyler var çünkü.)

Aşırı bir kederde ise huzur. (Kaybedecek nasıl olsa bir şey kalmadı.)

* * *

Duygular kesin değildirler.
Keder, keyif verir bazen.
Mutluluk ise endişe.
Neyi yaşarsa insan, tersi de içindedir.
O kadar bellidir, o kadar açıktır ki bu.
Tersi bile diyemez artık insan.
Bu böyledir.
Her aşırı, sonunda kendi aleyhine döner.
En kabadayı zavallı bir korkaktır çoğu zaman.
En popüler yapayalnız kalmıştır.
Ve en zenginler içimizdeki en fakirlerdir.

* * *

Hayatlarında hiç büyük bir acı yaşamamış kimseler tanıdım. Bu mutlu adamlar başlarına gelebilecek en kötü yazgının kendi iyi talihleri olduğunu bilmiyorlar.

Çünkü hayat denilen olağanüstü macera bu adamların bahtını ya unutmuştur ya da hatırlamaya değer bulmamıştır.

Unutulmuş kaderler.
Bekleyen bahtlar.

* * *

Kötü bir kader sanıldığı kadar kötü değildir; hayatın bize karşı umursamaz olmadığını gösterir.

Huzurlu bir rahat da sanıldığı kadar iyi değildir; hayatın bizi konforlu bir köşede unuttuğunu gösterir belki de.

* * *

-Mutlu musun?

-Evet.

-Belki de hiç sınanmadığın içindir!

Gurur Üzerine

Mutluluk neşeli bir gurursuz olmaktır. Hiç çekinmeden, sıkılmadan ve utanmadan ele güne karşı rezil olabilmek ve bunun keyfini çıkartabilmektir.

* * *

Ben bir şeyi iyi yapmak isterim ama kötü yapamayacak kadar da gururlu değilim doğrusu.

* * *

Mutlu ya kendi aklından hoşnut bir delidir ya da kendi deliliğinden hoşnut bir aklı başındadır. Ve her deli veya her akıllı gibi gurursuzdur biraz.

* * *

Gurur, beni benden ve bizden ve her şeyden ayıran şık ve mağrur bir duvardır.

* * *

Dikkat ettiniz mi? Hayvanların ve bebeklerin yüzü asla kızarmaz.

Neden mi?

Çünkü söze "ben" diye başlamazlar.

* * *

Hayatın Yaşları

On iki yaşım
hayatımın en güzel yaşıydı.
Her gün balık tutuyordum ve mastürbasyon yapıyordum.
Adalar, güneş ve deniz.
Keyifli bir sanat
ve kadınsız bir doyum.

İnsan başka ne isteyebilir?

* * *

On dört yaşımda
çok güzel bir kız
ismi de Carla
babasının teknesine davet etmişti beni
bir yaz akşamı.
Mazeretler uydurup korkumdan
gitmek istememiştim.
Babam da çekip beni bir köşeye
sıralamıştı hayatımı değiştiren o ünlü sözlerini:

"Oğlum, yap ve pişman ol; ama yap."

...
Babalar da bazen
ne çok şey biliyorlar yahu...

* * *

"Kadınlar" dediğiniz an çocukluk bitmiş, gençlik başlamıştır.

"Başarı" dediğiniz an gençlik bitmiş, orta yaşlar başlamıştır.

"Zaman" dediğiniz an orta yaşlar bitmiş, yaşlılık başlamıştır.

* * *

Gökdelenin tepesinden atlayan adama orta katların önünden geçerken sormuşlar: "Nasıl gidiyor?"

"Şimdilik iyi vallahi" demiş.

Çok çalıştığımız orta yaşlarımız işte böyle geçer.

* * *

Çocukluğumuzda zaman kavramı; orta yaşlarımızda zamanımız, yaşlılığımızda ise zaman yoktur.

* * *

Hayatlarının ilk yarısını sermaye, ikinci yarısını ise faizi gibi değerlendirenler, sermayelerini boşa harcamışlardır. Tersini uygulayanlar ise dörtdörtlük bir servet yapmışlardır.

* * *

Gençliklerine kıymet veren gençler erken yaşlanmışlardır. Bilinçsizce, akılsızca, fütursuzca, Rockeffeler serveti gibi harcanmamış bir gençlik, iyi geçirilmiş bir gençlik değildir.

* * *

Gençler düşüncesiz olur. Gençliğin de en iyi yanı budur.

* * *

Sartre, cinsel arzuyu bir bela olarak görürmüş. Düşüncelerini karıştıran bir sıkıntı!

Tabii, adam beyniyle düşünüyordu da ondan. Oysa gençler için tek bela cinsel arzuları bulandıran düşüncelerdir.

* * *

Aklı başında ve olgun gençlerden tiksinirim. Kırkından sonra at kuyruğu saçları ve kovboy çizmeleri ile gece kulüplerinde ecstasy alıp zıplayan yaşlılar kadar iğrençtir onlar.

* * *

Gençlikte azmak iyidir. Çünkü yaşadığımız bir hazzı bırakmak kolaydır. Yaşlılıkta azmak ise tam bir trajedidir. Çünkü asla yaşayamayacağınız bir hazzı bırakmak imkânsızdır.

* * *

Gençken azmayı beceremeyenler, yaşlılıklarında hem azar hem beceremezler.

* * *

Gençlikte şehvet doyurulmaz bir iştahtır.

Orta yaşlarda doyabilen bir iştahtır.

Yaşlılıkta ise sadece bir iştah.

* * *

Bir şehvet saplantım olduğu doğru. Ama hayatta başka hiçbir şey de insana böyle girmiyor ki.

* * *

Gençlikte iffet ihtiyarlıkta pişmanlıktır. Çünkü gençliğin rövanşı yoktur.

* * *

Olgunlaşmak nedir?
Bayağılıklarını sevmek,
komplekslerine alışmak,
zaaflarına özen göstermek.

Yaşlanmak nedir?
Zaaflarını ihmal etmek,
haşarılıklarını tehir etmek,
içgüdülerini savsaklamak.

* * *

Yirmi yaşında kokaini denedi. Yirmi iki yaşında speed, yirmi üç yaşında ecstasy. Yirmi dört yaşında ise uluslararası finans üzerine mastırını yapıyordu. Gençler kimyevi uyuşturuculara gerçekten çok erken başlıyorlar; bizler ise o yaşlarda iktisadi ve sosyal uyuşturuculara başlardık.

* * *

Sünnet tıfıllığa geçiş ayinidir, ilk seks yeni yetmeliğe, ilk esrarlı sigara ise gençliğe.

...

İşe başladığımız ilk günkü sabah trafiği ise hayata.

* * *

Çocukluğumda dünyayı fethetmeyi hayal ederdim.

* * *

Gençliğimde fethettiğimi sanırdım.
Orta yaşlılığımda bunun için çalıştım.
Şimdi ise bunun üzerine düşünüyorum.
Temennim hâlâ başarmak.
Korkum ise başıma gelmesi.
Yaşlanıyor muyum neyim?

* * *

Her yaşın gençleri, her yaşın yaşlıları var.
Ha bir de her yaşın gıcıkları, götleri ve moronları var.

* * *

Gençlik salaklıktır.
Orta yaş aptallık, yaşlılık ise bunaklık.
Sadece ama sadece çocuklar hayatı bütün anlamıyla yaşarlar. Ama bunu ne bilirler, ne de düşünürler.

Neymiş o anlam?
Aptallığın zirvesinde bir orta yaşlıya göre: kahkaha ve oyun.

* * *

Çocukluk olmasa hayat gerçekten çekilmezdi.

Zaman ve Mutluluk

En hızlı işadamına fazladan bir elli yıl daha ver, işadamlığını bırakır, Buddha olur.

En büyük Buddha'ya fazladan bir elli yıl daha ver, Buddha'lığı bırakır, işadamı olur.

Seçimlerimizin doğruluğu konusunda bu kadar fanatik olmamızın sebebi, bir başka alternatifi deneyecek kadar ömrümüzün olmadığını bilmemizdir.

"Bu asla benim başıma gelmez," diyenlerin sonunda haklı çıkmalarının yegâne sebebi erken ölmeleridir. Ölüm oyunu yarıda kesmese herkesin talihi döner; bahtı değişirdi.

* * *

Kehanetlere ve mucizelere tabii ki inanırım. Çünkü yeterli zaman verilse çıkmayacak hiçbir kehanet, olmayacak hiçbir mucize yoktur. Uzun vadede her şey ama her şey mümkündür.

Hayatın en can sıkıcı yanı da budur zaten, kısa vadelidir.

* * *

İyimser ile kötümser arasındaki yegâne fark vade farkıdır. Yoksa uzun vadede herkes iyimserdir.

* * *

Kötümser ne demiş?

İyi veya kötü her yazgının sonu muhakkak ölümdür.

İyimser ne cevap vermiş?

Ölüm kötümserin sandığı kadar kesin bir son değildir.

* * *

Ölüm

Kimse eşit doğmaz.
Ama herkes eşit ölür.
İşte onun için
ölüm, acı bir son değildir.
Hayatımızın yegâne adil başlangıcı ve
biricik fırsat eşitliğidir.

* * *

İyi ki ölüm var.
Başkalarının iyi talihi başka türlü nasıl çekilir?

* * *

Sadece ölüm, uyku ve afyon gerçekten demokratiktirler.

* * *

İnsanlar ne garip!
Her maçın, ne yaparsak yapalım berabere biteceğini bildiğimiz halde kazanmak için yırtınıyoruz.
Sonuç?
Mahalle Berduşu 1 - Vehbi Koç 1

* * *

Kimse eşit doğmaz. Ama herkes eşit ölür.
Ölümün yaşarken tanıdığımız tek keyif veren yanı da budur.

"Yaratılanlar ölmez merak etme," dedi Şeytan. "Telef olurlar sadece."

Gübre olursunuz en sonunda.

"Bok ve sidiğin arasından doğanlardan" başka ne beklenir?[2]

* * *

Yaşamı verdiği haz ve heyecan için sevdim.

Ölümü ise hikmeti ve adaleti için.

Ya doğmak?

İşte bence asıl esrar buradadır.

Neden doğarız?

Yaşamın ne olduğunu çok iyi görüyoruz.

Böyle bir yaşamın neticesinde ölmemizin de hayrını.

Peki ama neden doğarız?

Durup dururken...

Mükemmel bir alemde huzur içinde yok iken.

* * *

Yaşam kaygılandırır insanı.

Çocuklarım ne olacak?

İşimi kaybedersem?

Ya suçum ortaya çıkarsa?

Ölüm ise korkutur.

Ya eziyet içinde ölürsem?

Ya kabir azabı çekersem?

Ya daha berbat bir varoluşa göçersem?

Ama hiç doğmamış olmak.

.....
İşte huzur
en sonunda.

* * *

Doğmadan önce neredeysek öldükten sonra da oradayız.
Karanlıklarda mı?
Ben doğmadan önce karanlıklar hatırlamıyorum.
Yokluk alemi mi?
Ben hiç öyle bir alem de hatırlamıyorum.
Peki ne hatırlıyorsun?
Hatırladığımı da hatırlamıyorum.

* * *

Anlamadan
hiçbir şey anlamadan
anlamak istemenin bile farkında olmadan
yaşamak...
.....
Nasıl bir şeydir?
Kolay.
Hiç yaşamamak gibidir.
Doğmadan önce aynı böyle yaşıyorduk.

* * *

Ölüm hepimizi çok şaşırtacak, eğer şaşıracak bir akıl kalırsa.

* * *

Ölümü bilen yegâne mahluk insandır.
Demek ki insan,
Ölen yegâne mahluktur.

* * *

Her şeyi ama her şeyi
ardı ardına inkâr etti
karlı bir kış günü
karga.

Bir de hayvanlar için "dili yok söyleyemez, aklı yok düşünemez," derler. Ben o sesten daha iyi bir felsefe duymadım oysa.

* * *

Kimse eşit doğmaz ama herkes eşit ölür.
Peki ya ölümden sonrası?
Bilmem rivayet muhtelif.
Hepsi de eşit saçmalıkta.

* * *

Herkes doğarken muhteşem bir mucize, yaşarken son derece alelade, ölürken ise esrarengiz bir bilmecedir.

* * *

Tanrı doğanları hayat; ölenleri ise cennet vaadi ile kandırıyor vallahi.

* * *

Yaşarken ölümden korkma hakkımız var. Ama doğarken yaşamdan korkma hakkımız yok. Haksızlık bu!

* * *

Çocuklarımızın doğumu ne kadar gerçek gelir bize?

Bir de sevdiklerimizin ölümü.

Kendi hayatımız mı? Yalan vallahi.

Hülya, hayal, düş, maya; Allah ne verdiyse artık.

* * *

Doğarken kimse eşit doğmaz.

Ölürken ise herkes eşit ölür.

Evliyalar, azizler ve peygamberler hariç; onlar biraz daha iyi ölüyorlar (galiba).

* * *

İyi doğmak, iyi yaşamak, iyi ölmek.

Beyzadeler iyi doğarlar.

Evliyalar ve azizler iyi ölürler.

Hazperestler ve sanatçılar mı?

Onlar iyi yaşarlar.

En Kısa Dinler Tarihi

Hayat bir kira kontratıdır. Ölüm ise Hıristiyanlara, Müslümanlara, Yahudilere ve Ateistlere göre bir tapudur; Hindulara ve Budistlere göre ise bir başka kira kontratıdır.

Şamanlara, sufilere, iksirperestlere ve içicilere göre ise hayat, ne bir kira kontratıdır, ne de bir tapu; hayat bir pasaporttur sadece; farklı alemler ve farklı gerçekler arasında geçerlidir.

Belki

Yaşamı merak ettiğimiz için doğuyoruz.
Ölümü merak ettiğimiz için de ölüyoruz.

Kimbilir Belki de

Yaşamamaktan sıkıldığımız için doğuyoruz.
Ölümden korktuğumuz için yaşıyoruz.
Yaşamsızlıktan bıktığımız için de ölüyoruz.

Yemek

Yaşarken başkalarını yeriz. En sonunda da ölüm bizi yer.

Klişe

"İnsan doğar, yaşar ve ölür."
Doğru da belki o sırayla değil.

* * *

Yaşamın karşıt anlamı ölüm değildir.
Can sıkıntısıdır.
Ya ölümün karşıt anlamı?
Aşktır.

* * *

Büyük Aşklar

Aşk...

Yüzmeyi bilmeden bizi attıkları deniz.

* * *

Aşk; şöhretten, servetten, kudretten ve hatta hikmetten daha hayırlı bir kısmettir.

Aşk ve İman

Birbirlerine benzerler. Gerçek aşıkların ve gerçek dindarların sebeplere ve kanıtlara ihtiyaçları yoktur. O aklımızca değil gönlümüzce bilinendir. O yaşanandır, anlaşılan ve anlatılan değil.

Aşkın dili peygamberlerin ayetlerine, evliyaların, azizlerin şiirlerine benzer. Onlar konuşunca akıl susmalı.

* * *

Aklın sözü ancak boş bir gönüle geçer. Evet ancak boş bir gönlün efendisidir akıl; efendili bir gönlün ise kölesidir.

* * *

Aşkta akıl susar; delilik konuşur.

* * *

Sanat, Dyonisius ile Apollon'un mücadelesidir derler.

Aşk ise Dyonisius'un zaferidir.

Aşkın Mantığı Yoktur

Beni acıtabilmek için nereye vuracağını çok iyi bilmelisin.

Nereye vuracağını bilmek için beni çok iyi tanımalısın.

Beni çok iyi tanıyabilmek için sevgilim olmalısın.

Sevgilim olman için seni çok sevmeliyim.

Yani?

Yani seni çok seversem; beni acıtabilirsin.

Eee?

Ne eee'si?... Ayrılıyoruz.

* * *

Aşk ne kadar şiddetliyse, ayrılıklar ve kavgalar da o denli şiddetli olur.

Hiç kavga etmeyen aşıklar mı?

Birbirlerini değil ebeveynlerini bulmuşlardır.

* * *

Aşkta huzur mu?

Sadece bir ateşkestir.

* * *

Aşk bir meydan muharebesidir. Her yanı ateştir, bıçaktır, nal sesleridir. Tehlikelidir. Ölüm doludur. Ama olağanüstü güzeldir. Ortaçağlar kadar güzeldir. Sıradağlar kadar güzeldir. Dörtnala koşan atlar kadar güzeldir.

Dağlar...

Gökler ve atlar...

Haykırarak birbirine kavuşan ordular.

Ve bütün ihtişamı ile ortaçağlar.

Aşk işte bunların buluştuğu yerdedir.

* * *

Büyük bir aşk her zaman bir rastlantıdır. İlişki sipariş edilir. Satın alınır. Hak edilir. Hatta çalınır. Ama aşk sadece bulunuverir. Birdenbire.

* * *

Aşk her zaman haber vermeden gelir ve hazırlıksız yakalar. Çünkü aşk bir süvari baskınıdır.

Ne olduğunu anlamadan kargaşanın ortasında buluverirsin kendini.

Savaş naraları, nal sesleri arasında.

Silahsız, korumasız, ayakların çıplak.

Ve parlar aniden bir kılıç üzerinde.

Bir tek darbeyle alır canını.

Bir at başı seçebilirsin sadece hayal meyal.

Sağrısı kan ter içinde, ağzı köpük, kulakları dik,

burun delikleri kocaman açılmış.

Süvarisi kim?

Niye şimdi?

Ve niye sen?

* * *

Aşka ilişki diyorlar.

Kimler?

Sevgi budalaları, terapistler, Shirley McLainciler.

Aşıklar ne diyor?

Bir çarpışma diyorlar.

Yırtıcı diyorlar. Kanlı diyorlar. Ölümlü diyorlar.

* * *

Büyük ve gerçek bir aşktan beklenen son, her zaman bir faciadır; böyle bir aşk ya bir cinayetle bitmeli ya da bir intihar. En iyisi bunların birlikte gerçekleşmeleridir. Hoş, aşıklar için cinayet ve intihar zaten aynı şeylerdir. Geriye her zaman bir tek ceset kalır.

* * *

Sonsuza kadar sürecek yegâne aşklar yarım kalmış aşklardır.

Sonsuza kadar süremeyeceğini bilerek yaşadığımız bir aşk daha uzun sürer.

Ne kadar sürer?

Kim bilir, belki de sonsuza kadar sürer.

Bir Ömür Boyu Aşk

Ya bir ömür boyu değildir ya da aşk değildir.

Bir Gecelik Aşk

Ya bir gecelik değildir ya da aşk değildir.

İnsanlar ne gariptir Yarabbi! Yine de herkes ısrarla ya bir gecelik ya da bir ömür boyu aşklar peşindedir.

* * *

En hızlı yatıştırıcı sekstir. En etkin sakinleştirici ise kısa ve küçük bir aşk.

Bir Gecelik Aşklar

Herkes birbirine sürtünüyor. Kimse sarılmıyor. Teflon aşklar peşindeyiz. Şöyle bir sürtünüyoruz, birden ısınır gibi oluyoruz. Bir har, bir ateş, bir yangın, aman aman!

Sonra birden biri aygazı kapatıyor sanki. Pişen her ne idiyse -çoğu zaman da seks- çarçabuk tüketiliyor. Hamhum şaralop. Öylesine özentisiz bir sofrada, şarapsız ve sohbetsiz.

* * *

Ve herkes yoluna, teflonlar dolaba.

İşte size küçük aşklar.

Teflon günler, neon geceler.

1990'lı yıllar.

* * *

Aşk, kısmetle gelse de rastlantılarla başlasa da...

Aşıkların seçimidir yine de...

Aşklarının kaderi.

* * *

Küçük ve huzurlu bir aşk trenine binmek isteyenler çift kişilik yer ayırsın; büyük aşk trenine binmek isteyenler ise tek kişilik.

Büyük bir aşk belki de çok ama çok büyük bir "BEN"dir.

* * *

Büyük bir aşk; büyük endişeler, büyük korkular, büyük ihanetler, büyük kinler ve büyük acılarla yoldaşlık eder. Büyük bir aşkın hiçbir tarafı küçük kalamaz. Ona göre!

Büyük bir aşk için ödeyeceğimiz bütün bedellere katlanılır. Çünkü böyle bir aşkı hiç yaşamamış olmanın getireceği yaşam fakirliği çok daha katlanılmazdır.

* * *

Büyük bir aşk, kendini tanımak için hayatta karşılaşabileceğimiz en büyük fırsattır.

"İşte hayatın en büyük öğretmenleri," dedi Şeytan. "Bir doğa, iki yalnızlık, üç acı, dört aşk, beş çocuklar, altı iksirler, yedi haz."

Her şey bunlardan doğar, her şey bunlara döner.

* * *

Doymak mı?
Sıradan "ilişkiler" ile doyar insan tıkınarak.
Büyük aşklar oysa doyurmazlar asla,
tam tersine iştahını açarlar adamın
çok ama çok daha büyük sofralara.

* * *

Aşk, bir açlıktır; şehvet ise iştah.

Aşkta şehveti, sofrada iştaha benzetirler. Doğrudur ama şöyle: Şehvet aşkın değil, asıl aşk şehvetin iştahını açar. Şehvet aşkın bütün iştahı ise, ne o aşk, ne de o şehvet uzun ömürlü olur.

* * *

Erkekler ve Kadınların Ayrı Dünyaları

Başından büyük bir aşk geçmemiş her kadın için bu bir eksikliktir; başından büyük bir aşk geçmiş her erkek için ise bu bir fazlalıktır.

* * *

Erkeğin hayatında belki bir aşka yer vardır. Kadının ise aşkında belki bir hayata...

* * *

Erkekler deli gibi aşık olurlar, zamanla akıllanırlar. Kadınlar ise akıllı gibi aşık olurlar, zamanla delirirler.

* * *

Aşk, kadını ve erkeği farklı etkiler. Aşık olan kadının gözünde başka hiçbir şeyin değeri kalmaz. Aşık olan erkeğin gözünde ise her şey yeniden değerlenir.

Çünkü aşık kadın "nasıl olsa bitecek" sezgisi ile hareket eder. Aşık erkek ise "nasıl olsa sonsuza kadar sürecek" yanılgısıyla...

Aşık kadınlar bu yüzden hep endişeli ve hep huzursuzdurlar; aşık erkekler ise melekler gibi dingin ve aptallar gibi bön.

* * *

Aşık olmak erkeğe yakışır. Kadına asla. Kadına yakışan sadece aşktır.

* * *

Aşksız bir erkek kendini kölesiz bir efendi gibi hisseder, aşksız bir kadın ise efendisiz bir köle.

Kadın Ne İster?

Ne mi ister?

Hepsini ister.

Ve aynı anda.

Peki erkekler ne ister?

Hem sevgili karıları hem de haremleri olsun isterler.

Peki neden korkarlar?

Hem karısız hem de haremsiz kalmaktan korkarlar.

* * *

Kadın erkeğinin kendisine kul köle olmasını ister; olunca da ondan nefret eder.

Erkek ise kadının kendisine köle olmasını istemez; olunca da onu sever.

* * *

Bir erkek kadınından bıktığı için onu terk eder; bir kadın ise erkeğinden sıkıldığı için. Arada çok önemli bir fark var.

Bir erkek doyduğu için kadınından bıkar. Bir kadın ise doyamadığı için erkeğinden sıkılır.

* * *

Erkek kadının fiziksel görüntüsüyle; kadın ise erkeğin şehvetiyle tahrik olur. Onun için kadınlar karşılarındakini anlarlar; erkekler ise sadece görünen dünyayı.

* * *

Kadın terk edildiği ve aldatıldığı zamanlarda, bir de boşanırken hiç tereddüt etmez; kararlı, şuurlu ve son derece akıllı biçimde bütün umumi strateji ve nokta hücumu taktikleriyle delirir.

* * *

Delilik, kadınların aklıdır. Ve sadece bu özellikleri bile, onların erkeklerden daha üstün kabul edilmeleri için yeterli bir sebeptir.

* * *

Kadınlar sezgileriyle her şeyi bilirler. Erkekler ise akıllarıyla hiçbir şeyi bilemezler.

* * *

Kadınlar her şeyi görürler. Göremediklerini duyarlar. Duyamadıklarını ise sezerler.

Dişilik yalnız algı kapılarını değil, bütün telepati, sezgi, altıncı his ve üçüncü göz kapılarını açan LSD, Mescaline, Psilosibin kadar güçlü bir iksirdir.

Kadınların sezgileri o kadar olağanüstüdür ki, onları erkeklerden çok daha üstün saymamak için hiçbir neden yok.

Sezgi de neymiş mi dediniz?

Aklın eli, kolu, gözü, kulağı ve burnudur. Aklın dürbünü, pusulası ve radarıdır. Şahini ve tazısıdır. Kapanı, tuzağı ve oltasıdır.

Sezgi en kurnaz avcıdır.

* * *

Sezgi olmasa ne bilim ne felsefe ne sanat olurdu.

Akıl mı? Akıl sezginin uşağıdır.

O kadar.

* * *

Sezgileri yerine bilgileri ile hareket eden bilgiç kadınlar kadar itici yaratıklar düşünemem. Akıllıları ve kültürlüleri ise itici değillerdir ama sıkıcı olurlar çoğu zaman. Sosyetede kadına en çok yaraşan ne akıl, ne bilgi, ne de kültürdür; ince ve şuh bir zekadır.

* * *

Güzel kadınlar, güzel kadınlarla birlikte olmak istemez. Bunu anlıyorum. Güzel kadınlar, zeki kadınlarla da birlikte olmak istemez. Eh bunu da anlıyorum. Ama zeki kadınların, ne güzel kadınlarla, ne de zeki başka kadınlarla; aptal kadınların ise ne akıllı, ne güzel, ne de aptal hiçbir kadınla birlikte olmak istememelerini hiç ama hiç anlayamıyorum. Sahi kadınlar niye kadınlardan bu kadar nefret ediyorlar?

.....

"Gelin cevabı fısıldayayım," dedi Şeytan.

"Eğilin bana doğru biraz.

Harem psikolojisi... Harem."

* * *

Erkekler birbirlerinin sadece rakipleridir, kadınlar ise birbirlerinin düşmanıdır.

Misoginist

Kadınlardan nefret edenler bütün felsefelerini kadınlardan kopya çekmişlerdir.

* * *

Erkek misoginistler iki türe ayrılır; sapıklar ve bilgeler.

Kadın misoginistler ise hiçbir türe ayrılmaz; onlar sadece kadındır.

Misoginizm (Devam)

Kadınların hepsinin yılan oldukları doğrudur. Ama her erkek çayır, su ve kümes yılanları gibi zararsız olanlarını kobralardan, anacondalardan ve siyah mambalardan ayırmasını bilecek kadar serpentoloji ile ilgilenmeli.

* * *

"Doğadaki bütün mantarları ve bütün yılanları Latince isimleriyle tanımalısınız," dedi Şeytan. "Bu sizi kadınlar konusunda da müthiş bir eksper yapacak."

Aslında doğa bilimlerinin her türlüsü bu konuda erkeklere yardımcı olur. Çiftleştikten sonra erkeklerini yiyen peygamber böcekleri ile kara örümcekler eski bir klişedir. Ama örneğin:

Hedera helix (*bir çeşit vahşi sarmaşık*) ile sırılsıklam aşık kadınlar arasında ne ilişki olabilir?

Her ikisi de sımsıkı sarıldıkları mahluku boğarlar.

Aginist

Tanrı'ya inanmayanlar ateist olurlar. Kadına inanmayanlar ise bilge.

* * *

Feminizm

Bir tek hümanist kadın yazar veya düşünür yoktur. Çünkü kadınlar insanlığın en az yüzde ellisinin ne mal olduğunu çok iyi bilirler.

* * *

Kadınların gözünde üstün olmayan hiçbir erkek, gerçekten üstün değildir. Erkeklerin çoğu bu kuralı bildikleri için ezilirler; kadınların çoğu ise bilmedikleri için.

* * *

Kadınlar ancak kendilerinden daha zeki ve daha üstün bir erkeğe aşık olabilirler. İnsanlık işte bu yüzden ilerliyor.

* * *

Dünya nüfusunu bir nesilde iki misline çıkartmak için on-on beş bin erkek yeterken, kadınların tamamına ihtiyaç vardır.

Yeni çağ feministlerine göre bu gerçek neyi gösterir?

1. Bir kadın vücudu her zaman bir erkek vücudundan daha kıymetlidir.
2. Erkekler her zaman gerektiğinden fazladırlar.

Yine de üreme, evlilik ve çoğalma işleri, bugün hâlâ erkekler dünyasının bir parçasıdır. Kadınların evlenme teklif edip erkeklerin bunu gözleri ışıldayarak kabul ettikleri gün yeniçağ feministlerinin zafer günü olacak.

Erkekler Dünyası

Erkekler dünyası derken bu satırları her okuyan erkek kendini bir bok sanmasın. İş köleleri, fakirler, güçsüzler, memurlar ve başarısızlar erkekten bile sayılmazlar. Erkekler dünyası servet, kudret ve şöhret sahibi erkeklerin dünyasıdır. Bu ölçünün dışındaki erkekler de bu dünyanın kadınları sayılır.

* * *

Efendilerin gözünde fakir erkeklerin cinsiyeti yoktur. Onlar Afrika'nın vahşileri, Amerika'nın yerlileri gibidirler. Çıplak bile gezseler kimseyi rahatsız etmezler.

* * *

Gelen dünya eğer kölelere ihtiyaç duyarsa, en gönüllü kölelerini kadınlar arasından bulacak. Feminizm onları erkeklerle eşit ücret aldıkları müddetçe en pis işlerde çalıştırmak için can atmaktadır.

* * *

Feminizm; erkeklerin egemenliğindeki bir pazarda kadının kadınlığını değil işgücünü, aklını ve zamanını satmaya çalışmasıdır. Üretime, tüketime ve çalışmaya tapan bir toplumda kadının cinsiyetini bir mal olmaktan çıkartıp, bu sefer bütün varoluşunu bir mal haline getirme gayretidir.

Eğer bu özgürlük olsaydı, bütün erkekler ezelden beri özgürdüler.

* * *

Ekonomik özgürlük yoktur. Sadece farklı efendilere yeni bağımlılıklar vardır. Kocadan kaçan kadın patrona tutulur. Patrondan kaçan müşterilere.

* * *

-Kadın 20. yüzyılda özgürlüğüne kavuştu.

-Yok yahu! Peki sonra ne oldu?

-Hiç. İş kölesi oldu.

* * *

Feminist kadınlığını sadece düşünür. Oysa bugün en çok ihtiyacı olan şey onu yaşamaktır.

Erkek ise erkekliğini sadece yaşar. Oysa bugün en çok ihtiyacı olan şey onun üzerine düşünmektir.

Kadınlar beceremedi. Kim bilir belki erkekler erkekliklerini düşünmeye başladıkları zaman yepyeni bir dünya düşüneceklerdir.

* * *

Çapkınlık

Toplum ne ikiyüzlüdür Yarabbi!
Kadının çapkınına orospu derler.
Erkeğin orospusuna ise çapkın.

* * *

Kadın çapkınlığını gizlice yapmak ister.
Erkek ise açıkça.
Çünkü;
çapkınlık erkeğe itibar getirir.
Kadına ise sadece baş belası.

* * *

Çapkınlıkları yüzünden toplum onlara da bir fatura çıkarsaydı, erkekler kadınların bugün yaptıklarından çok daha az çapkınlık yaparlardı. Erkekler korkaktır.

* * *

Çapkın erkekler, kadınlarla daha tanışır tanışmaz bir seçim yaparlar: Sohbet mi etmeliyim? Kırıştırmalı mıyım? İkisi çok farklı şeylerdir.

* * *

Güzel olmayan bir kadının sohbetini dinlemek, başkalarının rüyalarını veya asit ve ecstasy triplerini dinlemek kadar sıkıcıdır.

Bir kadın güzelse gözlerinin içine bakarak hiç konuşmadan sadece dinleyin. Mümkün oldukça becerebildiğiniz kadar az konuşun. Çirkin ise yine gözlerinin içine bakarak anlatın, açıklayın, ayrıntılara girin, konuyu genişletin, hatta nasihat bile edin; nasıl olsa kaybedecek hiçbir şeyiniz yok.

* * *

Sabahları sevimsiz uyanan kadınlar beş para etmezler. Erkeklere gelince; sabahları sevimli uyananları beş para etmezler.

* * *

Bütün çapkınlar bunu bilir; çapkınlığın mahşer günü sabahıdır.

* * *

Çapkınlık görecelidir. Çapkın bir kadını elinde tutabilen bir erkek her sene birkaç düzine kadınla yatan bir erkekten çok daha çapkındır.

* * *

Çapkın bir erkeğin bütün sırrı kendi içindeki kadınını çok iyi tanımasıdır. Çapkın bir kadının ise meslek sırrı falan olmaz. Erkeklerin ne istediğini ve ne kadar çabuk istediğini herkes bilir.

* * *

Çapkın kadınların çoğu aslında şefkat çapkınıdırlar, seks değil.

Ya çapkın erkekler?

Onların çoğu da özgüven çapkınıdırlar, seks değil.

* * *

Hiçbir erkek yatmamam gereken bir kadınla yattım diye üzülmez. Bu kadınların pişmanlığıdır.

Hiçbir kadın bir erkeğe delice bağlandım diye üzülmez. Bu da erkeklerin pişmanlığıdır.

İşte bu yüzden bir erkek ancak yatmadan önce terk edilirse kendini kötü hisseder; bir kadın ise yattıktan sonra.

* * *

Yattıktan sonra terk edilen bütün erkekler "bir artı daha" diye düşünürler.

Yattıktan sonra terk edilen bütün kadınlar ise "bir eksi daha".

* * *

Erkekler neden orospuya giderler?

Erkek orospuya kendi yalnızlığını kutlamak için gider.

* * *

Peki ya kadınlar neden çapkınlara giderler?

Yalnızlıklarının yasını tutmak için.

* * *

Terk edilmiş bir kadın kadar rahat elde edilen kadın yoktur. Bütün zamparalar bu fırsatları kollarlar.

* * *

Terk edilmiş kadınların ilk çektikleri silah, şuhluklarıdır.

* * *

Sahipsiz ve efendisiz kalmış bir kadının kendini piyasada mal gibi hissetmesi o kadar katlanılmaz bir aşağılanmadır ki, gider en olmayacak adama sırf bu duygudan kurtulmak için verir.

* * *

Yeni aşık olmuş bir kadın güzelliğini kazanır ama şuhluğunu kaybeder. Çünkü artık ortalıkta kırıştırmasına gerek kalmaz.

* * *

Çapkın bir erkek nadiren büyük bir aşk aramaktadır. Çapkın bir kadın ise çoğu zaman büyük bir aşktan kaçmaktadır.

İşte bu yüzden erkeklerin çapkınlıkları kronik bir hastalıktır. Kadınlarınki ise geçici bir delilik.

* * *

İntikam için aldatan kadın hep pişmandır; seks için aldatan erkek ise hep doyumsuz.

* * *

Her önüne gelenle düşüp kalkmanın bize öğreteceği tek şey, insan hafızasının zayıflığıdır. Bir müddet sonra herkes ya birbirini andırır ya da birbirine karışır.

* * *

Eroinman, çapkına sormuş:

"Zevkli mi?"

"Yok yahu," demiş çapkın. "İlk zamanlar haz veren bir oyundu; şimdi ise haz vermeyen bir kâbus ve rezil bir bağımlılık."

* * *

Erkekler arasında çapkınlık hiçbir zaman bu çağdaki kadar popüler olmamıştı.

Neden?

Çünkü artık çapkınlık erkeğin erkekliğini yaşadığı son sığınaktır.

* * *

Hani nerede kahramanlar, yoldaşlar ve arkadaşlar?

Hani nerede halatlara hep birlikte asılan uşaklar?

Tozdan çatlamış dudaklar, nasırlı eller, kocaman ayaklar.

Omuz omuza cesaret soluyarak dizildiğimiz saflar.

Bir yaban domuzunun peşinde at sürdüğümüz sabahlar

Hani neredeler?

Hani nerede o yeleleri uçuşan atlar, uzun gölgeli kargılar, korkutan tolgalar?

Büyük gökler, yiğit düşmanlar ve kapkara zırhlar.
Hani nerede ateş? Nerede davul? Nerede iksirler?
Ve evreni her sefer yeniden kuran ilahiler.
Hani şimdi neredeler?

* * *

Evet çapkınlık, erkeğin erkekliğini yaşadığı son sığınaktır. Onu da elimizden almaya çalışıyor, sadakat denilen bir büyük yalanı durmaksızın sokuşturan "Katolik Evlilikler".

* * *

Evlilik

Hayat doya doya çapkınlık yapmak için ne kadar kısadır Yarabbi; huzurlu bir evlilik için ise ne kadar uzun.

Erkek İçin Evlilik (Eskiden)

Önce orospularla yatar, sonra iyi aile kızları ile evlenirdik.

Şimdi

Önce iyi aile kızlarıyla yatıp, sonra orospularla evleniyoruz, Allah kahretsin!

Kadın İçin Evlilik

Eskiden önce sevgilimizle, sonra kocamızla, sonra da başkalarıyla yatardık.

Şimdi önce başkalarıyla, sonra da sevgilimizle yatıyoruz.

Ama yine de evli değiliz, Allah kahretsin!

* * *

Sosyetik kızlarımızın birçoğunun, orta halli ailelerimizin ve kasabalı dini bütün kızlarımızın hemen hepsinin namus ve bekaretlerini satışa sunmaları ile profesyonel bir fahişenin silikonlu göğüslerini, uzun bacaklarını ve iş bilir dudaklarını satışa sunması arasında ne fark var?

1. Birisinin masumiyet ve bekaret sattığı yerde, öbürü sadece vücudunu satmaktadır.

2. Silikonlu fahişe çok daha iyi bir ticaret yapmaktadır.

* * *

Kadınların en çekici yaşları önce on beş-yirmi beş, sonra otuz beş-kırk beş arasıdır. Çünkü bu yaşlarda koca ile ilgili hiçbir endişeleri yoktur.

Ya koca aramamaktadır, ya kocasıyla mutludur ya da kocasından bıkmıştır.

* * *

Kadınlar evlenmeden önce hiç tahmin etmediğimiz gibi, evlendikten sonra ise tam tahmin ettiğimiz gibi çıkarlar.

* * *

Kadınların dırdırları, huysuzlukları ve geçimsizlikleri yüzünden kimse ama kimse boşanmaz. Bu yüzden çoğunlukla evlenilir.

* * *

Kainatta, kadın dırdırının daralta daralta bir deliğe döndüremeyeceği kadar geniş bir mekan yoktur.

* * *

Karı-koca arasına girilmez.

Neden?

Çünkü bulunacak pek bir şey yoktur. Hudut boyları gibidir orası. Tel örgülerin ufuklara kadar uzandığı mayınlarla döşenmiş bir kuru boşluk.

Bekarlar için evlilik, yalnızlık ile kölelik arasında bir seçimdir. Evliler için ise çoğu zaman her ikisidir.

* * *

Bekarlık tek kişilik bir hücredir.

Evlilik iki kişilik.

Seçin.

* * *

Bekarlık çekilir çile değildir. Kadınlarla konuşmanız gerekir sık sık. Bir de her gece bir yerler bulup çıkmalısınız. Ama evlilik daha beterdir. Bu sefer evli kadınlarla konuşmanız gerekir sık sık ve her gece bir yerlere davetlisinizdir artık.

* * *

Kışlalar, mahpushaneler ve evlilikler sadece iyi huyluların huylarını değiştirir.

* * *

Bekarlığında huzuru ve neşeyi bulamamış erkek asla evlenmemelidir. Evliliğinde mutlu olmayı beceremmemiş erkek de asla boşanmamalıdır. Erkekler bu önermelerin tam tersini uyguladıkları için hayatlarının her döneminde perişan olurlar.

* * *

Erkekler evlenirken özgürlüklerini kaybettiklerini iddia ederler. Aslında bütün kaybettikleri çapkınlık özgürlükleridir. O kadar.

Evlilik üç türlüdür. Ya iki zaaf evlenir, ya iki çıkar ya da iki aşk.

Çıkar ve zaaf evlilikleri, çıkarlar ve zaaflar değişmediği müddetçe sürer. Aşk evlilikleri ise; aşklar, çıkarlar ve zaaflara dönüşene kadar...

* * *

Toplumun en fakirleri ile en zenginleri evlilik konusunda çok iyi anlaşırlar; her iki sınıf da çıkarları için evlenirler. Bakmayın siz ayak takımının ve sosyetenin apayrı sosyal felsefeleri olduğuna, pratikleri hep aynı dili konuşur.

Bir küçük farkla ama. Köylüler, işçi sınıfı ve ayak takımında evlilik erkeğin kârıdır; sosyetede ise her zaman kadının.

* * *

En yüksek sosyetede ve en çukur mahallede değerler aynıdır:

Erkeğin işi; kadının eşi.

O kadar.

* * *

Evlilik Hıristiyanlığa benzer. Bir zavallılar, fakirler, güçsüzler ve köleler ideolojisidir. Mecbur ve muhtaç olduğumuz için evleniriz.

* * *

Fakir bir adam için karısı sahip olduğu tek şeydir.

* * *

Fakirler muhtaç oldukları için evlenirler. Zenginler ise korkak.

* * *

Yaşlılar ne der?

"Aman oğlum akıllıysan evlenme."

Aptalca bir laf.

Akıllıysan evlenme!

Hepimiz üç aşağı beş yukarı akıllı gibiyiz. Doğrusu şu olmalıydı:

Güçlüysen evlenme.

Sıkarsa.

* * *

Hiçbir evlilik aşk evliliği kadar riskli değildir. Çünkü aşk evliliğinde kazancımız veresiyedir. Çıkarlara dayanan ticari evliliklerde ise peşin. İşte bu yüzden ticari evliliklerde bütün gecikmeler tehlikelidir. Aşk evliliklerinde ise hayırlı.

* * *

Aşk bir hastalıktır; aşk evliliği ise tarafların ancak iyileşince birbirlerini tanıyacakları bir hayaletler nikahıdır.

* * *

Hayatta her şeyden önce huzur ve güvenlik arayanlar aynı şeyleri arayanlarla evlensinler. Çünkü aşk evlilikleri hiç onlara göre bir şey değildir.

* * *

Uyumlu çiftler dresaj atlarına benzerler. Çünkü uyum gibi görünen çoğu zaman çiftlerin birbirlerine yıllardır uyguladıkları çok katı bir terbiyeden başka bir şey değildir.

Mahmuz, baldır ve kamçı ile dizginlenenlerin ahenkli tırıslarını, toplu dörtnallarını ve mükemmel baş boyunlarını imrenerek seyrederiz.

* * *

Evliliğin aşkı öldürdüğü söylenir. Bu akılcıların tipik düz çizgili neden-sonuç yanılmalarından biridir. Doğrusu şöyledir: Aşkın beklenen ölümünün evlilik sırasında gerçekleşmesi sık rastlanan bir tesadüftür sadece. Aşkın ömrü zaten kısadır, ölümü de hep ama hep doğal nedenlerdendir.

* * *

Erotik aşk bütün düşmanlarını yenebilir. Dil, din, sınıf ve kültür farklılıklarını, aile ve mahalle baskısını, her şeyi.

Ve evlenilir.

Şimdi aşkın önünde bir tek engel kalmıştır; zaman.

Evlilik, aşk ve zamanın büyük bir düellosudur.

* * *

Sihirli kelime "bir müddettir". Aşk; sevgi ve şehvetin bir müddet beraber oturdukları bir sarhoşlar ve deliler evidir. Ancak eve daha bağlı olan taraf sevgidir. Şehvet arada bir dolanmak ister.

* * *

Senede en az bir kere birbirinden boşanan ve en az sekiz dokuz hafta birbirinden ayrı yaşayan çiftlerin evliliği daha uzun sürer.

* * *

Evlilik denilen aşkla zamanın bu büyük düellosunda aşkın en zayıf silahı şehvettir. Çünkü şehvetin ömrü aşktan da kısadır. Üstelik dengesiz bir silahtır da. Sık sık tutukluk yapar.

Zaman denilen canavarın önüne aşklarını sadece şehvet silahıyla donatmış olarak çıkartan çiftler kolaylıkla haklanırlar. Zamanın harcaması gereken enerji en fazla beş senedir. Çoğu zaman da on, on beş ayda koparıverir aşıkların kafalarını.

* * *

Doğanın amacı mutlu evlilikler değildir.

Bol çocuktur.

İşte bu yüzden işin daha başında çuvallarız.

Ne mutluluğumuz, ne de evliliğimiz doğanın umurundadır.

* * *

Ya çamurdan yaratmaya devam etmeliydi Tanrı bizi teker teker ya da rüzgara saldığımız polenler ve tohumlarla bir yerlerden bitivermeliydik...

Hem Tanrı hem doğa, insan neslinin devamı konusunda gerçekten çok kötü çuvallamışlar.

* * *

İhanet Oyunları

Gerçekten sadık olduğumuz yegâne anlar delice aşık olduğumuz anlardır. Ondan sonra ise ya sadık görünürüz ya da fırsat bulamayız.

* * *

İnsan hep "değişeceğim" diye söz verir. Ama bu sözlerin hiçbir teminatı yoktur. Tam tersine kişinin geçmişi bu sözleri tamamen değersiz kılar. Ama aşıklar çok kötü tüccarlardır. Piyasada beş paraya kırdıramayacakları senetleri ne bedeller ödeyerek kabul ederler.

"Değişeceğim" sözü ilişkilerimizi düzeltmekte kullandığımız bir bozuk paradır.

* * *

Sadakat ihanettir. Nasıl mı?

Canım çeker ama yapamam.

Yani?

Yani sana sadık kalırken kendime ihanet ederim.

Yani?

Yani sadakat ihanettir.

* * *

Kadınlar özgürlük ve bağımsızlıklarını her şeyin üstünde tutan erkeklere gerçekten aşık olurlar. Kadın erkeğinin kendisine bağlanmasını isterken, bilinçaltında hiçbir kadına asla bağlanmayacak yaratılıştaki erkekleri "gerçek erkek" diye kabul eder. Kadını aşkta perişan eden de içine düştüğü bu paradokstur.

Erkekler de bir gariptir.

Mesela ben beni aldatmayacağından emin olduğum hiçbir kadına aşık olamam. Buyurun bakalım!

Kıskançlık

Başka kadınlarla yatacağımdan şüphelenen kadın aslında kendinden şüphelenmektedir. Hırsızlar herkesi hırsız sanırlar.

* * *

Kıskanç bir kadın huzurumuzu bozar ama gururumuzu okşar. Ve bencil bir aşık için gururu huzurundan her zaman daha önemlidir.

* * *

Erkeklerin kıskançlığı biraz daha farklıdır. Erkek ihanet eden kadınını kıskanmaz; öbür herifin talihini, cazibesini, neşesini ve keyfini kıskanır. Erkeklerin kıskançlığı kadınlarına duydukları güvensizlikle ilgili değil, kendi erkekliklerine duydukları güvensizlikle ilgilidir.

* * *

Kıskançlığımızın temelinde, en derininde narsizm ve bencillikten başka bir şey yoktur. "Benim ona sahip olduğum şekillerle ve aynı ayrıntılarla bir başkası da ona kolaylıkla sahip olabiliyorsa, benim ne ayrıcalığım kalır ki?"

Hiç, evet, hiç.

Sen de öbürleri gibisin.

Tıpatıp aynı.

Hiçbir üstün tarafın, hiçbir özel kıymetin yokmuş.

"Bak o da ne güzel yalıyor."

"Bak ona da ne şehvetle kalkıyor."

"Bak onun altında da inliyor !'

İhanetlerde en büyük acıyı bu detayların hayal edilmesi vermez mi?

* * *

Evet, ihanetler bu yüzden çok acıtırlar çünkü, kişiliğimize ve kendimizce biçtiğimiz sahte kıymetimize hakarettirler. Bir güzel uykudan hoyratça uyandırırlar bizi. İşte tam da bu yüzden, ihanetler kendimize daha gerçekçi bir değer biçmemiz için çok kısmetli anlardır. Ama ne gam! Herkes yalanların ve şişirilmiş egoların bir an önce geri gelmesini ister ve ihanet acısının bütün hıncıyla bu sefer kendisi için bir pay kapmak hevesiyle balıklama atlar çapkınlık pazarına.

* * *

Üstelik gerçekten aşık olamayanlar ve hiçbir zaman olamayacaklar aşkın tüm sorumluluğunu sadakat sanırlar. Ne büyük yanılgı! Aşkta oysa bir tek sorumluluk vardır...

Aşk.

Sadakat, saygı, ihanet, iffet... Bütün bunlar o sorumluluğun biraz daha sürdürülmesine yarayan oyunlardır.

Sevmekten usanmak başkadır; sevmemek başka.

"Seni hâlâ seviyorum sevgilim. Ama bu aralar sevmekten usandım."

Bu dili konuşan aşıklar ne kadar azdır. Kendimizi her zaman bir papatya falına hapsederiz.

* * *

-Sen beni artık sevmiyorsun.

-Yine başlama n'olur.

-Al işte, sevseydin böyle konuşmazdın.

"Haklısın bir tanem," der ve kalkar sevgilisine sarılır.

-Numaracı ben söyledikten sonra kıymeti mi var sanıyorsun?

Büyük Aşkların Sonu

Seven erkek üç yılda, seven kadın ise yedi yılda bıkar. Aşkın en berbat yanı da aradaki bu dört senedir zaten.

İşte bu dönemde sadakat ve iffetin şehveti dizginleyeceği sanılır. Oysa...

İffet şehveti dizginleyinceye kadar, şehvet iffeti orospu götüne çevirir.

* * *

İhanetten önce şehvet, ihanetten sonra sadakat konuşur.

* * *

Doymuş bir şehvetin istirahatini fırsat bilen sadakat ne yeminler eder.

* * *

Sadakat bağıra çağıra yeminler ederken şehvet yavaşça uyanır, sokulur sevgilisinin ensesine ve başlar fısıldayarak konuşmaya.

* * *

Tehlikeli bir ihanet oyununa başlayanlar sanırlar ki sadece kaybederlerse bir bedel ödeyecekler. Halbuki tehlikeli oyunların ters bir kuralı vardır: Kazananlar her zaman kaybedenlerden daha çok bedel öderler.

Üstelik çoğu zaman herkesin ödeyeceği bedel apaçık ortadadır. Tehlikeli oyunları bu kadar cazip kılan ise, bedellerin asla peşin istenmemesidir. Kader, verdiği hazza kıyasla en fahiş bedeli işte bu yüzden ihanet oyuncularından talep eder. Ve oyuncular en ağır senetleri çarçabuk imzalar ve atlarlar sahneye.

* * *

En ucuza getirilmiş aşk, bedelini bir başka kadının veya kocanın ödediği aşktır. Böyle bir aşk da ucuzdur doğrusu.

Kadının İffeti

Beni şehvetle sevdiğin müddetçe sana sadığım.

Erkeğin İffeti

Seni şehvetle sevdiğim müddetçe, yaptığım kaçamaklar sadakatsizlik sayılmaz.

Kadının iffeti her zaman erkeğin iffetinden daha az ikiyüzlüdür.

İffetini tamamen eşinin ona olan sadakatine ve sevgisine endekslemiş kadınlar ve erkekler iffetli sayılmazlar ama iyi tüccardırlar doğrusu.

* * *

"Sen beni sevdiğin için sana sadık değilim ben. Ben seni sevdiğim, sadece seni istediğim için sana sadığım."

İşte gerçek iffet.

* * *

Gerçek iffet mi?

Ne gerçeği?

Hele bu yüzyılda!

İffet fırsatını bulamamış şehvetten başka bir şey değildir.

* * *

Çirkin bir kadının iffetine asla inanmam. Sahtedir. Çünkü çirkin bir kadının iffeti onun kaderidir, seçimi değil. Gerçek ise eski çağlarda felsefenin, şimdi ise bilimin pezevenkliğini yaptığı her önüne gelene veren iki bin beş yüz yıllık bir çaçadır.

İtiraflar

İhanet oyunlarının en tiyatral anları itiraflarla başlar. İtiraflaların zamanlaması itirafların özünden daha önemlidir. Çünkü öz yine de sözdür; yani yalanlarla sarmalanmış yepyeni bir doğrumsu. Ama zamanlama söz değildir. Yaşanandır.

Neden şimdi bu itiraf?

Çoğu zaman bu sorunun cevabının işaret ettiği ihanet, itiraf edilen ihanetten çok daha ağırdır.

* * *

İnsan yalanını itiraf ederken bile düzinelerle yalan söyler. Detaylar yumuşatılır, sahneler değiştirilir, figüranlar gizlenir.

Bazı dostlar aklanır. İtirafçılar akıllıdır. Ayrıntıların toplamından ortaya çıkacak manzara, itiraf edilen o alelade gerçekten çok daha katlanılmazdır çünkü. Büyük ve asıl yalan hep ayrıntılarda gizlidir. Ve hiçbir zaman, en içten itiraflarda dahi ortaya çıkmasına izin verilmez. Kimse ama hiç kimse gerçeğin tamamına katlanamaz; içimizdeki en mert ve en cesur olanlarımız dahil.

* * *

"Çıplak gerçekler müstehcendirler. İşte bu yüzden biraz giydirildikten sonra insan içine çıkarılırlar,"

diyerek fırladı geldi Şeytan.

Diz çöktü önüme usulca

ve sildi elinin tersiyle gözyaşlarımı

okşayıp yanağımı hafifçe

fısıldadı:

"Kahpece seven kahpece aldatılır."

Ya mertçe seven?

"O enayi de mertçe aldatılır."

* * *

İtiraf...

Yepyeni ufak yalanlar söylenerek anlatılan eski bir yalandır.

Kadın Yalanı

Yattım ama hiç zevk almadım.

Erkek Yalanı

Yattım ama hiç zevk almadım.

Doğrusu

Yatarken çok olmasa bile muhakkak biraz iyidir. Ne kadın, ne erkek başka türlü sürdüremezler bu işi; sonraki pişmanlık ve suçluluk duyguları "iyiyi" unutturur sadece.

Ne Doğrusu?... Ne Gerçeği?...

Ne doğrunun, ne de yalanın yüzde yüzü yoktur.

Ama ben yüzde seksen ve üstüne müteşekkir olmayı; yüzde elli ve üstüne rıza göstermeyi; yüzde otuz ile yüzde elli arasına katlanmayı öğrendim. Yoksa bir tek dostum veya sevgilim kalmazdı yahu.

Yalan ise yüzde otuz ve altından başlar.

* * *

Gerçekleri hep çok iyi saklarız; kimse merak etmesin. Sırlarımızı ele vermeyi işte bu yüzden göze alabiliriz.

* * *

Yine de itiraf etmek için seçilen sırlar, büyük bir aşkın küçük afrodizyaklarıdır. Midede tutulan küçük yalanlar ise zehirleri.

Üstelik her kendini suçlu hissedenin aynı zamanda pişman olması gerekmez. İyi işlenmiş bir günah suçluluk getirir ama pişmanlık asla.

Kadınlar: Baştan çıkarıldıktan sonra sizin için ya iffetsiz bir orospu diyecekler ya da kullanılmış bir enayi. Umarım orospu derler. Çünkü sözde fahişe bir kadın, gerçekten pişman bir kadından her zaman daha mutludur.

"Kötü kız" olmak ara sıra farkına varılan küçük bir günahtır, "iyi kız" olmak ise her zaman büyük bir pişmanlık.

* * *

Erkekler: Sizin için ise ya edepsiz diyecekler ya da beceriksiz. Umarım edepsiz derler. Çünkü edepsizlik gizlice kıskanılan bir ayıptır; beceriksizlik ise açıkça lanetlenen bir yüzkarası.

* * *

Günahkârlıkla enayilik arasında bir seçim yapıldığında kadınların günahkârlığı seçmeleri akıllılıktır. Edepsizlikle beceriksizlik arasında bir seçim yapıldığında ise erkeklerin edepsizliği seçmemeleri enayiliktir.

Erkekler ve kadınlar affetmek ve unutmak konusunda da biraz farklıdırlar. Erkek çabuk unutur ama asla affetmez. Kadın derhal affeder ama asla unutmaz.

Aslında erkekler de unutmazlar; sadece hatırlarına getirmezler.

Kısaca: İhanetleri kimse unutmaz. Kimi hatırına getirir. Kimi getirmez; getirenler mutsuz olurlar o kadar.

* * *

Unutmak değil çünkü bu mümkün de değildir ama hatırlamamaya çalışmak, işte bu hayatta erken kazanılması gereken iyi bir meziyettir.

* * *

İtiraf ederiz. Neden mi?

Çünkü biz de aynı suçu işlemişizdir.

Affederiz. Neden mi?

Çünkü biz de aynı suçu işleyebilirdik.

Unuturuz. Neden mi?

Çünkü biz de aynı suçu işleyeceğiz.

* * *

"İhanetlerde savunmasız bir özür affedilmeye en layık olanıdır," demişti bir arkadaşım.

"Ne affetmesi! Ne özrü! Ne suçu... Ne günahı!" diye patladığımı hatırlıyorum. (O gün işime öyle geldiği için.)

* * *

Dostum.

Sen bensin.

Saydam insanlar bazen kendilerine çok ince bir zırh çekerek aynalaşırlar. Bu dostlarına verebilecekleri en büyük hediyedir.

İşte dostum... Sen bensin...

(O gün işime öyle geldiği için.)

* * *

Tutarsızlığın Kanatları

Bu son iki bölümü yazdıktan bir ay kadar sonra, hayatımın tek gerçek aşkına evlenme teklif ettim. Bir sene sonra da havalara uçarak evlendim. Bu neye işaret eder?

Yazı, söz ve düşünceyle yaşamın ne kadar farklı olduğuna... Ve...

Ve Tutarsızlığın Kanatlı Özgürlüğüne...

* * *

Hiç düşünmeden yaşamak kolaydır.
Hiç yaşamadan düşünmek de.
Hem düşünmek hem de yaşamak mı?
İşte bu imkânsızdır.

* * *

Ne gamsızlıktır Yarabbi!
Hiçbir şey düşünmeden tutarsızca yaşamak.
Sorumsuz ve vicdansız... Keyfince.
Ve ne kolaydır, ne rahattır kim bilir!
Hiçbir şey yaşamadan tutarlı tutarlı düşünmek.
İnşa etmek müteahhit gibi
tumturaklı bir felsefeyi
bütün bir ömür boyu
taş taş üstüne koyarak.
Peki hem tutarlı düşünmek hem de tutarlı yaşamak mı?
İşte bu dostum, imkânsızdır dürüst bir insan için.

Ya kendine ihanet edersin bir şekilde
ya da düşüncelerine.
İşte bu yüzden "Özgürlüklerin Nirvanası"
tutarsız düşünüp tutarsız yaşamaktır derim.
Nasıl mı?
.....
Nasıl gelirse...
Bu kadar basit.

* * *

Tutarlılık, filozofu düşünme zahmetinden kurtarır. Cansızlığın, yaşam fakirliğinin ve tembelliğin entelektüel bahanesidir.

* * *

Tutarlı düşünmek mi?
Kendini hadım etmektir.

* * *

Bir dine, mezhebe veya tarikata sadakatle bağlananların gönlü; bir siyasi görüşe, kitaba veya dogmaya sadakatle inananların ise aklı zamanla uyuşur.

* * *

Akıl yılan gibidir. Büyümesi, olgunlaşması ve tazelenmesi için eski derisini bırakması gerekir.

Bütün bir ömür aynı adam olmak yerine; bütün bir adam ve birçok ömür olmayı tercih ederdim.

* * *

Düşünceler kadınlara benzerler. Eğer kanlı canlı bir erkeksek en ateşlilerinden bile üç yılda, hadi bilemediniz yedi yılda bıkmalıyız. Üstelik hangi düşünce yedi yılda ancak bıkılan bir kadından daha şehevi olabilir?

Varoluşçuluk mu?

O kasvet, işin içinde Fransızca ve Paris olmasa bir ay çekilmez.

Fenomonoloji mi?

İsmini telaffuz edinceye kadar sıkılır insan.

Liberalizm mi?

Bu kadar aklı başında, terbiyeli, hanımefendi ve İngiltere'nin en iyi okullarında yetişmiş bir kızla mı? Hadi canım!

Sosyalizm mi?

Ateşlidir doğrusu kahpe. Ama en ateşlisi bile evlendikten üç sene sonra konforuna, rahatına ve güvenliğine düşkün çalışkan bir ana olur çıkar.

* * *

Benim beynim yolgeçen hanıdır. Her isteyen gelir, her isteyen kalır, her isteyen gider. Gönlüm ise padişah haremidir. En iyileri, en güzelleri ve en keyiflilerini toplarım ve asla bırakmam.

* * *

Hayatın kendisi çelişkilerle doludur. Doğanın kendisi tutarsızdır. Tanrılar sık sık adeta bilerek saçmalarlar.

Sağlam, tutarlı, akılcı ve doğru düşünmeye çalışan bir adam anlamsız bir kâinata, akıldışı bir yaşama, huysuz ve alaycı bir doğaya ve istisnasız hepsi muzip ve şakacı olan Tanrılara boş yere kafa tutmaktadır.

* * *

Arsızca düşünmek keyifli bir sohbettir. Tutarlı düşünmek ise can sıkıcı bir monolog.

Hayatta önemli olan da keyif ve sohbettir zaten. Doğrular ve gerçekler değil.

* * *

Yalnızlıktan ve can sıkıntısından patlayan bir kesin doğru olmaktansa, tutarsız ama neşeli bir yanlış olmayı tercih ederdim.

* * *

Doğru tatlı tatlı zehirler adamı; yanlış ise kustura kustura semirtir.

* * *

Düşüncelerde tutarsızlık gerçekten düşünüldüğünün en sağlam ölçüsüdür. Tutarlı düşünceler her şeyden önce tutarlı olmak için düşünülmüşlerdir. Düşünmek için değil. Oysa düşünmek, gerçekten düşünmek, tutarlılığa getirmez insanı; aykırılıklara, paradokslara ve yanlışlara getirir. Ve bunlar yüreklilikle ifade edilince ancak, doğru sezilir.

* * *

Düşünerek doğru bulunmaz. Bulunmuşsa o muhakkak ama muhakkak yanlıştır. Doğru yanlışların, aykırılıkların, paradoksların arasından sezilir gibi olur. Yani doğru koklanır. İşte bu yüzden tutarsızların burunları beyinlerinden daha kıymetlidir.

* * *

Yarın tam tersini de söyleyebileceğimi bilirsem, bugün ettiğim sözler daha doğrudur. Düşünürlerin akıllılarından beklediğimiz ise "doğru" veya "yanlış" düşünmeleri değil; "ters" düşünmeleridir. İşin doğrusunu, yanlışını biz aklı başındalar sonradan nasıl olsa sezeriz.

"Pan Metron Ariston"

"Her şeyin ortası en iyisidir."

İyi de herkes ortaya gelirse uçları kim gösterecek bize?

İşte bu yüzden, bir doğru "mutlak doğru" olarak kabul edildiği anda "mutlak saçma" olur. Yaşamak için her doğru yanlışlara muhtaçtır.

* * *

Aslında tutarsızlığın erdeminde de aşırı bir ısrar, tutarlı bir düşünceden başka bir şey değildir.

* * *

Tutarsız ara sıra da tutarlı olmalı ki, mutlak tutarsızlığın tutarlılığına düşmesin. Çünkü mutlak tutarsız, tutarlı bir budaladır yine.

* * *

Eğer felsefi bir paradokssa "tutarsızlık"
ölçüsü ne o zaman?
Tek kelime: kestirilemezlik.
Tutarsız eğer kestirilemezse tutarsızdır.

* * *

Ey gelen dünyanın aşıkları, anarşistleri ve içicileri, kestirilemez hergeleler olun. İşte o zaman sizi tepeleyemezler. Siyah bayraklarınızı meydanlarda yakın, sonra gidip bir tarikatta hu çekin. En başta kendi davanıza ihanet edin.

Bir Numaralı Sistem Düşmanı

Maskesini çıkartandır.
Kestirilemez çünkü.
Sen kimsin? Seni bir yere oturtamıyorum.
Ve bu yüzden sen
tehlikelisin.

Çantada Keklik

Kimliğini ilan etmiş, tutarlı ve aklı başında bir devrimci düşman.

Kimliklenmek

Engellenmektir. Sınırlanmaktır. Hapsolmaktır.
Her teba kimliklenerek güdülür.

Üniforma

İşadamı için kravatlı temiz bir gömlek
Rockçı gençler için ise kirli siyah bir t-shirt.
Yani...
Kestirilebilirlik.

Hıyanet

Davasına, partisine ve hatta kendisine her an hıyanet edebilecek kadar kendini özgür hissetmeyenler, gerçek bir "efendisiz" olamazlar. Onlar ancak ya parti ya da tarikat üyesi olurlar.

* * *

Sözünde durmak, namus, şeref ve sadakat; bunlar "efendili" dünyaların en baş tacı edilen değerleridir. Efendilerin kölelerine dayattıkları ahlâktır.

Efendisizler

Onlar...
Güvenilemez ve
kestirilemezdirler.
Özgürlükleri korkutur onların.
Neden mi?
Özleri "Gür"dür çünkü.

Özgür

Virgülü "Öz"ün yanına koy.
Vurguyu "Gür"ün üstüne.

* * *

"Nankör ve hainleri severim. Onlar oyunu efendilerin kuralları ile oynamazlar. İşte bu yüzden kazanabilirler," diye fısıldadı Şeytan ve ekledi:

"Döneklik erdemdir."

* * *

Yıkmak ve yaratmak için vahşi kurtlar gibi düşünmek gerekir, ehil köpekler gibi değil.

* * *

Deli mırıldanması,
sarhoş gevelemesi,
Şeytan vesvesesi,
yabaniler böyle düşünürler
ve korkuturlar.

* * *

Bugün benim söylediklerime karşı çıkan aptallar benim tarafıma geçtikleri zaman, biliniz ki ben bir başka tarafa geçeceğim. Aptallarla bir arada asla olamam.

* * *

Aforizmalar

En kötü kitaplar altları çizilerek okunanlardır. Parlak sözler, çevik vecizeler, ters çıkarımlar, cuk oturtmalar, kuş kondurmalar, ikili taklalar, üçlü perendeler... Bir sirk gösterisidir bu. Cambazlıktır. Ertesi gün hiçbir şey hatırlamadığımız kasaba eğlenceleridir.

* * *

Kıvrak cümleler ve söz oyunlarından başka bir şey değildir aforizmalar... Felsefenin mezar taşları... Edebiyatın ise yüzkaraları...

* * *

Dikkati kendine çekmeye çabalayan her sanat kötü bir sanattır. İyi sanat ise her zaman mahcuptur. Kendi güzelliğinin farkında değildir. İşaret eder ama işaret ettiği kendisi değildir.

* * *

Aforizmalarda ne estetik, ne hikmet, ne de hakikat arayın. "Bakın bana!.. Bakın bana!.." diye bağıranların havaifişek gösterileridir onlar. Harlı bir ateş beklemeyin bu adamlardan.

* * *

"Yine de yaşadığımız çağda hakikat ve estetik o kadar derin sulara kaçtı ki, size sığ sularda küçük ama gözalıcı mercan balıklarını avlamak kaldı," diye fısıldadı Şeytan.

Evet, aforizma sığ sularda düşünmeyi tercih etmektir.

Derin düşünceler derin sular gibidir.

Karanlık ve korkutucu.

Soğuk ve yapayalnız.

Ne işimiz var bizim oralarda?

Renk, ışık ve neşe için kıyıdaki mercanlara dalmalı gönül.

Alacalı orfozlar, ağızlarını açmış bekleyen istiridyeler, mor lapinler, hareli horozbinalar oradadır.

Sahilde, kumsalda aramalı istiridye kabuklarını, tarakları, yaldızlı, çakılları.

Derinlere ne hacet!

* * *

Derinler karanlıktır, hiçbir şey göremem oralarda.

Çok yükseklerde ise kar beyazı alır gözlerimi.

Yepyeni bir şey görmek istiyorsam eğer bu dünyada,

durduğum bu gösterişsiz yerler,

baktığım şu alelade çalılar, çırpılar,

iskemleler, kilimler ve fayanslar,

tencereler, tavalar, kaşıklar

galiba en iyisidirler.

* * *

Derinler mi?

Tanrılar bile boğulur oralarda.

* * *

Bütün bunlar palavradır. Sözdür.
Anlam bohçasıdır. Hakikat pazarıdır.
"Otururken yazanlara inanmayın.
Çünkü yaşam düşünenlerle düzüşmez.
Çünkü düşünmek yaşama hakarettir,"
diye fısıldadı Şeytan.
Ya ata binerken, dövüşürken, dans ederken yazanlara?
"Yok canım, onlara da inanmayın.
Bütün yazarlar yalancıdır.
Söz yalandır. Yazı ise kuyruklu yalandır."

Ne kolay!
Onun için söz,
bizim için hayat bu.

* * *

-Bütün yazarlar yalancıdır.
-Doğru konuştu.
-O zaman yalan söylemiştir.
-Sen de doğru konuştun.

Nihilist'in Kafa Karışıklığı

"Her şey 'hiç'tir."
"Eğer öyleyse hiç de 'hiç'tir. Bak inanacak bir 'hiç'in bile kalmadı işte geriye," diye fısıldadı Şeytan.

Sinik'in Kafa Karışıklığı

"Her şeyin tersi de doğrudur," dedi sinik.

"Ya bu son söylediğinin," diye fısıldadı Şeytan.

-dır... -dur...

-dır... -dur'la biten her cümle bir tuzaktır.

Bütün bu kitap -dır... -dur'larla dolu.

Tuzakları tuzaklara ekleyerek ördüğümüz "Büyük Tuzak" içinde en rahat ettiğimiz yer "Gerçek"tir.

Binlerce yıldır kucağında yaşıyoruz onun.

Gerçek

"Gerçek mi?"

"Gerçek mi?"

Şimdiye kadar duyduğum en deli, en yürek titreten, en gönül karıştıran kahkahasını koyuverdi Şeytan.

"Ey insanoğlu sen,

her akşam şu dua ile yat en iyisi;

'Yar bana bir rüya'

ve her sabah yine aynı dua ile uyan."

Ve birdenbire kesip alaycı kahkahalarını, gözlerini çevirdi yüreğime, buz gibi bir sesle ekledi:

"En büyük uyuşturucu gerçekçiliktir."

* * *

Durdum bir müddet:

"Peki ya her gün gördüklerim, tuttuklarım ve kokladıklarım" dedim, "Muhakkak esrar ve afyonun gösterdiklerinden daha gerçek bir dünyaya işaret etmeli algılarımız."

"Hayır" dedi usulca, "Gökyüzünün mavi olduğu ne kadar gerçekse, afyonla gördüklerin de o kadar yalandır."

"Anlamadım," dedim.

"Gökyüzü mavi değildir," dedi ve tekrarladı, "En büyük uyuşturucu körü körüne kendi gerçeğine sorgulamasız inanmaktır."

* * *

Tek cümlelik düşünceleri severim. Eskinin gururlu aristokratlarına benzerler. Asla kimseden özür dilemezler ve hiçbir zaman hiçbir şey açıklamazlar. Ne yüzleri kızarır onların, ne pişmanlık duyarlar, ne suçluluk, ne de utanç.

* * *

Dünyada insanlar ikiye ayrılır:

Dünyaya dosdoğru bakanlar...

Arkasına ve altına da bakanlar...

* * *

"Aforizma yavan bir edebiyattır."

Hele bu doğrunun arkasına ve altına doğru bir bakalım.

Ne çıkacak?

"Edebiyat da yavan bir aforizmadır," doğrusu.

Bak yine bir şeyler çıktı.
Kırk ambardan çekiyorum bunları.
Biraz bakıyorum
altına üstüne,
arkasına önüne,
noktasını, virgülünü koyuyorum,
az bir şey daha eşeliyorum
ve fırlatıp atıyorum
gerisin geriye;
ne çabuk sıkılıyorum Yarabbi!
Sermaye-i Şairan'dır bu[3]
kırk ambar dolusu.
Bilgece söyleyiş diyorlar:
Parça Bohçası.[4]

Aforizmalar

Hepsi önce doğrudurlar. Üstünde biraz durup düşünürseniz yanlışlaşırlar. Daha çok düşünürseniz tekrar doğrulaşırlar.

Sonra...

Sonra tekrar yanlışlaşırlar.

Peki nereye kadar gider bu?

Bıkana kadar gider vallahi.

* * *

Her sözün, her cümlenin ve her doğrunun altı, üstü, sağı, solu, önü ve arkası vardır. Ve her biri bambaşka sözlere, cümlelere ve doğrulara çıkar. Anlam hakikate doğru böyle genişler ama asla ona varamaz.

Düşünceler, Duygular ve Dil...

İşte size asırlardır birbirleriyle düzüşerek birbirlerini doğuran bir aile. Burada herkes herkesin hem anası, hem babası, hem de piçidir.

* * *

Şeytan ve Tanrı aynı dili konuşurlar. Sadece birinin kullandığı sözlerin anlamı diğerinin anladığının tam tersidir. Yani Şeytan'ın "İyi" dediğinin anlamı Tanrı için "Kötü"dür. Tanrı'nın "kötü"sü Şeytan'ın "iyi"sidir. "İyi" ve "Kötü"nün gerçekte ne olduğu bu yüzden asla bilinemez. Bu "bilinemezlik" bütün sözler için geçerlidir. Şeytan ve Tanrı için bile.

İşte bu yüzden "hakikat" dil ile asla kavranılamayacak bir zıt anlamlar kargaşasıdır. Herkes aynı dili konuşur ama kimse kimseyle pek anlaşamaz; kendisiyle bile.

* * *

"Düşünüyorum öyleyse varım."
Bu sözlerle açılmıştı "Akıl Çağları".
.....
Oysa ne düşüncelerin vardı.
Ne sen vardın.
Ne de "var" vardı.

* * *

Dil ile her gün yeni baştan kurduğumuz bu alemde
düşünceler birer düş imiş.
Sözler birer masal.

Varmış ve yokmuş.
İşte bu kadar.

* * *

Yine de,
kör bir karanlıktaysak eğer bu gözler niye?
Sessiz ve sağır bir kainatta isek bu dil, bu gırtlak niye?

* * *

Tanrılar Üzerine

İlk insanların taştan ve ağaçtan oyarak imal ettikleri Tanrılar, büyük bir felsefedir. En az ruhtan ve yoktan imal edilenler kadar.

* * *

"Tanrı yoktur" diyen ve bunu savunan adam gerçek bir mümin kadar Tanrısıyla beraber yaşamaktadır. Bu yüzden aklı başında bir Tanrı sadece kendine gerçekten inananları ve gerçekten inanmayanları sever.

Tanrı'yı hiç düşünmeyenlerin, ona tamamen kayıtsız kalanların aklında ve gönlünde Tanrı tamamen "yok" olmuştur. Ateist'in dilinde Tanrılar olmayabilir ama zihni onlarla doludur. Üstelik "Tanrı yok" demek onun varlığını daha başından kabul etmektir.

* * *

-Hey dostum kim yok dedin?

-Tanrı yok.

-Kim yok dedin sen, kim?

-Tanrı.

-Ha şöyle, yola gel bakalım!

* * *

-Söz her şeyi var eder, "yok"u bile.

-Nasıl?

-Var'ın karşıtı nedir?

-Yok.

-Gördün mü işte!

* * *

Dillenmek boka sarmaktır.

Düşünmek ise bilim, felsefe ve edebiyat kanalizasyonları içinde boğulmaktır.

.....

Nasıl mı kurtulur insan?

Dil ve düşünce ile değil.

Ya nasıl?

Yatıp aşağı bulutları seyrederek.

Dans ederek.

Takla atarak.

Gıdıklanarak ve gıdıklayarak.

İçine, tam içine gömülerek

bir deli anafora kendini koyuvererek.

* * *

"Tanrı'ya gitmek için önünde üç yol var: Biri akıldan, diğeri imandan, öbürü gönülden geçiyor. Birini seç de ona göre konuşalım," dedi Şeytan.

"Gönül" dedim.

"Biliyorum" dedi Şeytan. "Akıl için çok aptalsın, iman için ise çok akıllı."

"Ya gönül için?" diye sordum. "Hiç şansım var mı?"

"Hayır" dedi. "Hiç. Çünkü çok maymun iştahlısın. Hem Tanrı hem Şeytan'la aynı anda kırıştıramazsın. Tanrı mutlak sadakat bekler."

"O zaman" dedim. "İzin ver yalnız sana tapayım."

"Hayır" dedi Büyük Yorumcu. "Ne gerek var?"

* * *

"Ya O Ya Ben" diye restleşen sevgili hep kaybeder. Sadakat söz konusu olduğunda Şeytan çok daha kurnaz davranır. Tanrı için aynı sinsiliği gösterir diyemeyiz çünkü Tanrı dobradır ve belki de bu yüzden bu kadar yalnızdır.

* * *

Akılsız bir Şeytan ortaksız kalır.

Bir Tanrı'yı müminsiz bırakan ise,

tam tersine akılcılığıdır.

* * *

Serveti, şöhreti ve şehveti olanları kıskanırız.

Mal, Kadın, Para, Gösteriş,

İşret, Zevk, Eğlence,

Sorumsuzluk, Vurdumduymazlık, Tasasızlık.

Ağzımızın suyu akarak kıskanırız Şeytan'ın bu gamsız kullarını.

Ama kim Tanrı'ya bütün kalbiyle inanarak can-ı gönülden itaat eden gerçek bir müminin hayatını kıskanır?

Kimse...

Kimse...

Kimse...

Hatta için için küçümseriz bu insanları.

İşte bu yüzden insan özünde Tanrı'dan çok Şeytan'a yakındır. Tanrı'ya inanırız; Şeytan'ı ise biliriz.

* * *

Eski Yunanlıların Mukaddes Kitabı kabul edilen İlyada'nın beni en hayrete düşüren bölümleri, ölümlülerin Tanrıları kovaladıkları ve hatta bazen sille tokat patakladıkları sahnelerdi. Tanrılarla böyle bir içtenliğe ve yakınlığa ne kadar ihtiyacımız var. Üstelik buna onların da ihtiyacı olamaz mı? Bu uysal köleliğimiz, bu sefil yalakalığımız ve bu her şeye katlanan ruhsuzluğumuzla onların da canlarını sıkıyor olmayalım? Son zamanlarda bu yüzden mi ortalarda hiç gözükmüyorlar yoksa?

* * *

-Ben gizli bir hazine idim. Bilinmek istedim ve mahlukatı yarattım.[5]

-Neden?

-İşte bunu sorasın diye.

* * *

Tanrılar bizi yarattıysa eğer bize ihtiyaçları var demektir. Onlar için eğlencelik bile olsak; bu da bir güç değil mi bizim için?

Naza çekelim biraz kendimizi.

Bakalım ne olacak?

Tanrılar için ölüp bittiğimiz asırlara bakın:

Hep Kan.

Hep Ölüm.

Hep Acı.

Ya Tanrıların öldüğünü açıkça ilan ettiğimiz şu son elli yıla bakın:

Konfor ve Rahat.

Gırgır, Şamata ve Şatafat.

Bolluk ve Bereket.

Şöhret, Şehvet ve İşret.

Bir iş var bu işin içinde.

Biz kaçtıkça o "En Büyük Yalnız" fiyatı yükseltip duruyor.

Sonuna kadar gidelim bu işin.

Ya eski Yunanlıların yaptıkları gibi eğlenelim Tanrılarla ya da Şeytan'la daha çok kırıştıralım.

* * *

"Her şeyden önce söz vardı ve söz Tanrı'ylaydı" diye başlar İncil.

Hiç de fena bir başlangıç değildi doğrusu.

Birkaç bin yıl sonra post-modern felsefe de benzer sözlerle sayıklamaya başlar.

.....

"Her şeyden önce söz vardı ve söz Tanrı'ydı."

Peki sonra ne oldu?

Hiç.

Önce kahkahalar kesildi.

Sonra müzik.

Sonra dans.

Parti bitti.

Neşesiz bir din, keyifsiz bir felsefe, kahkahasız bir fizik, şehvetsiz bir aşk gibidir. İştahsız oturulan bir sofra gibidir. Besleniriz hatta doyarız belki. Ama bir türlü tatmin olamayız.

Çünkü...

Çünkü odunun iyisi meşedir,

bilginin iyisi ise neşe.

* * *

Şeytan'la Son Söyleşi

-Siz nihilist misiniz?

-Hayır, ben sadece neyin ne olduğunu bilmiyorum. Bilebileceğimizi de sanmıyorum. Üstelik bilmemiz gerektiğini de hiç düşünmüyorum.

* * *

-Ama bütün fısıldadıklarınız ahkamlarla dolu...

-İyi ya, ben de bunu demek istemiştim.

-Hiçbir şey bilmeden her şeyi bildiğinizi iddia ediyorsunuz.

-Tam üstüne bastın. Başka türlüsü saçma olurdu. Bir şeyler bildiğini sanarak bir şeyler iddia etmek; işte bu budalalıktır. Ben hiçbir şey bilmediğimi bildiğim için her şeyi iddia edebileceğimi biliyorum. Çünkü böyle bir alemde her düşünülen ve her söylenen geçer akçedir. Alem buysa filozof benim.

* * *

-Bu da bir tür budalalık değil mi?

-Kesinlikle ama bu budalalığın daha aklı başında bir türüdür.

-Söz oyunları bunlar...

-Ağzımdan çıkan her sözün sağlam bir kefili var, merak etme.

-Kim o?

-Felsefe.

-Yine parlak bir cevap ama içi boş...

-Doğru, bazen ne söylediğimi tam bilemiyorum ama anlar gibi oluyorum. Bazense ne anladığımı tam bilemiyorum ama söyler gibi oluyorum. Ne bildiğimi tam söyleyemediğim ama anladığım gibi de oluyor.

Hatta ne anladığımı tam söyleyemediğim ama bildiğim gibi de oluyor. Filozof muyum neyim?

* * *

-Deli saçmalıkları bunlar...

-Evet ben de bir türlü karar veremiyorum. Hakikat sırlarla mı dolu, zırvalarla mı? İki bin beş yüz yıldır felsefenin en temel sorunu bence bu.

* * *

-Siz aklı başında gibi görünüyorsunuz ama düpedüz delisiniz.

-Yine tam üstüne bastın. Düşünmeye başlıyorsun. Bütün akılcılar gibi bir deli olmaktansa, aklı başında bir deli olmayı tercih ederim. Çünkü akılcılık deliliğin en zararlı; aklı başında olmak ise en keyifli türüdür.

* * *

-dır'lı, -dur'lu konuşmayı çok seviyorsunuz.

-Bir türlü -dır'lı, dur'lu yaşamayı beceremediğim için.

-Küstahsınız...

-Korkarım insanlardan, onun için korkutmak isterim.

-Edepsizsiniz...

-Yok canım, nerede bende o yürek! Utanırım sık sık, onun için utandırmak isterim.

-Onun bunun kulağına fısıldadıklarınızla tabii...

-Korkağım dedim ya.

-Kötümser, kasvetli, kabız, karanlık ve şüphecisiniz.

-İşte bu yüzden şamatacıyımdır. Mecburiyetten. Başka türlü nasıl çekebilirim kendimi?

-Bu kadar zor ha?

-Kendi canımdan başka kimsenin canını sıkmak istemem. Zor olan bu.

-Kendinizle alay mı ediyorsunuz?

-Başkalarıyla alay etme hakkımı muhafaza etmek için kendimle alay etmeliyim.

-Yine parlak bir söz!

-Kendini beğenmişin büyüğü kendiyle alay ederken bile gizlice kendini över.

-Aman bu ne içtenlik, bu ne açıksözlülük!

-Doğru. Kendini gizlemek mi istiyorsun? O zaman kendin hakkında ya hiçbir şey söyleme ya da her şeyi söyle. Aynı karanlığa çıkarlar nasıl olsa.

* * *

-"En kötü kitaplar altları çizilerek okunanlardır," dediniz. Sizin fısıldadıklarınızla yazılanlar da tam bu türden "kötü" bir kitap oldu.

-Aslında inanarak söylemedim o sözü. Kendi söylediklerine hele hele kendi yazdıklarına yüzde yüz inanan aptallardan biri değilim Allah'a şükür. Şık bir sözdü dayanamadım fısıldadım. Sözü bu kadar sevmesem bir "öz"e muhtaç olur muydum sanıyorsun? Aforizma edebiyatın salçasıdır. Sadece aforizma yersen kusarsın. Al bunları çal dünyanın üzerine; işte şimdi afiyetle yiyebilirsin. Bu yüzden severim onları.

* * *

-O zaman bu kitap iyi bir kitap mı?

-Hayır, yazdıklarını okudukça hiç yazmayanlara imrenmen gerektiğini düşünüyorum. Edebiyatın en kötü kitapları vecize antolojileridir.

-Hangisine inanalım?

-Bilmem. Canın şimdilik hangisini çekerse ona inan.

-Sonra?

-Sonra canın hangisini çekerse ona inan.

-Hakikat?

-Hakikat; içgüdülerimize ve çıkarlarımıza, gündelik beyin kimyamıza ve hormonlarımıza, aldığımız uyuşturuculara ve iksirlere velhasıl mekana, zamana ve vaziyete göre çok iyi slalom yapmasını bilen usta bir kayakçıdır, merak etme.

-BİTTİ-

Sadece Şeytan'ın vesveselerini duyuyorsanız, delisiniz.
Sadece Tanrı'nın ayetlerini duyuyorsanız, peygambersiniz.

.....

Ama her ikisinin sohbetini bir müddet dinliyor,
sonra da kalkıp bir reçelli ponçik yiyorsanız,
muhtemelen aklı başında bir insansınız...

Notlar

1. Ecstasy'nin mucidi sayılan çağımızın büyük kimyagerlerinden Alexander Schulgin, "A Chemical Love Story" isimli kitabında, yetmişli ve seksenli yıllarda bulduğu iki yüze yakın yeni psychedelic hapı tanıtır.
2. "Bok ve sidiğin arasından doğarız." Aziz Augustus'dan "Inter Faece et urinam nascitur."
3. "Sermaye-i Şairan" Divan şairi Razi'den bir benzetme.
4. "Parça Bohçası" Namık Kemal'den bir benzetme.
5. Hadis-i Kutsi.

"Gerçek mi?"
"Gerçek mi?"
Şimdiye kadar duyduğum en deli, en yürek titreten,
en gönül karıştıran kahkahasını koyverdi Şeytan.

"Ey insanoğlu sen,
her akşam şu dua ile yat en iyisi:
'Yar bana bir rüya'
ve her sabah yine aynı dua ile uyan!"

Ve birdenbire kesip alaycı kahkahalarını,
gözlerini çevirdi yüreğime, buz gibi bir sesle ekledi:
"En büyük uyuşturucu gerçekliktir."

Yayıncı Sertifika No: 14660
ISBN 978-975-287-014-7
9 789752 870147
t12